

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 421. gününde sürüyor

SOSYALİZM YOLUNDA

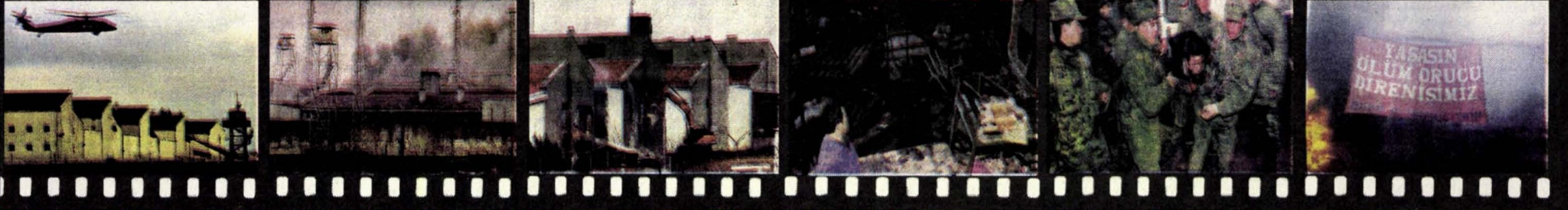
ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2001/39 • 15 Aralık 2001 • 5 DM

*Direnışı kırmak için 19 Aralık'ta katliam yaptılar...
28 devrimciyi katledip, yüzlercesini yaraladılar...
Aradan bir yıl geçti...
Yeni bedeller pahasına direniş sürüyor, sürecek!..*

**Devrimci irade teslim
alınamayacak !**

Direniş, katliam ve düşen maskeler

Katliamın yıldönümündeyiz, direniş sürüyor!

Hücre saldırısına karşı gündeme gelen Ölüm Orucu Direnişi'nin yıldönümünü geride bırakalı iki ay oldu. Şimdi de direniş kırmak için gerçekleştirilen faşist katliamın yıldönümündeyiz. Katliamı yapanlar, bununla direniş bitireceklerini umuyorlardı. Öylesine ki, katliamın ardından ülkenin başbakanı bu sayfanın artık kapandığını bile ilan etti. Fakat işte katliamın yıldönümündeyiz ve bugün direniş hala sürüyor. Katliamlara, devletin sistematik baskı ve terörüne, devlet eliyle örülen suskunluk fesadına, reformist solun utanç verici ihanetine rağmen direniş sürüyor. 28'i 19 Aralık katliamında olmak üzere 80'i aşkın devrimcinin kaybına, yüzlerce devrimcinin katliamda ya da Ölüm Orucu sürecinde sakatlanmasına rağmen, direniş sürüyor. Ne sonu gelmeyen baskı, terör ve işkence, ne de bitmek bilmeyen zaman direniş bitirmeye yetebildi.

Direnış somut olarak tanımladığı siyasi hedefe bugün hala ulaşmamıştır. Fakat tüm karşı etkenlere karşın 14 aylık bir direniş solğunun kendisi bile şimdiden büyük bir siyasal başarının ifadesidir. Direnişin tanımlanmış somut hedeflerine bunca bedele rağmen bugün hala ulaşamamış olmasının dönemsel siyasal ağırlığı ne olursa olsun, geleceğe kalacak olan da gerçekte budur. Direnişin büyük soluğudur, tüm çabalara karşın kırılmayan devrimci iradenin zaferidir. Hiç kimsenin kuşkusuz olmasın; katliamcı sınıf düşmanımız kadar sahte dostlarımızı da daha şimdiden moral açıdan ezen bir temel siyasal kazanımdır bu. Direnişin hücre ve tecrit saldırısını kırmakta odaklaşan hedefine bundan sonra da ulaşp ulaşamayacağı sorunundan artık tümüyle bağımsız bir büyük kazanımdır bu.

Direnış devrimci açıdan bir zorunluluktur

Bu direniş durduk yerde gündeme gelmedi. Ağır bedellere malolacağı son 20 yılın toplam deneyimleri sayesinde önden yeterli açıklıkla bilinen bu direniş devrimci tutsaklar durduk yerde başlamadılar. Direniş tümüyle meşru ve zorunlu bir savunma eylemi olarak gündeme geldi. F tipi saldırısının ne anlama geldiği, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yöneltilmiş geniş çaplı sosyal-siyasal saldırı içinde nasıl bir yere oturduğu, bugün artık hemen herkes tarafından bilinmektedir. Kitlesele çaptaki ölümlere ve sakatlanmalara, tüm bunların kendisi için kaçınılmaz olarak yarattığı siyasal faturaya rağmen devletin direnişin somut istemleri karşısındaki tutumu bile, gerçekleştirilen saldırının genel sınıfsal-siyasal mücadeledeki çok kritik önemini göstermeye yeter.

Hücre saldırısı, devrimci düşüncüyü ve iradeyi, bunların ifadesi olan devrimci kimliği ezmek ve teslim almak amacına yönelikti. Bu başarıldığı ölçüde, taktik planda toplumsal muhalefetin dizginlenmesi kolaylaşacak, stratejik planda ise bu topraklardaki devrim istemine ve iradesine öldürücü bir darbe vurulmuş olacaktı. Bu saldırı, devletin "Milli Siyaset Belgesi"nde, hem bir hedef ve hem de önemli ölçüde ulaşılmış somut siyasal bir sonuç olarak formüle edilen "ılımlı sol" (bunu terbiye edilmiş sol olarak da anlayabilirsiniz) yaratma politikasının bir parçasıydı. Bu niteliği ve hedefiyle saldırı, 12 Eylül'le birlikte gündeme getirilen 20 yıllık bir çatışmanın uzantısıydı. Dahası, düzen ve devlet cephesinden bu çatışmanın artık bir sonuca bağlanması karar ve hesabının

ürünüydü.

Devrimciler, kendileri için yaratacağı ağır bedeller ne olursa olsun, elbette bu saldırıyı göğüslemek zorundaydılar. Direniş bu zorunluluğun bir gereği olarak gündeme getirildi ve dost-düşman herkesi şaşkına çeviren bir kararlılıkla bugüne dek sürdürüldü. Hücre duvarları yıkılabilecek mi, tecrit kırılabilecek mi, bu soruların yanıtı henüz açıktadır ve direniş hala sürüyor. Fakat bu açıdan somut sonuç ne olusa olsun, hücre saldırısını devletin baştan düşündüğü ve hedeflediği türden bir sonuca bağlamak şansı artık kalmamıştır. Gösterilen muazzam kararlılık ve ödenen ağır bedellerle sağlanan siyasal ve moral kazanımlardan sonra, bu artık mümkün değildir. Direniş daha şimdiden bu kadarını başarmış, bu somut sonucu elde etmiştir.

Direnışin düşürdüğü maskeler

Direnışin siyasal kazanımları bu kadarından ve dahası kendi sınırlarından öteyedir. Direniş ve onu kırmak için gündeme getirilen faşist katliam, maskelerin düşmesine, gerçek siyasal konum ve kimliklerin gözler önüne serilmesine muazzam bir katkıda bulunmuştur.

Direnış herşeyden önce devletin katliamcı kimliğini bir kez daha açığa çıkarmıştır. Direniş kırmak ve istemlerini karşılamamak için gösterdiği tüm çabalar, devletin baskıya, teröre, işkenceye dayanan, her türlü demokratik ve insani ölçü ve değerden yoksun özünü gözler önüne sermiştir. Direniş süreci devletin yalnızca vahşi katliamcı yüzünü değil, yalana ve aldatmacaya dayalı iğrenç kimliğini de ortaya koymuştur. Kamuoyu önünde verdiği sözleri aradan bir hafta bile geçmeden geniş çaplı bir katliamla çiğneyen, kitlesele bir ölüm ve işkence operasyonunu "hayata dönüş operasyonu" olarak isimlendirebilecek kadar rezilleşen bu devlet, çoğu samimiyetten yoksun olsa bile kendi yandaşlarından bile ağır eleştiriler alabilmiştir. 19 Aralık katliamı, devletin sahtekarlığını, sözüne güvenilmezliğini ve propaganda tarzında Alman Nazileri'ni hatırlatan tutumunu çarpıcı bir biçimde sergilemiştir.

Devletin düştüğü durumdan, 19 Aralık katliamına alkış tutan devlet güdümlü sermaye medyası da payını aldı. Denilebilir ki son yılların hiçbir olayı medyanın zaten yerlerde sürünen imajına bu denli ağır bir darbe vurmadı. Bu şaşırtıcı da değildir; zira düzen medyası, yakın dönemin hiçbir olayı karşısında bu denli iğrenç, bayağı ve düşünebilen okurlarında/izleyicilerinde tiksinti yaratan bir tutum sergilememiştir. İçlerinden bazıları (örneğin *Milliyet*) 40 yılda yarattıkları sahte imajı 4 günlük katliam süresi içinde sergiledikleri tutumla yitirdiler ve tüm kıvrınmalarına rağmen bunu hala da onaramıyorlar.

Direnış *Cumhuriyet* gazetesinin kemalist yazarlarından Perinçekçi İP'e kadar bütün bir kemalist-milliyetçi solun rezil maskesini de indirdi. Bu çevreler yıllar boyunca Kürt halkına karşı izlenen kirli savaşa tuttıkları alkışı 19 Aralık'taki devrimci katliamına da tuttular. İlhan Selçuk'undan Doğu Perinçek'ine bütün bir kemalist solun Kürt halkına karşı şovenizm sürecinde biriktirdikleri ve 28 Şubat'la birlikte yeni bir kalıba döktükleri gericilik ve pislik, 19 Aralık katliamına ve F tipi hücrelere verdikleri destekle ortalığa döküldü.

Hala sosyalist olmak gibi bir iddia taşıyan, içlerinden bazıları devrimci geçinme ikiyüzlülüğü sergileyen terbiyeli sol, maskesi düşen bir başka

siyasal kesim oldu. Hücre saldırısına karşı ve Ölümü Orucu direnişini desteklemek üzere ülke çapında kitlesele desteğin büyüdüğü bir sırada bundan pay kapmak üzere saflara katılmış görünen bu kesim, devletin karşı saldırısı başlar başlamaz mücadele sahnesini terketti. Devletin sözüne güvenilmesi ve direnişin bitirilmesi çağrıları yaparak katliamı cesaretlendirdi ve katliamın ardından ise direnişin nasılsa artık bittiği zannına kapılarak tümüyle sessizliğe gömüldü. Fakat süren direniş bu kesimin suratına da bir tokat gibi indi.

Devletin baskı, terör ve tehditleri en belirgin biçimde reformist sol çevreler üzerinden sonuç verdi. ÖDP'den PKK-HADEP'e, EMEP'ten SIP'e kadar tüm reformist-teslimiyetçi sol, zoru görünce direniş sırt çevirme yolunu tuttu. Katliamdan beri, yani tam bir yıldır, direniş karşısında suskun, duyarsız ve hareketsizdirler. Tatarsız insan hakları örgütleri bile, ciddi ciddi öncü, sosyalist ya da devrimci geçinebilen bu çevrelerden daha duyarlı ve daha tutarlı davranabildiler.

Reformist solun bu utanç verici, zaman zaman tiksindirici tutumunun elbette kendisi için ağır bir siyasal faturası da oldu. Siyasal anlamını ve sonuçlarını kabul eder gördükleri bir saldırı karşısında suskun ve hareketsiz kalmaları, bu saldırıyı göğüslemeyi amaçlayan bir direniş kendi cephelerinden ortada bırakmaları, onların gerçek konum ve kimliklerini bir kez daha gözler önüne serdi. Devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışmada iki arada bir derede durdukları, zoru görünce karşı-devrim karşısında yelkenleri indirdikleri, orta sınıfın o kaypak ve karaktersiz kimliğinin rafine temsilcileri oldukları, böylece daha anlaşılır biçimde açığa çıktı. Olaylar, onların tam da devletin "Milli Siyaset Belgesi"nde tanımlandığı gibi, terbiye edilmiş "ılımlı sol"cular olduklarını bir kez daha tescil etti.

Düşen maskeler konusunda son bir not olarak ekleyelim. Direniş ve katliam, demokrasi ve insan hakları şampiyonu olarak geçinen resmi Avrupa'nın maskesini de indirmiştir. Muhafazakarından ve sosyal demokratından artık militarizmi ve emperyalist savaşı destekleme noktasına gelen yeşilci süprütülere kadar, tüm düzen Avrupa'sı, Türk sermaye devletinin hücre tipi saldırısına tam destek verdi. Bu ise, bu çevrelerin gerçek konum ve kimlikleri konusunda özellikle reformist sol tarafından Türkiye'de yaratılmış yanılsamalara ağır bir darbe oldu.

Direnışin devrimci açıdan muhasebesi ve eleştirisi yapılacaktır

Genel siyasal mücadele için temel önemde sonuçları olacak bir saldırı karşısında ortaya koydukları direniş, yaptıkları fedakarlıklar ve tereddütsüzce ödedikleri bedeller, devrimcilerin bu direniş süreci boyunca gösterdikleri zaafıların ve yaptıkları siyasal hataların ağır sorumluluğunu hiçbir biçimde ortadan kaldırmamaktadır. Kendi cephemizden inanıyoruz ki, birleşik bir tutumla ve koordineli bir çalışma zemininde yapılabilecekler asgari ölçüde yapılabileseydi ve süreç boyunca bir kısmı anlamsız, hatta akıl dışı siyasal hatalara düşülmeseydi, direniş belki şu an başarıyla sonuçlanmış bile olabilirdi.

Bütün bunların ve bütün bir sürecin muhasebesi ve devrimci açıdan eleştirisi günü geldiğinde elbette yapılacaktır.

SY Kızıl Bayrak

İlk etapta yüzbin kamu emekçisini sokağa atmaya hazırlanıyorlar...

Kamu işçisi bu oyunu bozmalıdır!

Hükümet 1 Aralık eyleminin hemen ardından kamuda zorunlu emekliliğe ilişkin bir genelge yayınladı. Bu genelgeyle kamuda çalışan işçilerden 50 yaşını geçmiş olanların "her türlü yasal hakları ödenerek" zorla emekliye sevkedilecekleri bildiriliyor, yani zorunlu emeklilik süreci resmen başlatılıyordu.

Aradan sadece 3-5 gün geçtikten sonra Başbakan Ecevit yeni bir açıklama yaparak, kamuda hiç kimsenin zorla emekli edilmesine ihtiyaç olmadığını, gönüllü olarak emekli olmak için başvuran işçilerin sayısının kendileri açısından yeterli olduğunu, bu nedenle de yayınlanan genelgenin uygulanmasına gerek kalmadığını söyledi.

Zorla emeklilik genelgesi yayınladıktan sonra bu konuda dişe dokunur tek söz etmeyen Türk-İş Başkanı Bayram Meral, Ecevit'in açıklamasından sonra nihayet sahneye çıkarak genelgenin iptal edilmesini istedi. Hemen peşinden de Türk-İş Başkanlar Kurulu genelgenin iptali talebiyle bir eylem takvimi açıkladı.

Bütün bunlar kamu işçisini kapsamlı bir tasfiyeye razı etmek, planlanan sömürü ve yıkım saldırısı karşısında örgütsüz, dağınık ve dolayısıyla tepkisiz bırakmak için sermaye hükümeti ve sendikal ihanet çetesinin yeni bir dansıklı dövüşün içine girdiğini gösteriyor. Sermaye, son olarak 1 Aralık eylemi vesilesiyle sınıf hareketinin tabandaki tüm tepkiye rağmen önemli ölçüde sendikal ihanet çetesinin denetiminde olduğunu gördü. Sermaye iktidarının bundan çıkardığı en somut ders, kamudaki kapsamlı tasfiye saldırısında sendikal ihanet çetesinden etkin olarak yararlanabileceğiydi.

Son gelişmeler, sınıf hareketinin saldırılara karşı tepkisini boşa çıkaracak sinsi oyunun bir kez daha buradan kurulduğunu bütün açıklığıyla gösteriyor.

Ecevit'in yalanı

"Kamu kesiminde çalışan işçilerden gönüllü olarak ve tüm haklarını alarak emekliye ayrılmak isteyenlerin sayısının genelge ile beklenen emekli sayısına ulaşacağı anlaşılmıştır. O nedenle işçiler açısından herhangi bir zorlama veya sorun olmayacaktır."

Bunlar başbakanın sözleri. Ecevit, zorunlu emeklilik genelgesinin uygulanmasına gerek olmadığını, çünkü gönüllülerin sayısının yeterli olduğunu söylüyor. Bu su katılmamış bir yalandır. Herkes de biliyor ki IMF ve Dünya Bankası kamudan en az 100 bin kişinin atılmasını istiyor. Bunu imzalanacak yeni stand-by anlaşmasının bir önkoşulu olarak hükümete dayatıyor. IMF heyetinin Türkiye'ye son gelişinde, IMF'nin en az 100 bin kişinin atılmasında ısrarlı olduğu açıkça belirtildi. Hükümetin IMF'nin sözünden çıkması düşünülemeyeceğine göre en az 100 bin kişinin atılmasının planlandığını rahatça söyleyebiliriz.

Bugüne kadar emeklilik için başvuranların sayısına baktığımızda ise 25-30 bin civarında bir rakamla karşılaşıyoruz. Gönüllü olarak emeklilik başvurusu yapanların sayısı atılması gerekenlerin sayısının üçte biri kadar. Bu da Ecevit'in "zorunlu emekliliğe gerek yok" sözünün yalan olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

İşçilerin kafasını karıştırarak tepkileri azaltma taktiği

Sermayenin has adamı Ecevit, "zorunlu emekliliğe gerek yok, gönüllüler yeterli" sözünü laf olsun diye söylemiş değildir. O da biliyor ki planlanan büyük tasfiye saldırısını kamu işçisine kolayından kabul ettirmek mümkün değildir. Bu konuda kamu işçileri arasında yaygın bir duyarlılık ve hükümet politikalarına karşı önemli bir tepki vardır. Saldırı somutlanmaya başladığında, bu tepkinin mücadele kanallarına akması, yüzbinlerce işçinin içinde yeralacağı kitlesel eylemler yapılması ihtimali büyüktür.

O nedenle de bugünden işçilerin kafasını karıştırmaya, sanki zorunlu emeklilik gibi bir şey yokmuş, bu konuda kaygılanmak gereksizmiş gibi bir hava yaymaya çalışıyorlar. Sendika bürokratlarıyla yapılan görüşmeler birbirini izliyor, başbakan ve bakanlar birbirini tutmayan açıklamalar yapıyorlar. Tıpkı mezarda emeklilik yasasının oldu bittiye getirilmesinde olduğu gibi hükümetin gerçek niyetini son ana kadar gizlemeye, işi laf kalabalığına getirmeye uğraşıyorlar.

O nedenle kamu işçisinin havada uçuşan açıklamalara bakarak kendi tutumunu belirlemeye çalışması kadar yanlış bir şey olamaz. Kamu işçisi IMF sözcülerinin ağzından çıkan lafa bakmalı, kendi duruşunu da ona göre belirlemelidir. IMF heyeti "en az 100 bin kişi atılmalı" diyor. Kamudaki tasfiye saldırısında sermayenin planlarının en özlü ifadesi budur ve herkes buna göre tutum almak durumundadır.

Sendika bürokrasisi bir kez daha o uğursuz rolünü oynamaya hazırlanıyor

Başbakan Ecevit'in sözünü ettiğimiz açıklamasından sonra Bayram Meral ortaya çıktı ve "IMF'nin dayatmalarına boyun eğmeyeceğiz. Hükümet bu genelgeyi iptal etmelidir" diye alışıldık nutuklarını atmaya başladı. Dikkat çekici olan ise, Bayram Meral'in bu sözleri genelge yayınlandıktan sonra değil de Ecevit'in açıklamalarından sonra etmesiydi. Ecevit topu Bayram Meral'in önüne yuvarladı, o da boş kaleye gol atmış oldu.

Fakat gene de Bayram Meral'in açıklamasını böyle bir paslaşmadan ibaret görmemek gerekir. Dikkat edilirse, Bayram Meral ateşli nutuklarının eksenine zorunlu emeklilik genelgesinin hükümet tarafından iptal edilmesini koyuyor. Türk-İş'in açıkladığı eylemlerin temel talebini de Başbakanlık genelgesinin

iptali oluşturuyor.

Burada sinsi bir oyun vardır. Sanki hükümet sadece zorunlu emeklilikle ilgili genelge yayınlamış gibi, sanki kamudaki tasfiye saldırısı sadece zorunlu emeklilikle sınırlıymış gibi, sendika bürokratları "genelge iptal edilsin" talebiyle sınırlı bir eylem takvimi oluşturmuşlardır. Köy Hizmetleri gibi bir dizi kamu kurumunun kapatılması, işçilerin bu yıl alacağı ikramiyelerden birinin 2003 yılına ertelenmesi ve daha birçok başka ekonomik ve sosyal hakkın sermaye tarafından gaspı konusunda, açıklanan eylem takviminin talepleri arasında hiçbir şey yoktur. Bayram Meral ve onun gibiler, "IMF'ye boyun eğmeyeceğiz" diye bağırarak, bir bakıma IMF politikalarının kazasız belasız uygulanması için yolu düzlüyorlar. Sınıf hareketini bir kez daha ihanet çemberi içine almaya çalışarak, gerçekte mensubu oldukları sermaye sınıfına hizmet ediyorlar.

İhanet çetesi genel grevden çark ediyor

Sendikal ihanet çetesinin elemanları 1 Aralık'tan önce "genel grev" lafını ağızlarından eksik etmiyorlardı. Söylediklerine göre 1 Aralık'tan sonra sıra genel grevdeydi. Şimdi ise, genel grevi örgütlemeye girişmek bir yana, adını bile anmaz oldular. Örneğin Türk-İş'in açıkladığı eylem takvimi, bölgesel toplantıları saymazsak, merkezi bir Ankara mitinginden ibaret!

İşçilerin önemli bir kısmının da açıkça bildiği gibi bu sendikal ihanet çetesi aslında hiçbir zaman bir genel grev örgütlemeye niyeti taşımadı. Henüz sınıfın nabzını tam olarak ölçmemiş oldukları için Kasım eylemleri öncesinde genel grevden bol bol söz ettiler, atıp tuttular. Çünkü her ihtimali gözetmek durumundaydılar. Kasım eylemlerinde ve 1 Aralık'ta sınıf hareketi cephesinden sendikal ihaneti aşmaya dönük güçlü sinyaller gelmeyince, uğursuz rollerini en azından bir süre daha çok sorun yaşamadan sürdürebileceklerini anladılar. Bugünkü tutumları 1 Aralık eyleminden bu yönde sonuçlar çıkardıklarını gösteriyor.

Türk-İş'in Ankara mitingine hazırlanma sorumluluğu

Sermayenin giderek yaygınlaşan ve şiddetlenen saldırıları karşısında işçi sınıfının ve emekçilerin önündeki tek çözüm yolu, birleşik-militan mücadeleyi örmektir. IMF politikalarına karşı, emperyalist savaş çığırıklığına karşı gücümüze güvenerek harekete geçmektir. Hükümetin ve cumhurbaşkanının kafa karıştıran açıklamalarından da, sendika bürokratlarının esip savurmalarından da bize hiçbir fayda yoktur. Son günlerdeki gelişmeler bir kez daha bize bunu göstermiştir.

1 Aralık'ta yapamadığımızı Türk-İş'in Ankara mitinginde ortaya koyabiliriz. Saldırıya ve sendikal ihanete dönük sınıfın gerçek talepleri üzerinden örgütlü bir tepki ortaya koymak için bugünden hazırlıklara girişmek gerekmektedir. Sınıf devrimcileri ve öncü işçiler, bulundukları bütün alanlarda şimdiden bu yönlü bir hazırlığı gündemlerine almalıdır. Sendikal ihaneti teşhir eden ve yığınları bu ihaneti aşmaya çağıran anlamlı bir ileri müdahalenin mitingün havasını değiştirmekten öte sonuçlar yaratabileceğini bilmek gerekir.

Yeni saldırı kararlarına karşı,**“Genel grev genel direniş”i
tabandan örgütleyelim!..**

1 Aralık eyleminin hemen ardından, devlet, hiç zaman yitirmeden yeni saldırı genelgeleriyle çıkmıştı sınıfın karşısına. Aradan iki koca hafta geçti. Bu saldırıya ne bir yanıt verildi, ne de verilecek yanıt üzerinde duruluyor. EP ve sözcüsü Türk-İş'in, hükümet temsilcilerinin peşinden koşma, genelgeleri kaldırması için Ecevit'e yalvarma ve arada bir de atıp-savurma dışında yaptığı bir şey yok.

Oysa 1 Aralık öncesinde ve sonrasında sınıf tabanından yansıyan temel talep mücadeleye devam edilmesidir. Ağırlıklı görüş de iş bırakma yönündedir. Eylemin öne çıkan şiarlarından "Genel grev, genel direniş" kitlenin bu yöndeki eğilimini yeterince ortaya koymaktadır. Ancak hain bürokratların sınıfın istek ve eğilimleri doğrultusunda harekete geçmek gibi bir düşünce, arayış ve eğilimi hiçbir zaman olmadı. Üstlendikleri görev de bu değil. Onların asli görevi sermaye düzeninin istek ve ihtiyaçları doğrultusunda sınıfı oyalamaktır. Bugün de yaptıkları tam olarak budur.

**Sendika bürokratları yine kitleleri
oyalama peşinde**

Eylem sonrasında toplanan EP'ten, çıka çıka, EP'in yerelerde güçlendirilmesi kararı çıktı. EP'in başını çeken Türk-İş ve başkanı Meral ise yine bir dizi görüşmeler trafiğine takılmış bulunuyor. Bir yandan devletin her düzeydeki yetkilisiyle görüşmeler sürdürülürken, diğer yandan ortalığı laf kalabalığına boğuyor, saldırılar ve buna karşı yapılması gerekenler konusunda kafaları bulandırmaya çalışıyorlar. Yok, "sayın Ecevit de işçinin mağdur edilmesini istemez"miş, yok, "Sayın Sezer de kendilerine hak vermiş"miş...

Türk-İş, bu görüşme ve demeç verme icraatı dışında, bir de başkanlar kurulunu toplayarak "eylem" kararları almış bulunuyor. Türk-İş'in başkanlar kurulundan çıkan tek eylem kararı ise EP toplantısında gündeme getirmediği merkezi Ankara mitingi. Bunun da EP'in bir sonraki toplantısında önerilerek ortaklaştırılacağı ifade ediliyor. Yani EP'te de Türk-İş'te de el birliğiyle kitleleri oyalama taktiği uygulanmaya devam ediliyor.

Ne sınıfın talep ve ihtiyaçlarından bir söz eden, ne de bu doğrultuda bir adım atan var. Oysa sınıfın beklentisi iş bırakma kararı başta olmak üzere, bir eylem programının çıkarılmasıydı. Tasarruf genelgeleri ve diğer saldırılara verilecek en güzel yanıt da, saldırıları püskürtmenin yolu da, ortaya bir mücadele kararlılığı konmasıydı. Sınıf kitlelerinin istek ve ihtiyacını yansıtacak böyle somutlanmış bir program olmadan düzeni dizginlemenin bir imkanı da bulunmuyordu.

**Tabanın eylem istek ve kararlılığı
ile öncünün inisiyatifi birleştirilmeli**

Bu gelişmelerle birlikte ele alındığında; sınıf hareketinde bir ilerleme kaydedebilmek ve saldırılara karşı güçlü bir çıkış gerçekleştirebilmek için, taban inisiyatif ve örgütlülüğünün ne kadar büyük bir önem taşıdığı daha net görülebilmektedir. Öncü işçi ve

emekçiler, EP'in "yerelerde güçlendirilmesi" kararını bu ihtiyaçlar çerçevesinde değerlendirmelidir. Çünkü bürokratlar gözünde bu kararın anlamı, kağıt üzerinde yeni katılımların sağlanması için bir takım kurumlarla görüşmeler yapmaktan ibarettir. Bu da, tıpkı diğer oyalama taktikleri gibi zaman öldürme dışında bir işlevi olmayan, mücadelenin hep ileri bir tarihe ertelenmesi oyunundan başka bir şey değildir. Dolayısıyla da bu süreci beklemek, buradan bir şey çıkmasını ummak doğru değildir.

Doğru tutum, mücadeleyi ivmelendirecek, eylem birliğini güçlendirecek girişimlerin hemen başlatılmasıdır. IMF'nin direktifleri son derece açıktır. İş başındaki hükümet de kurulduğu günden itibaren nasıl sadık bir IMF uşağı olduğunu defalarca kanıtlamış olduğuna göre, Ecevit'in emeklilik konusunda "zorlamaya ihtiyaç yok" açıklaması tam bir ikiyüzlülük örneği, arsız bir yalandan ibarettir. IMF 100 bin dediyse, Ecevit 150 bini gözden çıkarmayı marifet belleyecek bir onursuzluğun timsalidir.

Hükümetinden sendika bürokratına kadar tüm sermaye uşaklarının rolü ve görevi açık olduğuna göre, sınıf mücadelesi bunların hepsini hedeflemek durumundadır. IMF-TÜSİAD patronları ile bunların her direktifini harfiyen uygulamakla görevli hükümet ve devlet yetkilileri, uyguladıkları yıkım programları, açıkladıkları saldırı kararları doğal olarak mücadelenin ilk hedefleri konumundadır. Ancak bu hedeflere ulaşabilmek için öncelikle mücadelenin önüne dikilen barikatları aşmak gerekmektedir. Barikat sendika bürokratlarıdır ve aşacak olansa tabanın eylem istek ve kararlılığı ile öncünün inisiyatifidir. Yukarıda "doğru tutum" olarak ifade edilen girişimleri başlatması ve yürütmesi gereken de öncü işçi ve emekçilerdir.

Emek Platformu'nun "yerelerde güçlenme" dışında, kitlenin ihtiyaç ve eğilimlerine yanıt verecek bir mücadele programı ortaya koyabilmesi (koymak zorunda kalması), tüm önceki eylem kararlarında olduğu gibi, yine ve ancak taban basıncıyla mümkün olacaktır. Fakat, öncüsü örgütsüz olan bir tabanın ortaya koyabildiği basıncın da ancak 1 Aralık eylemleri düzeyinde bir kararla savuşturulabileceği de görülmüş bulunmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçiler, nasıl sermaye sınıfı ve iktidarı karşısına ancak örgütlü güçleriyle çıkabiliyor, ancak örgütlülükleri düzeyinde bir mücadele yürütebiliyorlarsa; sermayenin hizmetindeki sendika bürokratlarına karşı mücadelede öncü işçi ve emekçiler de, aynı şekilde örgütlü bir mücadele yürütmek zorundadırlar.

Öncü işçi ve emekçilerin örgütlü gücü üzerinden sendikalara yönelen taban basıncı, ilk elde sendika yönetimlerini sınıfın isteklerini görmeye ve dikkate almaya zorlayacaktır. Ama daha da önemlisi, sendikaların ihanet şebekelerinden kurtarılacak yeniden sınıfın mücadele örgütleri işlevine kavuşturulması da ancak bu yolla mümkün olabilir. Sendika seçimlerinde bürokratik oyunlar yerine taban iradesinin hakim kılınması, öncülerin örgütlü olduğu ve davrandığı koşullarda gerçekleşebilir.

**Sorumluluk öncü işçi ve
emekçilerin omuzlarındadır**

Şimdi ise sınıfın öncüleri daha da acil bir görev ve sorumlulukla karşı karşıya bulunmaktadır. Yıllardır uygulanan yıkım programları ve 1 yıla yaklaşan krizin ardardına yüklenen faturalarıyla, işçi sınıfı ve emekçi kitleler ağır bir ekonomik-sosyal çöküş içindedir. Yeni saldırı kararlarıyla birlikte bu çöküşün daha da hızlanacağı açıktır.

Saldırı kararlarının uygulanıp uygulanmaması ise tümüyle sınıf tarafından nasıl karşılanacağına bağlıdır. Güçlü bir karşı koyuşla saldırı genelgelerini yırtıp atmak mümkündür ve bu mutlaka yapılmak zorundadır. Yaşanan son bir kaç yılın gelişmeleri, karşılık verilmediği taktirde, saldırıların arkasının kesilmeyeceğinin kanıtlarıyla doludur. Öncü işçi ve emekçiler, hiç kimseden hiç bir beklentiye girmeden, sınıfa karşı görev ve sorumluluklarını üstlenmek, gereklerini yerine getirmek zorundadırlar.

Öncü olmanın ilk gereği mücadelenin en önünde yer almak, kitlelerin önünü açmaktır. Bugünkü süreç örgülünde ifade edersek; EP'in yerelerde güçlendirilmesi kararı, her fabrika ve işyerinde, her sanayi bölgesinde örgütlenmek suretiyle hayata geçirilmelidir. Öncü işçi ve emekçilerin bir araya geldiği platform, inisiyatif, komite türünden girişimler hızla kökleştirilip yaygınlaştırılmalı, giderek eylem süreçlerine daha etkin müdahalenin araçları haline getirilmelidir.

Sendikalar bu tür örgütlenmelerin gücüyle kuşatılmadan, sendika bürokratları örgütlü bir basınçla sıkıştırılmadan, hak alıcı eylem süreci boş bir hayalden ibaret kalmaya mahkum olacaktır. Oysa kitlelerin bu ihtiyaç ve istemini hayalden gerçeğe dönüştürmek mümkündür. Tüm yıkım ve çöküş tablosuna rağmen Türkiye işçi sınıfı bu güç ve imkana sahiptir. Sorun sınıfın sahip olduğu bu gücün harekete geçirilmesinde, yani öncülük misyonunun yerine getirilmesindedir.

DGM'lerin kapsamına ilişkin yasa ikinci kez kabul edildi...

Hortumcular, çete-mafya ve kontr-gerilla elemanları kapsam dışı

Nasıl ki salt ordu ve polisin varlığı sermayenin ihtiyaçlarını karşılamıyorsa, özel güvenlik birimlerine, kontra-gerillaya ihtiyaç duyuyorsa; hukuk alanında da bu böyle. Türkiye'de DGM'lerin kurulma nedeni budur. Son zamanlarda AB üyeliği süreciyle gündeme gelen DGM'ler, yargılama alanlarının sınırlandırılmasıyla yeniden düzenlendi. Bu düzenleme medyada da hararetle tartışmalara vesile oldu.

DGM nedir, ne işe yarar?

Devlet Güvenlik Mahkemeleri ilk olarak 20 Mart 1973 tarihinde kuruldu. Yasanın amacı "...devleti korumak ve onun güvenliğini sağlamak" olarak tanımlandı. Bu görev ancak "sürekli ve isabetli" kararlar verebilen uzman-özel mahkemelerce yerine getirilebilir, ibaresi eklendi.

Bu "uzman" mahkemelerin özellikleri ise şunlar: DGM'de görev alan iki asli üyeden birinin ve iki yedek üyeden birinin ve savcı yardımcılarının bir bölümünün askeri savcı olması. İkinci özellik, DGM'lerde özel yargılama yönteminin uygulanmasıdır. Yani savunma hakkının sınırlandırılması, gözaltında avukat görüşünün yapılmaması, hapisanelerde avukatla yapılan konuşmaların dinlenmesi, davaların gıyabında sürdürülmesi, işkence altında alınan polis ifadelerin delil olarak kabul edilmesi, vb. gibi.

Ancak DGM'lerin kurulması beraberinde muhalefeti de yükseltti. DİSK başta olmak üzere demokratik kitle örgütleri DGM'lerin kapatılması için kampanya düzenlediler. DİSK, "İşçi Sınıfı ve Kamuoyuna DİSK'in Uyarısı" başlıklı bir bildiri yayınladı. Bildiride DGM'lerin sıkıyönetimsiz sıkıyönetim olduğu,

işçi sınıfının sendikal, siyasal ve düşünsel mücadelesini hedef aldığı, savunma hakkını ortadan kaldırdığı vurgusu yapıldı. İşçi sınıfının DGM saldırısının bilincinde olması ve DGM'lere karşı aktif mücadelenin içinde yer alması 1976'da DGM'lerin kapatılmasıyla sonuçlandı. Ancak DGM'ler toplumsal muhalefeti ezmek için bir ihtiyaçtı, bu nedenle her fırsatta gündeme getirildi. 1979'da TİSK DGM'lerin tekrar yasallaştırılarak muhalefetin bu özel mahkemelerce etkisizleştirilmesini istedi. Bu istek ancak 12 Eylül darbesiyle devrimci muhalefet ezildikten sonra yerine getirildi.

1982 Anayasası'na dayanarak oluşturulan DGM'ler varlıklarını sürdürüyorlar. AB tarafından bağımsız yargı ilkesini ihlal ettiği gerekçesiyle tekrar yapılandırılması istenen Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nde bir takım biçimsel değişiklikler yapılmıştı. Şimdi yetki alanlarını sınırlandıran yasa çıkmış bulunuyor.

Burjuva medya neyin kavgasında

Meclis ekonomik suçların ve çete-mafya suçlarının ağır ceza mahkemelerinde görülmesi yasasını ikinci kez kabul etti. Bu yasayla söz konusu suçlar DGM kapsamı dışına çıkarıldı.

Sermaye medyasının bu yasaya yaklaşımı tam bir arsızlık ve utanmazlık örneği.

Sabah gazetesi yazarı Güngör Mengi 9 Aralık tarihli yazısında DGM kapsamının daraltılmasının kamu yararına alkışlanacak bir adım olduğunu söylüyor. Böylece ekonomik suçlar ve çete üyeleri DGM'nin özel yargılama usullerinden kurtularak CMUK hükümlerince yargılanacak. Ona göre "Adaleti linç hukukundan kurtaran bir yasa" bu. Ama bu "linç hukuku" muhaliflere uygulandığında sorun yok. Sorun bu hukukun çetelere, hortumculara uygulanmasıyla ortaya çıkıyor.

Yasayı alkışlayan köşe yazarları, ekonomik suçların kapsam dışına çıkarılmasını özellikle öne çıkarıp, çetelerin kapsam dışında bırakıldığını gizlemeye çalışıyorlar. *Sabah* gazetesinden Yavuz Onat da, çetelerin adını anmadan, ekonomik suçların cezasının ekonomik olması gerektiğini dillendiriyor. Milyarlarca doları hortumlayan-gasp eden soyguncuların kapsam dışına çıkarılmasını hararetle destekliyor. Dahası bu insanların hapisaneye girmemelerini, evlerinde devletin uzaktan denetimiyle normal yaşantılarını sürdürmelerini talep ediyor.

Mehmet Yılmaz ise *Milliyet* gazetesindeki 6 Aralık tarihli yazısında; "Sanıkların DGM'lerde kullanamadıkları haklarını kullanabilecekleri, hızlı ve adil yargılama yapacak delilleri hızla toplayıp suçsuz insanların uzun süre tutuklu kalmalarını önleyecek bir yargılama biçimi" istiyor. O da bunu elbette siyasi tutsaklar ve muhalifler için değil, hortumcular için istiyor. Düşüncelerini

açıklamak, bu düşünceler çerçevesinde örgütlenmek, temel hak ve özgürlükler için mücadele etmek, sömürü ve soygun düzenine karşı çıkmak vb. "suçlar"ın DGM kapsamında olmasının sermayenin çanak yalayıcısı bu kalemşörleri rahatsız etmemesi son derece anlaşılır. Çünkü çürümüş ve kokuşmuş bir düzenin çöplüğünden besleniyorlar. DGM kapsamında yargılanmaktan kurtulan faili meçhul cinayet sanıkları, uyuşturucu kaçakçıları, kontra-gerilla elemanları, mafya babaları, hortumcular da bu çürümüş ve kokuşmuş düzenin öz çocukları. Onları savunmak için sergiledikleri arsızlığın gerisinde bu var.

"DGM'ler işçinin idam sehпасıdır" söylemi 1976'da işçi sınıfının DGM karşıtı kampanya da kullandığı şiarlardan biriydi. Bu şiar işçi sınıfı tarafından tekrar sahiplenildiğinde DGM'ler de sermayenin üzerine yıkılacak.

S. Doğan

Kısa kısa...

Sistemik terör, işkence ve katliam sürüyor

Faşist rejimin "İnsan hakları" bilançosu her zamanki gibi kabarık. İHD'nin 2001 yılının ilk 9 ayına ilişkin hazırladığı rapor, sermaye devletinin baskı, terör, işkence ve katliama dayalı kanlı ve kirli sicilini tüm çıplaklığı ile ortaya koyuyor.

* Rapora göre ilk 9 ayda 762 kişi işkence görmüş. Bu son derece eksik rakam sadece başyurular ve ispatlanan olaylardan oluşuyor. Oysa yine aynı 9 ay içinde 35 bin 389 kişi gözaltına alınmış. Gözaltına alınan her birinin, sadece siyasi değil adli olaylarda da, maddi ve manevi işkence gördüğü herkesin bildiği bir gerçektir.

Gözaltına alınanlardan 2 bin 634'ü tutuklanmıştır.

* 9 ay içinde 43 yargısız infaz, 124 faili meçhul cinayet gerçekleşti. 86 kişi devlet güçlerince çatışmalarda öldürüldü.

* Çok sayıda sendika, devrimci yayın bürosu ve kitle örgütü basıldı. Baskınlar çoklukla terör ve talan halinde gerçekleşti.

Yaşadığımız Vatan dergisine gece baskını

Devlet, Dünya İnsan Hakları haftasında terörist yüzünü bir kez daha göstererek, *Yaşadığımız Vatan* dergisinin İstanbul Şişli'de bulunan teknik servisini hiçbir gerekçe göstermeden keyfi bir şekilde bastı.

10 Aralık sabah saat 04:30'da baskına gelen polis kapıları ve duvarları kırarak içeri girdi. Büroyu dağıtarak kullanılmaz hale getirdi. İçeride bulunan Vatan Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Metin Yavuz, Yazı İşleri Müdürü Hatice Ruken Kılıç, muhabirler İsmail Özmen ve Yılmaz Kaya, misafirler Ali Ercan Gökoğlu ve Kudret Sarıgül işkenceli sorgulardan geçirilmek üzere vahşice dövülerek gözaltına alındılar. Gözaltındakiler yayına girdiğimiz sırada hala mahkemeye çıkarılmamışlardı.

İzmir'de İnsan Hakları Haftası etkinlikleri

Bu yılki İnsan Hakları Haftası, Baro, TIHV, ÇHD, İHD, İTO gibi DKÖ'lerin yaptığı etkinliklere sahne oldu. Konferans, sergi, film gösterimi, basın açıklaması ve söyleşilerin de yapıldığı etkinlikler zincirinde İHD geleneksel İnsan Hakları Yürüyüşü'nü gerçekleştirdi. İHD önünde başlayan yürüyüş Konak Sümerbank önünde son buldu. Yürüyüş sırasında ve alanda "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" vb. sloganları atıldı. 200'ü aşkın insanın katıldığı eylem, hafta içi olmasına rağmen, uzun bir süredir suskunluğa gömülen İzmir sokaklarını coşkusuyla da selamlamış oldu.

Basın açıklamasında F tipi saldırısı, 19 Aralık operasyonu, Kürt halkına yönelik saldırılar, çalışma yaşamına yönelik hak gaspları ve diğer insan hakları ihlallerine de değinildi.

Uşak'ta 5 anarşiste tutuklama

Uşak'taki 1 Aralık mitinginde "Anarşist Otonom" imzasıyla bildiri dağıtan 5 anarşist, birkaç gün gözaltında kaldıktan sonra tutuklanarak cezaevine konuldu. Dosyaları İzmir DGM'ye sevk edildi. Anarşistler, yasadışı örgüt üyeliği ve bildiri dağıtmaktan suçlanıyorlar. Şu anda Uşak Cezaevi'nde tutulan anarşistlerin Nazilli'ye gönderilmeleri ihtimali var.

(Bu haber OTONOMEDYA'nın açıklamasıdır...)

Üniversitelerde faşist terör dalgası

Bir süredir okullarda faşist bir terör dalgası yükseliyor. Özellikle dönem başlangıcında, ABD'ye yönelik saldırının ardından emperyalist savaşa karşı yapılan her etkinlik, okul yönetimi ya da polisin faşist zoruyla karşılaştı. Bazı okullarda savaş karşıtı her afiş ya da bildirinin daha önce hiç olmadığı bir biçimde sökülmesi ve toplanması, dahası afiş asan ve bildiri dağıtan öğrencilerin gözaltına alınması, dönem boyunca sıradanlaştırılmaya çalışıldı. Bazı okullarda savaş karşıtı eylemelere polis müdahale etti. Öğrencilerin şehirde yaptıkları eylemlerde bu müdahale daha da sertleşti. Saldırının yoğunlaştığı okullarda yapılan bir dizi etkinliğin ardından, okul idaresinin ya da kolluk güçlerinin bu müdahaleleri boşa çıkarıldı.

Bunların yanı sıra yine soruşturma terörü yoğunlukla kullanıldı. Daha önce soruşturmaların bu yoğunlukta yaşanmadığı bir okulda, örneğin Hacettepe Üniversitesi'nde, her eylem ve etkinlikten sonra, insanların bu etkinliklere katılıp katılmadığına bakılmaksızın birer ikişer soruşturma gönderildi. Ya da Ankara Üniversitesi'nin Cebeci ve Dil Tarih Coğrafya fakültelerinde aynı yoğunlukta soruşturmalar zinciri başlatıldı. Soruşturmaların birçoğu gülünç gerekçelere dayanıyordu.

Kasım ayında 6 Kasım eylem ve etkinlikleri benzer saldırılara maruz kaldı. Tek tek okullardaki etkinliklerde polis ya da jandarma önceki senelere oranla daha saldırgan ve tacizci bir tavır takındı. Şehir merkezlerinde yapılan eylemler ise yoğun polis ablukası altında gerçekleştirildi. Polis İstanbul'daki eyleme vahşice saldırırken, Ankara'daki eyleme deyim yerindeyse saldırma şansı bulamadı. Her iki ilde de yüzlerce öğrenci ya da "öğrenciye benzeyen" kişiler gözaltına alındı.

İçinde bulunduğumuz Ramazan ayında bir dizi üniversitede sivil faşist saldırılar yaşandı. Bunların hemen hepsi polis ve idare işbirliği ile gerçekleşti. Saldırıların hedefi hep aynı; oruç tutmayan öğrenciler. Daha Ramazan ayının başlangıcında Gazi Üniversitesi'nde yaşanan (her sene yaşananların bir tekrarı) gerginlik, ilerde neler olabileceğini işaret ediyordu. Kantinde yemek yiyen öğrencilerin dışarı çıkmalarına kapının önünde bekleyerek engel olan faşistler, uzun bir süre orayı terk etmediler. Akşama kadar süren beklemenin ardından öğrenciler polis kordonu eşliğinde dışarı çıkabildiler. Ardından, iki öğrenci bu nedenle bıçaklandı, biri hayatını kaybetti.

Gaziantep Üniversitesi'nde yaşananlar ise sivil faşist, polis, okul idaresi işbirliğinin ek açıklama yapmayı gereksiz kılan bir kanıtı niteliğinde. 30 Kasım günü bildik sataşmalarla başlatılan gerilim, faşistlerin birkaç öğrenciyi dövmesiyle had safhaya ulaştı. Ardından 4 Aralık'ta üniversitedeki faşist saldırılar protesto edilirken çıkan kavgada 32 öğrenci gözaltına alındı. Daha sonra 32 öğrenciden 13'ü

nöbetçi mahkemeye çıkarılarak tutuklandı. Tüm bunların ardından Rektör Hüseyin Filiz üniversitedeki durumun sakin ve güvenli olduğunu, hiçbir öğrencinin mağdur olmadığını beyan etti (!) Yine benzer bir saldırı Zonguldak Karaelmas Üniversitesi'nde gerçekleştirildi. Saldırının arkasından devrimci-ilerici öğrenciler 100 kişilik bir basın açıklaması yaptı.

Son olarak Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi'nde yaşananlar, sivil faşist terörün alabileceği boyutları göstermesi açısından açıklayıcı olmuştur. Öğleden sonra "cuma namazından çıkıp geldiklerini" söyleyen yaklaşık 100 kişilik faşist grup üniversite kantinine saldırdı. Burada bulunan herkesi çivili sopa, bıçak, satır ve demir çubuklarla dayaktan geçiren faşistler, öğrenci öğretmen, yemek yiyen, yemeyen ayrımı gözetmeksizin herkesi dayaktan geçirdiler. Bu saldırı sırasında yaklaşık 100 kişinin bulunduğu kantindeki 11 kişi yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Saldırının ardından Fen Fakültesi'nde ve Yüksel Caddesi'nde yapılan yaklaşık 150-200 öğrencinin katıldığı eylemlerle sivil faşist terör protesto edildi.

Bu tabloyu son olarak bir süredir Kürtçe eğitim talebiyle başlatılan kampanyaya yönelik saldırı furyası tamamlıyor. Birçok üniversitede bu talep ekseninde açılan standlarla imza toplanmasına sert müdahaleler gerçekleşti. Bu saldırılar, YÖK Başkanı K. Gürüz'ün bu kampanyayı PKK'nin siyasallaşma çabası olarak niteleyen yönetmeliğinin ardından gelişti. Bu yönetmelikte, dilekçelere imza atan ve standları açanlar yasadışı örgüte yardım ve yataklıkla suçlandı ve bu öğrenciler hakkında bir dönemden bir yıla kadar uzaklaştırma cezası talebiyle soruşturmalar açılacağı duyuruldu. Bu tehdidin ardından devam eden kampanya bir dizi okulda polisin saldırılarına maruz kaldı. Bir hafta kadar önce Ankara Üniversitesi DTCF'de açılan standta sivil polisler saldırdı. Tam bir terör estiren polis iki kişiyi gözaltına aldı, standta bulunan eşyalara el koydu. Ardından okulda yapılan çalışmalara müdahale eden ÖGB'lerle öğrenciler arasında tartışmalar yaşandı. Fakülte dekanının muhatap olarak polisi adres gösterdiği tartışmalarda, öğrencilerin kararlı tavrı sonucu polis ve dekanlık geri adı atmak zorunda kaldı. İmza kampanyasının sürdürüldüğü bir başka üniversite olan Dicle Üniversitesinde ise, toplanan 1500 imza rektörlüğe verilmeden bu çalışmayı yapan 3 öğrenci gözaltına alındı.

19 Aralık'taki büyük zindan direnişi ve katliamının yıldönümünde yaşanan bu faşist saldırılar, sermaye iktidarının, faşist zoru sistematik bir biçimde kitleler ve devrimciler üzerinde uyguladığının yeni bir göstergesi oldu. Saldırılarına direnişle yanıt verilebildiği oranda devletin geri adım atmak zorunda kaldığı ortadadır. Bu açıdan 19 Aralık'taki büyük devrimci direniş büyük bir önem taşımakta ve yolumuzu aydınlatmaktadır.

Gaziantep Üniversitesi'nde;

Polis-idare ve sivil faşist işbirliğinde faşist saldırılar!

Gaziantep Üniversitesi'nde son birkaç hafta içerisinde ilerici, demokrat ve devrimci öğrenciler üzerindeki baskılar yoğunlaştı. Öğrencilerin örgütlenme yönlü attığı adımlar saldırıların ana nedeni durumundadır. Üniversitede gelişebilecek her türlü örgütlenme girişiminin önünü almak isteyen devlet, polis-idare ve sivil faşistlerin ortak saldırılarıyla bu hedefine ulaşmaya çalışıyor.

Üniversite'deki 13 öğrencinin tutuklanmasıyla sonuçlanan olayların gelişimi şöyle:

* 30 Kasım günü Yabancı Diller Bölümü kafeteryasında, sivil faşistler sol görüşlü bir öğrenciyi "neden oruç tutmuyorsun, burası bizim yerimiz, buradan hemen kalk" dediler. Daha sonra bu öğrenciyi zor kullanarak kafeteryadan çıkardılar.

* Bu olayla başlayan saldırılar 3 gün sonra GÜ öğrenci yurdunda iki sol görüşlü öğrencinin dövülmesiyle sürdü.

* 4 Aralık günü 100 kişilik bir öğrenci grubu saldırıları protestosu ederken sivil faşistler eylemci öğrencilere yeniden saldırdılar.

Saldırı sonrasında bildik olaylar yaşandı. Polis saldırganlar yerine, sol görüşlü öğrencileri gözaltına aldı. Arkasından rektörlük öğrenciler hakkında soruşturma açtı. Sivil faşistler ise ellerini kollarını sallayarak uzaklaştılar.

Saldırıların bununla da sınırlı kalmadı, gözaltına alınan 32 öğrenciden 13'ü birkaç gün sonra çıkarıldıkları mahkemede tutuklandılar. Böylelikle yargı da saldırıda yerini almış oldu.

Gaziantep Üniversitesi diğer taşra üniversitelerinde olduğu gibi faşist baskıların yoğun yaşandığı bir üniversite. Sermaye devleti, üniversitelerdeki faşist kurumlaşması olan YÖK aracılığıyla sistematik olarak gençliğin her türden mücadele girişimini daha başından ezmeye çalışıyor. Taşra üniversitelerinin hem örgütlülük planında yaşanan zayıflıklar, hem de öğrencilerin çoğunluğunun emekçi sınıflardan geliyor olması faşist baskı ve terörün çok daha kesintisiz ve kaba biçimlerde kullanılmasının önünü açıyor.

GÜ öğrencileri bu saldırılar sonrasında yaptıkları açıklamada; üniversitelerindeki her türlü zorluğa ve teröre karşın ısrarlı ve kararlı bir biçimde örgütlendiklerini, bu saldırıların kararlılıklarında zerre kadar zayıflığa yolaçmadığını ve mücadelelerinin süreceğini bildirdiler.

Faşist terör çetesi Armutlu'dan sonra Gülsuyu'na saldırmaya hazırlanıyor

Sermaye devleti 11 Eylül sonrasında dizginlerinden boşaltılan faşist terör dalgasına binerek devrimci mevzileri söküp almayı hedefliyor. Armutlu'ya yapılan katliam ve sonrasında yaşanan olaylar bunun kanıtıdır. Katliamla sınırlı kalmayan saldırılar, polisin mahalleye yerleşmesiyle yeni bir evreye girdi. Küçük Armutlu'da yaşanan rutin aramalar, keyfi gözaltılar, devletin gözü dönmüşlüğüne örnektir. Armutlu'da bir direniş evi polis karakolu yapılarak güya devletin gücünü göstermiş, mahalleyi "kurtarmış"laradı. Bu devletin devrim davası karşısındaki acz ve zavallılığının yeni bir kanıtı oldu. Bununla beraber Armutlu saldırısı sembolik bir değer taşıyordu. Öyleki emniyet müdürü Hasan Özdemir burada yaptığı açıklamada İstanbul'u "süt liman" yapacaklarını ilan ediyordu. Bu açıktan faşist terörün hedeflerini gösteriyordu. Armutlu'yu yeni katliamlar, kirli operasyonlar takip edecekti. Nitekim sosyalist, devrimci basın ve DKÖ'lere düzenlenen baskınlar bunun devamı oldu.

Armutlu "kahramanı" katil ve işkenceci emniyet müdürü Hasan Özdemir, şimdi de Gülsuyu'nu hedef seçmiş durumda. Bu sicilli kanlı katil Gülsuyu meydanına gelerek tehditler savurdu. "Gülsuyu'ndaki 'terörü bitireceğim', burayı da Armutlu gibi 'huzurlu' bir hale getireceğim" diyerek, halka gözdağı vermeye çalıştı.

Bu katilin "huzur"la ne anlattığı ise açık. Gülsuyu'nu Armutlu'ya çevireceklerdir. Katliam, işkence, gündelik terör koyulaştırılacaktır.

Bu düzen bekçileri F tipi işkence evlerinden sonra, F tipi mahalleler planını hayata geçirmeye çalışıyorlar. Ancak bilmelidirler ki, açık ve sefalet sürdükçe, insanlar çöplükten beslendikçe Armutlular, Gülsuyular bitmez. Bitmediği gibi korudukları kirli ve kanlı düzenleriyle beraber bu uşak takımının da sonunu getirir. Yani biten, tükenen onlar olacaklardır. Döktükleri kan denizinde boğulacaklardır.

Katil polis Gülsuyu'ndan defol!

Faşizme karşı omuz omuza!

Gülsuyu'ndan genç bir komünist

Filistin üzerinde emperyalist-siyonist abluka arttırılıyor...

Filistin halkıyla dayanışmaya!..

ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin Filistin'e yönelik saldırıları her geçen gün boyutlanarak sürüyor. Filistin sorununu emperyalizmin ve siyonizmin öngördüğü çözüme mahkum etmeye dayalı kuşatma daraltılıyor. 11 Eylül'ü izleyen "terörle mücadele" eksenli demagogik propaganda ve politika, bu kuşatmada önemli bir rol oynuyor.

ABD emperyalizmi, Arafat destek istiyorsa "terörle mücadelede daha kararlı davrandığını" kanıtlaması gerekir", biçimindeki söylemlerine devam ediyor. Bunun ne anlama geldiği çok açık. Filistin halkını mücadele etmekten ve karşı gelmekten alıkoy, İntifada'yı bastır ve mücadele yanlısı Filistin örgütlerini tasfiye et.

AB emperyalizmi de benzer biçimde Filistin yönetimine İntifadayı durdurma çağrısı yaptı, ve Hamas ve İslami Cihad'ı terör örgütü listesine aldığını ilan etti. Arafat'a tüm şüphelerini gözaltına alma ve terörle mücadelede kararlılık gösterme telkininde bulunarak, Filistin sorunu konusunda ABD-İsrail çizgisine daha net biçimde gelip dayandı.

Katar'da toplanan İslam Konferansı Örgütü (İKÖ) toplantısından da, benzer şekilde, ABD'ye çözüme "yardım etme"si için çağrı çıktı. Verili durumda ABD hangi koşullarda "yardım edeceği"ni çok açık biçimde ortaya koyduğuna ve bu yardımın ne anlama geldiği de belli olduğuna göre; böyle bir çağrı, İKÖ'nün de, ABD'nin çözümüne destek olacağını dolaylı bir biçimde ilan etmesinden başka bir anlama gelmiyor.

Öte taraftan bu Uluslararası gelişmelerden de güç alan İsrail, Filistinli örgütlerin ateşkes çağrısını redderek kentleri bombalamaya devam ediyor, taş atan çocukları katlediliyor, yerleşim bölgelerini askeri kuşatma altında tutuyor vb.

Filistin'de yaşananlar İsrail ve Amerika'nın kontrollü biçimde İntifada'yı boğma senaryosunu uygulamaya soktuğunu gösteriyor. Öyle ki İsrail 11 Eylül'den sonra sistematik biçimde terörünü yoğunlaştırdı. Yalnızca 11 Eylül'den bu yana 63 Filistinli üst düzey yönetici katledildi. Ve bunların çoğu geçen haftalarda yaşanan bombalı intihar saldırıların hemen öncesinde gerçekleşen cinayetlerdir. Son bombalı intihar saldırıları siyonizmin bu politikaya hız vermek için bir vesile ve bahane oluşturuyor yalnızca.

Kuşkusuz saldırıları karşılıksız kalmıyor. Filistin halkı büyük bir öfke ve kararlılıkla saldırılara karşı direniyor. Her gün yeni kayıplar veriyor. Bu kuşatma ve saldırılar halkın mücadele kararlılığını daha çok artırıyor. Halkın yüzde yetmiş, aktif direnişlerin geliştirilmesini istiyor, direnişlere katılıyor. Canlı bomba olmak için başvuranların sayısı bu son dönemde yüzde 300 artış gösteriyor. vb.

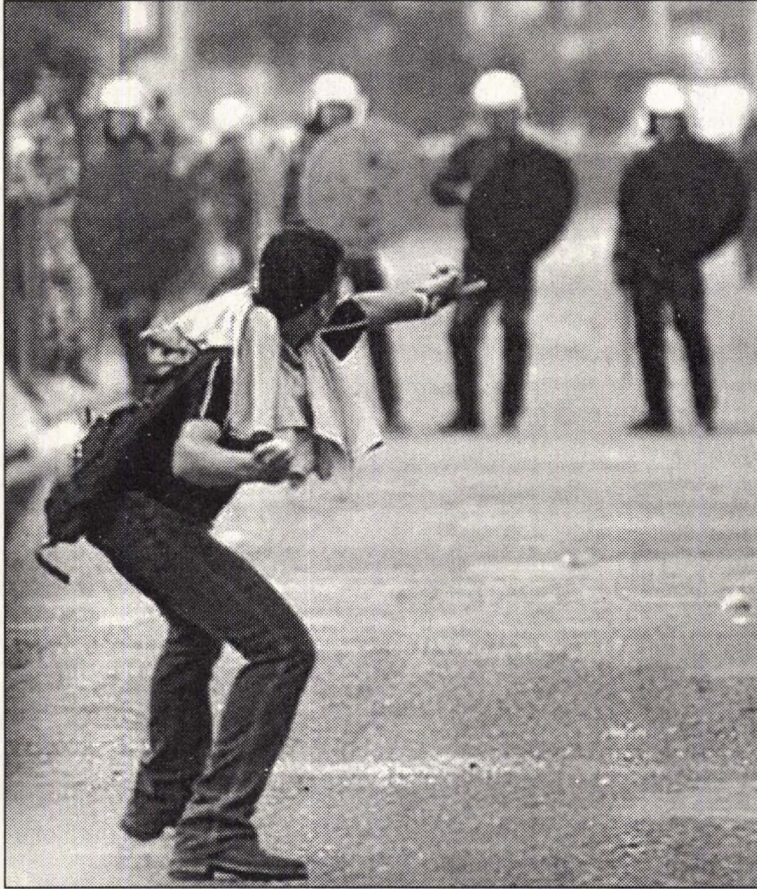
Bu yöndeki gelişmelerin hiçbiri yeni değil kuşkusuz. İsrail devleti kurulduğundan beri çatışmalar, kuşatmalar, katliamlar eksik olmadı bölgede. Yeni olan ise Filistin'in bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin "terörle mücadele" konsepti ve bunun sonucu olan kirli bir politikaya tabi kılınarak boğulmaya çalışılmasıdır. Bu çerçevede artan emperyalist baskı ve kuşatmadır. Asıl saldırganların, yıllardır Filistin halkı üzerinde terör estiren, onu katliamdan geçiren gerçek teröristlerin, halkın artan baskılara karşı haklı isyanını terör olarak nitelemesidir. Yıllardır mücadelesi verilen bağımsız ve özgür Filistin davasını zayıflatmaya ve gündemden düşürmeye dayalı kirli hesaplardır, vb...

AB'sinden ABD'ye, gerici Arap rejimlerinden

Türkiye gibi bölgedeki öteki işbirlikçi sermaye iktidarlarına kadar bir dizi ülke, bugün Filistin halkına karşı uygulanan bu kirli siyasal ablukada rol alarak, İsrail siyonizmine büyük bir tarihi hizmeti yerine getirmektedir. Bunların toplamı İntifadalara dayalı devrimci çözümün önünü tıkama politikasına hizmet etmektedir.

İşin bu cephesinde, bu saldırıları bertaraf edecek, emperyalist kuşatmayı yaracak politikaların üretilmesi can alıcı bir öneme sahiptir. Buna bağlı olarak, direnen Filistin halkına uluslararası bir destek örgütlemek, yakıcı öneme sahip bir görev ve sorumluluk olarak duruyor karşımızda.

Halihazırda direnen Filistin halkının en temel sorunlarının başında devrimci bir politik çizgi ve

devrimci bir önderlik etrafında kenetlenememek gelmektedir. Bu başarılamazsa eğer, ilkin; emperyalistlerin terör demagojisine dayalı yeni saldırılarının önünü kesmek gitgide daha zorlaşacaktır. İkinci olarak; farklı türden eğilimlerin temsilcisi olan grup ve örgütlerin bir iç kargaşa-iç savaş senaryosuna dayalı hesap ve tuzaklara daha erken ve daha kolay kapılması riskinin artma olasılığı güçlenecektir. Üçüncüsü ise; İsrail siyonizminin terör ve baskıyla kıramadığı halkın mücadele isteği ve kararlılığının, bu tablo karşısında giderek kırılmaya uğrama tehlikesidir.

Bugünkü Filistin yönetimi ile Filistin halkını, yanısıra siyonizme karşı mücadele eden ve çoğunluğu islami ideolojiye sahip öteki direnişçi örgütleri karşı karşıya getirme planı artık ayan beyan ortadadır. Emperyalizmin ve siyonizmin bu sinsi planının bir parçası olarak Arafat üzerindeki baskılar artırılmakta ve bu, her geçen gün daha fazla sonuç vermektedir. Bu gidişin ürkütücü başka boyutlara kavuşması, Filistin'i bir içsavaşa sürüklemesi kuvvetle muhtemeldir. Son gelişmeler buna ayrıca yeterli bir açıklık getiriyor.

Arafat bir taraftan İKO'ne "direnme yasal hakkımızdır" mesajı verirken -ki bu mesajın İslam ülkeleri tarafından karşılıksız bırakılacağı açıktır; öbür taraftan, emperyalistlerin "terörle mücadele et"

baskısından kurtulmak için muhalif gruplara karşı aldığı önlemleri sertleştirmiş ve kapsamını artırmış bulunuyor. 8 kişinin öldüğü son bombalı intihar eylemlerinden sorumlu tutulan İslami Cihad'ın ve Hamas'ın bürolarını kapatması ise gerginlikleri iyice tırmandıracaktır. Bu, bugünkü yönetimle islami örgütleri daha açıktan karşı karşıya getirecek önemde bir gelişmedir. Öbür taraftan bu türden saldırılar halkla ilişkilerde de büyük gerginliklere yolaçacaktır. Filistin polisinin bugün namluyu tutuklamaları ve gözaltıları protesto eden halka doğrultması ne tesadüftür, ne de böyle giderse bunlar tekil örnekler olarak kalacaktır.

İki ateş arasında denge politikası izlemeye çalışan Filistin yönetiminin iki tercihten birinden yana ağırlık koyması giderek kaçınılmaz hale gelmektedir. Arafat

ya halkın alttan gelen baskı, tepki ve beklentilerinden, ya da emperyalist ve siyonist haydutların baskı ve beklentilerinden yana ağırlık koyan bir tercihte bulunacaktır. Halktan iyice kopmamak, onunla daha açıktan karşı karşıya gelememek kaygısıyla, Filistin yönetimi şimdiye kadar çizmeyi fazla aşmadı. Ama emperyalistler ve siyonistler artık bunu yeterli görmüyor ve daha açık, daha kapsamlı önlemler istiyor. Buna cepheden ve tok bir yanıtla hayır diyemeyen Arafat giderek, istemese de, bu konuma doğru hızla sürüklenmektedir. Son kamuoyu yoklamaları ve gözlemler, halkın FKÖ'ye verdiği desteğinin giderek azaldığı (yüzde 20'lere gerilemiş bulunuyor), tersinden radikal örgütlerin ise daha fazla destek sağladığı yönündedir. Bu da halkın Filistin Yönetiminin ihanet çizgisine iyice batması karşısında nasıl bir tutum takınacağını güçlü ve sağlıklı bir göstergesidir.

Kuşkusuz ihanetçi çizgi ve yönetimlere gösterilen bu tepkinin bugünkü islami örgütlere akması, orada ifade edilmesi gerçek bir çözümü getirmeyecek, önderlik ihtiyacını ortadan kaldırmayacaktır. Fakat imkan ve koşulları sağlandığında, bu aynı birikimin devrimci bir kanala akabileceğinin de yeterince verileri var. Böyle bir önderlik ihtiyacını karşılamak muhakkak ki Filistinli devrimcilerin altına girmesi gereken yakıcı bir sorumluluktur. Böyle bir girişimin karşılıksız kalmayacağı, en kısa zamanda gerçek bir alternatif olarak kendisini ortaya koyabileceği koşullar mevcuttur. Yeter ki bunun özneleri bu bilinçle davranabilsin.

Öte taraftan uluslararası devrimci harekete ve işçi sınıfına da bu tablodan aktif dayanışmayı örgütleme, Filistin'e yönelik abluka ve kuşatmayı zayıflatma görev ve sorumluluğu düşüyor. Böyle bir destek oradaki yakıcı sorunların çözümü için de anlamlı bir dayanak oluşturacaktır. Bundan bağımsız olarak, yiğit Filistin halkı zaten fazlasıyla böyle bir desteği hak etmektedir ve bunun ihtiyacını duymaktadır. Böyle bir desteğin olmamasının acısını ve sonuçlarını Filistin halkı fazlasıyla pahalıya ödemektedir.

Öyleyse, böyle bir dayanışmayı örgütlemeyi, bunu çalışmamızın bir parçası yapmayı güncel bir görev olarak önümüze koyabilmeliyiz. "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarının hakkını vermek için Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltmeliyiz.

**Kahrolsun emperyalizm, kahrolsun siyonizm!
İşgalciler defolsun, Filistin'e özgürlük!
Yaşasın Ortadoğu halklarının devrimci birliği!**

Direnen Filistin'i bir iç savaş içinde tüketmek istiyorlar...

ABD ve İsrail'in sinsi planı

Ergin Yıldızoglu

Önceki pazar Batı Kudüs ve Hayfa'da 26 İsrailinin ölümüne ve 250'den fazla yaralanmaya yol açan intihar eylemlerinin hemen arkasından Ariel Şaron, ABD'nin onayını da alarak Filistin yönetiminin "şiddet eylemlerini destekleyen özne olduğunu" ilan etti, "ABD nasıl uluslararası şiddete karşı elindeki tüm güçle mücadele ediyorsa biz de edeceğiz" dedi. Böylece Filistin yönetiminin ve Arafat'ın tasfiyesi gündeme geldi, "yeni bir aşamaya geçildi". Hafta sonunda *The Economist*'in kapağında "A dieu Arafat" başlığı vardı. Dergi, Arafat'a hem allahaismarladık hem de işin Allah'a kaldı diyordu.

Şimdi, medyanın çıkardığı toz dumanın arasında sık sık görüntünün dışına itilmeye çalışılan kimi gerçekleri hatırlarsak görürüz ki, aslında Filistin-İsrail cephesinde "yeni bir şey" yok! İsrail'in, ABD'nin onayıyla sahneye koyduğu oyunun içinde, "süreç kendi seyrini izliyor o kadar".

'Sapla saman'

Zaten "bu kaçınıcı yeni aşama" diye sormak gerekmez mi? Radikal sağcı Turizm Bakanı Ze'evi öldürüldüğünde de yeni bir aşamaya girilmişti. Ondan önce, Şaron seçimleri kazandığında, daha önce Haram ül Şerif provokasyonu, ikinci intifadanın tetiği çekildiğini, ondan önce Arafat İsrail'in güvenliğini sağlamayı üstlendiğinde, Oslo barış anlaşması yapıldığında da hep yeni bir aşamaya girilmişti. Ama aslında yalnızca iki aşama var: Oslo barış sürecinin doğması ve ölmesi.

Bu iki aşama içinde de iki önemli an var. Birincisi, Oslo sürecinin öldüğü andır. ABD ve İsrail'in yaydığı havaya bakılırsa Arafat, bir devlet adamı gibi davranmamış, Barak'ın sunduğu uzlaşmaların anlamını kavrayamamış, Başbakan Ecevit'in sözleriyle "bir fırsatı kaçırmış", böylece de barış sürecini öldürmüştür. İkinci önemli an da, Arafat'ın İsrail'in güvenliğini sağlamayı, yani işgalcilerin güvenliğini, işgal altındaki halka rağmen sağlamanın sorumluluğunu kabul ettiği andır. Bugün gelinen noktayı ve İsrail devleti üzerinde bugün egemen olan kesimin asıl niyetini anlamak, sapla samanı birbirine karıştırmamak için bu iki anın özelliklerini dikkate almak gerekir.

Acaba, Arafat gerçekten tarihsel bir fırsatı mı kaçırdı? Filistin-İsrail sorununun üç temel gerçeği göz önüne alınmadan bu soruya doğru bir cevap verilemez. Birincisi, 1948 savaşından bu yana milyonlarca Filistinli topraklarından sürülmüştür. Bunların doğdukları topraklara dönmeleri en temel insan hakkıdır. Bu hakkın reddedilmesi, İsrail'in tarihsel sorumluluğunun, işgalin reddedilmesi demektir. Barak bu konuda bir taviz vermemiştir. İkincisi, bir İsrail askeri istihbarat uzmanının dediği gibi, "Filistin devleti, yoksul, sefil bir toz çukurundan başka nedir ki? Müslümanların kutsal topraklarına sahip olmadan Arap dünyasında hiçbir varlığı olamaz" (Aktaran: R. I. Friedman, *The Nation* 24/12). Gerçekten de Filistin halkı, kimliğinin, onurunun en önemli simgesi olan Kudüs'teki kutsal topraklar üzerindeki talebinden vazgeçerek bir devlet kuramaz. Barak bu konuda da bir taviz vermemiştir. Aslında bu iki konu görüşmeler boyunca son ana kadar masaya gelmemiş, sahte bir anlaşma havası yaratılmıştır. Bu konular gündeme gelince de görüşmeler çökmüştür. Ayrıca, Edward Said'in bir *El Ahrım* yorumunda yazdığına göre, Arafat bu konularda daha esnek davranmak istemiş, ancak hiçbir Arap liderinden destek bulamamış.

Barış sürecinin ölmesinde Arafat'ı suçlamak yerine, önce, "Neden, Barak böyle kritik bir dönemde, Şaron'un, militanlarıyla birlikte Haram ül Şerif'i ziyaret etmesine izin vermiştir?" diye sormak gerekir. Acaba, sonuç alamayacağını başından bilen Barak, o

an gelince sorumluluğu medyanın da yardımıyla Arafat'a yıkıp bir "B Planı" nı uygulamaya koymuş olamaz mı?

'B Planı'

Bugün geriye doğru bakınca, Filistin topraklarında bir iç savaş ortamı yaratarak Arafat yönetiminden kurtulmayı, böylece de bir Filistin devleti olasılığını gündemden çıkarmayı amaçlayan bir "B Planı" nın varlığından kuşulanmak çok mu yanlış olur? Hatta, Arafat'ın İsrail'in güvenliğini sağlama sorumluluğunu üstlendiği an, "B Planı"nın tohumunun da barış sürecinin içine ekildiği söylenemez mi? Bu "B Planı" Barak istifa ettiğinde gündeme gelmiş, Şaron'un hükümetinin kurulmasıyla da işlemeye başlamış olamaz mı?

Şaron, Oslo barış sürecinin tüm kazanımlarına karşı olduğunu, "barış süreci" boyunca Filistin topraklarında genişlemeye devam eden "yerleşim" (işgal) bölgelerini asla daraltmaya niyeti olmadığını, açıkça söyleyerek seçimleri kazanmadı mı? Şaron, Haram ül Şerif ziyaretiyle başlayan ikinci intifada karşısında İsrail'in güvenliğini ancak askeri yöntemlerle sağlanabileceğini söylemiyor muydu? Şaron'un bir taraftan Arafat'tan intifadaya son vermesini, İsrail'e yönelik şiddet eylemlerini engellemesini isterken diğer taraftan, Filistin halkının siyasi liderlerine yönelik sistematik bir suikast programı izlediğini, 26 İsrailli sivilin ölmesine neden olan bombalı saldırının da Hamas liderlerinden Abu Hamad'ın öldürülmesine cevap olduğunu bilmiyor muyuz? Her suikastın bir yeni şiddet eylemine yol açtığı da bir gerçek değil mi? Ortam sertleştikçe, ölü sayısı arttıkça, Arafat İsrail'in taleplerini yerine getirmeye çalıştıkça radikal dinci örgütlerin giderek güçlendiği, bu örgütlerle Arafat'ın güçleri arasındaki sınırın giderek bulanıklaşmaya başladığı da bir başka gerçek değil mi?

Bir taraftan barış görüşmelerine yeniden başlamak için şiddet eylemlerinin durmasını şart koşarken diğer taraftan, suikastlara, Filistin topraklarına yönelik askeri operasyonlara devam eden Şaron, şimdi Arafat'ın barış sürecinde güvenilir bir ortak olmadığını söylüyor. Televizyona çıkıp "Kimin suçlu olduğunu biliyoruz. Olan her şeyden Arafat sorumludur..." diyor. Arafat'ı "şiddet eylemlerini destekleyen özne" ilan edip 11 Eylül süreci ağzıyla, tasfiyesinin gündeme geldiğini ima ediyor.

Tüm bunlardan Şaron'un hedefinin Arafat'ı ya öldürerek ya da bölgeden sürerek Filistin yönetimini çöktürmek, bir iktidar boşluğu yaratmak olduğu sonucuna varamaz mıyız? Nitekim, *The Guardian*'dan Johnatan Freeland'a göre, Şaron'un çok tehlikeli bir fantezisi var: "Filistin topraklarını küçük parçalara bölerek sorunu çözmek." Halen Gazza, Cenin ve Beyt ül Lahim'in bazı bölgelerinin fiilen "direniş güçlerince", "bağımsız cumhuriyetler" adı altında yönetilmekte olduğuna işaret eden MERİP de (Basın bildirisi No: 74) Şaron'un, Filistin idaresini küçük

parçalara bölerek, kendine bağlı yapılar kurarak intifadayı bastırmayı planladığını düşünüyor. Bu proje, yine Şaron tarafından, 1982'de Beyrut'ta denenmiş, İsrail'e bağlı bir Falanj devleti kurma girişimi Sabra ve Şatila katliamlarına yol açmıştı.

İki lider, iki sorun

Oslo Anlaşması'ndan bu yana "seyrini izleyen sürecin" artık tıkanıldığını gösteren çok belirti var. Ben Gurion Üniversitesi'nden Prof. Dan Bar-On, pazar günü, *Jarusalem Post* gazetesindeki yorumunda, bu tıkanıklığa işaret ediyordu: "Yaser Arafat ve Ariel Şaron, bu sözde liderlerimiz -ki liderlikleri bizi her gün biraz daha cehenneme doğru sürüklemelerinden başka bir anlama gelmiyor-, 1982'de başlattıkları ve hâlâ bitiremedikleri bir oyunun tutsağıdır... Ne biz Filistin halkını topraklarından sürebiliriz, ne de onlar bizi. Ama liderlerimiz hâlâ sanki bu onların birinci seçeneğiymiş gibi davranıyorlar ve hepimiz bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalıyoruz."

Divided Jarusalem kitabının yazarı Bernard Wasserstein de pazar günü *The Independent*'ta "Şaron ve Arafat değiştirilmeden, diplomatik alanda yeni bir atılım olasılığı görünmüyor" diyordu. Sanırım, her iki liderin kendilerini tükettikleri varsayımı, tıkanmış sürecin sonrasını konuşmaya başlamamıza yardım edebilir. (...)

Ama Arafat çok daha kritik

Bu iki liderin de değişmesi gündemde, ama bu değişiklik, her iki ülke için farklı anlamlar taşıyor. İsrail'de Netanyahu, Şaron'un yerini almak için sırada bekliyor. Ayrıca o olmazsa bir başkası... Ne de olsa İsrail, lider değiştirme mekanizmaları yerleşik bir toplum. Ancak Arafat'ın durumu çok farklı. Birincisi, Arafat'ın yerine geçmek üzere öne çıkmış, saygın bir lider adayı yok. İkincisi, Arafat'ın temsil ettiği siyasi çizgi ve örgütlenme, son yıllarda kendi halkı arasında çok büyük ölçüde güven ve güç kaybetti. Buna karşılık radikal İslamcı örgütler, özellikle de Hamas güçlenmeye devam ediyor. (...)

Bunları göz önüne alınca da *Ha'aretz*'de, Zvi Bar'el'in işaret ettiği gibi, Arafat'ın yerine ya İsrail'le işbirliğine eğilimli, ılımlı ama toplumsal desteği zayıf biri ya da Hamas, İslami Cihad örgütünün saflarından biri geçecek (9/12). İkinci olasılık daha gerçekçi gibi duruyor. Ama her iki senaryoda da Filistin toplumunun kendini bir iç savaş içinde bulması neredeyse kaçınılmaz. Diğer bir deyişle önümüzdeki dönemde başlayacak yeni süreç için Filistin halkı açısından iyimser olmak çok zor. Filistin idaresi bir iç savaşla çöker ve kargaşa ortamı doğarsa, bu kez bölgeye uluslararası müdahale olasılığıyla birlikte bir Kosova/Afganistan türü yeni-sömürgeci çözümün gündeme gelmesi işten bile değil.

Körfez Savaşı'ndan sonra Suudi Arabistan'da, Kosova Savaşı'ndan sonra da Kosova'da birer dev askeri üs kuran ABD, şimdi Afganistan'da bir üs kurma şansı elde etti. Petrol bölgelerini içine alan bu üçgenin ortasında ve tam da İsrail'in yanı başında yeni bir üs ne kadar da şık olur değil mi?

(Cumhuriyet/10-12 Aralık '01, Yazının başlıkları tarafımızdan konmuştur/SY Kızıl Bayrak...)

Gece çalışması üzerine

Gece çalışması 19. yüzyılda büyük ölçekli fabrikaların kurulmasıyla yaygınlaştı. Düzensiz ve kural dışı düzenlenerek sürdürülen gece çalışması, on yıllarca işçilerin ve sendikaların mücadele konuları arasında yer aldı. İnsanlık dışı koşullarda gerçekleşen çalışma sürelerine ve ağır çalışma koşullarına karşı sayısız grev ve direniş yaşandı.

19. yüzyıl boyunca hakim olan koşulları Jürjen Kurcynski “*İşçi Sınıfı Tarihi*” adlı kitabında şöyle anlatıyor:

“İngiltere’de 19. yüzyılın başlarında buharlı makinalarla çalışan fabrikalar kentlerden uzak yerlere kuruldu ve kısa sürede çok sayıda işçiye gereksinim duyuldu. Bunun üzerine Londra, Birmingham ve diğer yerlerde bulunan kiliselere ait yetimevlerinde yaşayan çocukların işçi olarak çalıştırılması düşünüldü. Yedi ile on dört yaş arası binlerce çocuk fabrikaların bulunduğu bölgelere yerleştirildi. Çocuklar çoğunlukla bir deri bir kemikti. Ama kamçı onları çalıştırmayı başarıyordu. İmalatçıların kârları ise korkunçtu. Onların inanılmaz kârları tamahkarlıklarını daha da kamçılıyordu. Daha çok kâr elde etmek için çocukları gece de çalıştırmaya başladılar. Gündüz çalışması sırasında pestili çıkan grubun yerini gece çalışması için yeni bir grup alıyordu. Gündüz grubu yatmaya gittiğinde gece çalışması yapacak grubun terkettiği yatak sıcaklığını hala koruyordu. Bu bölgede yataklar yıllarca hiç soğumadı.” (Sendikal Notlar, sayı: 2 Petrol-İş,)

1919 yılında kurulan Uluslararası Çalışma Örgütü’nün (ILO) kabul ettiği ilk sözleşmeler, bundan dolayıdır ki, çalışma sürelerine ve gece çalışmasına ilişkin oldu. 1919 yılında kadınların gece çalışması üzerine 4 sayılı ve gençlerin sanayide gece çalışması üzerine 6 sayılı sözleşmeler, ILO’nun kurulduğu yıl kabul edildi. Gece çalışması üzerine ilk kapsamlı ILO sözleşmesi ise 1990 yılında kabul edildi.

ILO sözleşmesinde yer alan maddelere ve ülkemizde yürürlükte bulunan iş yasaları ve bu yasalara bağlı olarak çıkarılan tüzüklere göre, gece çalışmasının iyileştirilmesi üzerine birçok madde var.

Gece çalışmasına uygun önlemlerin alınabilirliğinden, sağlıklı ve insani koşullarını sağlanması gerekliliğinden bahseden bu maddeler kağıt üzerinde kalmaktan başka bir anlam ifade etmiyor.

Gece çalışması kapitalist patronların daha fazla kâr elde etme hirsından gelmektedir. Her ne önlem alınırsa alınsın, işçilerin çalışma koşullarını ağırlaştırmaktan, patronların kârlarını artırmaktan başka işe yaramayacaktır. Bundan dolayı, zorunlu teknik durumlar dışında gece çalışmaları mutlaka yasaklanmalı, uğruna mücadele edilecek taleplerden biri olarak ileri sürülmelidir.

Kapitalistler için daha fazla kâr amacı taşıyan uygulamaların işçilere sağlıklı çalışma koşulları ve insanca yaşam sunması mümkün değildir. Gece çalışması için de bu böyledir. Çünkü gece çalışması işçilerin çalışma koşullarını ağırlaştırdığı gibi, sosyal ve sağlık açısından da işçi üzerinde olumsuz etki yaratmaktadır.

Gece çalışması işçi ve emekçilerin çevreyle uyumlu etkileşiminin, sosyal-kültürel yaşamla bütünleşebilmelerinin önünde engeldir. İşçi uyuması gereken saatte çalışıp, çalışması gereken saatte dinlendiğinde, sosyal çevresiyle, en başta ailesi ile uyumu bozulmaktadır. Ne fiziken, ne de psikolojik olarak dinlenebilmektedir.

Gece çalışması insan yaşamını alt-üst ettiği, sosyal, siyasal, kültürel yaşamı zaafa uğrattığı içindir ki; **TKİP Programı**’nın Emegün Korunması bölümünde yasaklanma talebi ile yer almaktadır: “*Teknik nedenlerle ya da toplumsal durumların gerektirdiği zorunlu durumlar dışında, gece çalışmasının (22:00-06:00) yasaklanması. Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik işgünü ve artı ödeme.*”

Teknik nedenler ve toplumsal hizmet nedeniyle gece çalışmak zorunda olan işkolları (sağlık kurumları, ekmek fırınları, demir-çelik fabrikaları gibi) dışında kalan yerlerde gece çalışmasının yasaklanması, çalışılan yerlerde de 4 saatlik işgünü ve artı ödeme yapılmasını diğer taleplerle birlikte ileri sürmeliyiz.

Gece çalışması üzerine bir işçi ile konuştuk...

“Gece çalışması sınırsız sömürüye dayalı kâr amacına hizmet ediyor”

Gece çalışması yaşamınızı nasıl etkiliyor?

En başta hiçbir şeyle uyum sağlayamıyorum. Sanki yaşamla tüm bağlarım kopuyor. Sosyal yaşamı öldürüyor. İnsani ilişkiler yok. Ruhsal dengem bozuluyor. Bu da psikolojik ve fiziksel sorunlara yol açıyor. Sosyal ve kültürel etkinliklere katılamıyorum.

Evli olan bazı arkadaşlar anlatıyorlar, onlar için durum daha da zor. Eşi de çalışıyorsa birbirlerinin yüzünü hiç göremiyorlar. Çocukları ile ilgilenemiyor, aynı zamanda evde olamıyorlar. Biri geliyor, biri gidiyor. Gece çalışması komşu ve akrabalarla ilişkiye geçme imkanı da vermiyor. Kısaca günlük yaşamı ve insan bünyesinin dengesini bozuyor. İlişkileri tepetaklak ediyor.

Patronlar gece çalışmasına neden ihtiyaç duyuyorlar?

Tamamen aşırı kâr isteğinden. Makinalaşma ile beraber aşırı işgücüne ihtiyaç duyulurken, patronlarda aşırı kâr hırslarından dolayı işçileri gece-gündüz çalıştırmaya başladılar. Özellikle bu noktada çocuk emeğinden yararlandılar. Daha

sonraları işçi sınıfı hak alma mücadeleleri ile belli kazanımlar almasına rağmen, sınıfın mücadeleden uzaklaştığı günümüzde bu haklar patronlar tarafından gasp edilmeye başlandı. Bu haklar kağıt üzerinde kalan boş yazılara dönüştü. Bugün artık çalışma koşulları 1800’lü yıllarda işçilerin iliklerine kadar sömürüldüğü koşullarda farklı değil. Derinleşen rekabet koşullarında ayakta kalabilmek için gün geçtikçe tüm sosyal haklardan yoksun çalışma koşullarını dayatıyorlar. Yani kanımızla yaşıyorlar. Gece çalışması da sınırsız sömürüye dayalı kâr amacına hizmet ediyor.

Üretim ve teknik koşullar düşünüldüğünde, gece çalışmasının yasaklanması uygulanabilir mi?

Her ne koşulda olursa olsun, çok acil ve zorunlu durumlar olmadıkça, gece çalışmasının olmaması gerekli. Gerekli durumlarda çalışma saatlerinin düşürülmesi ve ek ücret verilmesi zorunlu olmalıdır. Vardiya sistemi, örneğin çift vardiya sistemi ile gece çalışmasının önüne geçilebilir.

Kısa kısa...

Habaş’ta yine iş kazası!

Aliağa Bakırçay havzasında bulunan ve sık sık ölümlü ve ağır yaralanmalı iş kazaları ile gündeme gelen Habaş AŞ Demir Çelik fabrikasında geçtiğimiz günlerde bir iş kazası daha oldu. Fabrikada taşeron işçi olarak çalışan kepçe operatörü Şevket Taşa adlı bir işçi, geçirdiği iş kazası sonucunda bir bacağını kaybetti.

Habaş’ta artık olağan hale gelen bu kazalar üzerine Habaş patronu iş kazaları ile ilgili bir broşür yayınladı. Broşürde, tam bir arsızlık örneği olarak, fabrikada meydana gelen bu kazaların fabrikada üretim kaybına neden olduğundan yakınıldı ve işçilerin bu konuda duyarlı olması istendi. İş kazalarının işçilerin dikkatsizliği ve cahilliği sonucunda meydana geldiğini belirten patron, işçilere bu konuda bazı tavsiyelerde bulunmayı da ihmal etmedi. Oysa Habaş’ta meydana gelen kazaların çoğu yoğun çalışma ve makinaların bakımlarının yapılmaması sonucu gerçekleşmektedir. Bu sorunlar üzerine gidilmediği ve buradan bir çözüm bulunmadığı sürece yeni kazalar kaçınılmaz olacaktır.

Menemen Belediyesi’nde haklara saldırı

Aylardır Menemen Belediyesi’nden geçmiş haklarını dahi alamayan emeklilerden sonra, şimdi de belediyede çalışan işçiler zorunlu ücretsiz izin uygulamasıyla karşı karşıya. Uygulama Türkiye’nin en fakir ve en çok borcu olan belediyesi olma bahanesi ile öne sürülüyor. Zorunlu ücretsiz izin uygulamasına göre, 375 belediye işçisi önümüzdeki yılın ilk aylarından itibaren 30-35 kişilik gruplar halinde birer aylık sürelerle ücretsiz izne ayrılacak.

Menemen Belediyesi’nin hayata geçirmeyi düşündüğü bu uygulama geçtiğimiz aylarda Aliağa’da da uygulanmak istenmiş, ancak Aliağa Belediye işçilerinin belediye önündeki kararlı direnişleri sonucunda geri alınmıştı.

Kırşehir’de eğitim emekçilerinin eylemi

Milli Eğitim Sağlık Eğitimi Vakfı (MESEV) Yönetim Kurulu’nca emekli ve yakınlarından tedavi ve sevk için istenen ücretlere karşı “ücretsiz sağlık hakkı” talebiyle bir eylem yapıldı. 5 Aralık’ta İl Milli Eğitim Müdürlüğü’nde yapılan basın açıklamasına yaklaşık 50 eğitim emekçisi katıldı. Eyleme katılan kamu emekçileri, işyerlerinde sağlığını paralı hale getirilmesine karşı daha iyi bir taban çalışması örgütleyerek sonuç alınabileceğini söylediler. Bu saldırıların yerelde püskürtülmesinin başka kazanımları da beraberinde getireceğini belirttiler.

Bursa’da “Sessiz Ölüm”e yasaklama

27 Kasım’da Tayyare Kültür Merkezi’ndeki cezaevi ve tecriti anlatan “Sessiz Ölüm” adlı film gösterimi polis tarafından engellendi. Filmi izlemeye gelen yaklaşık 500 kişi alkış ve sloganlarla olayı protesto etti. Aynı gün İHD ve filmin yönetmeni tarafından yapılan basın açıklamasında olay kınandı. Basın açıklamasında “Baskılar bizi yıldıramaz!, İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganları atıldı.

Aymasan işçilerinden direniş değerlendirmesi:

Direniş mücadeleye eden işçiler lehine bitmiştir

Sermaye, “yeni dünya düzeni”, “küreselleşme” adı altında uluslararası düzeyde merkezileşirken; işçi ve emekçilere, IMF ve Dünya Bankası’na bağımlı politikalarla işsizlik, yoksulluk ve açlık dayatılıyor. Taşeronlaştırma, özelleştirme, esnek üretim gibi uygulamalar hayata geçirilmeye çalışılıyor. Ülkede üretim ortadan kaldırılıyor, tamamen dışa bağımlı politikalarla emperyalizmin uşaklığı yapılıyor.

İşçilerin çıkarlarını koruması gereken sendikalar ise, işverenlerden önce krizi gerekçe göstererek, işçiler aleyhine olan her türlü uygulamayı kabul ediyorlar. Hatta bununla da yetinmeyerek, işverenleri kendi yarattıkları krizden kurtarma çabası içine girerek fon aktarma cüretini bile gösterebiliyorlar. Örgütlü olunan yerlerde bile işçilerin, yaşanan ekonomik ve siyasi baskılar karşısında kendi sınıflarının karşıtı düşünce ve ideolojilere savrulduğu olumsuz bir süreçten geçiyoruz.

Biz Aymasan işçileri de yaşanan bu genel sorunlardan payımıza düşeni aldık. Fakat saldırılar karşısında sessiz kalmadık, kabullenmedik. 31 Mayıs sabahı işe geldiğimizde kapıların yüzümüze kapandığını gördük. Bu son dönemde hiç de yabancı olunmayan bir durumdur. Kriz bahanesiyle işverenlerin tümü bu yola başvuruyor, bir bir fabrika bacaları sönüyor ve her geçen gün işsizler ordusuna yenileri katılıyor. Yapılan bu haksız uygulama karşısında, hak almanın yolunun mücadeleden geçtiği inancıyla, sendikamız Deri-İş önderliğinde direnişe başladık.

Direniş sürecine gelmeden önce, çalıştığımız süre boyunca da ödemelerde sıkıntılar yaşıyorduk. Her türlü fedakarlığı göstermemize rağmen işverenin bir anda tüm işçileri kapıya koymasına karşısında, işçiler emek-sermaye çelişmesini somut olarak yaşadılar. İşverenin amacı taşeronlaştırmak, esnek çalışmaya geçmek, örgütsüz, sendikasız çalıştırmaktır. Yani saldırı esas olarak örgütlülüğe karşı yapılmış bir saldıydı.

Direnişin başında ilk olarak direniş komiteleri kurarak çalışmalarımıza başladık. Bunlar, kendi iç örgütlülüğümüzü sağlamlaştırmak, direnişe katılmayan işçilerin katılımını sağlamak için oluşturulan iç komiteler şeklindeydi. Amacı mahalle halkını, çeşitli kitle örgütlerini ve kamuoyunu bilgilendirmek, direnişimize maddi-manevi katkılarını sağlamaktır. Bu çerçevede basın komiteleri, mali komiteler vb. komiteler kurduk.

Komitelerimiz ve sendikamızla birlikte toplantılar yaparak önümüze hedefler koyduk. Direniş ruhunu canlı tutmaya çalışarak, çadır önünde, Bölge Çalışma Müdürlüğü’nde, Kartal Meydanı’nda ve İHD’de basın açıklamaları yaparak, direnişimizi kamuoyuna duyurduk. Patron Duran Akbulut’un başkanlığını yaptığı Büyük Klüp önünde oturma eylemi yaptık. Yine patronun yalısı önünde basın açıklaması yaparak işvereni görüşmeye çağırdık. Eylemde saldırıya uğradık, gözaltına alındık. Yapılan bu saldırılar karşısında ilk defa devletin güvenlik güçleriyle karşı karşıya gelen işçilerin birlikte ve kararlı karşı duruşları, belleklere kazınacak şekilde bir etki bıraktı.

Saldırıların sadece Aymasan’a yönelik bir saldırı olmadığının, genel ve sistemli saldırıların bir parçası olduğunun bilinciyle diğer eylemliliklere de katıldık. Küreselleşmeye karşı da alanlarda yerimizi aldık.

İşçiler fabrikaları, kitle örgütlerini, çevre halkı dolaşarak bildiriler dağıttılar, kendilerini ifade ederek mücadelede aktifleştirdiler. İşçilerin emek ürünü olan etkinlikler gerçekleştirildi. Bu arada, direnişi ziyarete gelen sınıf dostlarımız gözaltına alınarak gözdağı verilmeye, direniş yalnızlaştırılmaya çalışıldı. Tüm baskı ve gözdağlarına rağmen direnişimiz kararlılıkla

devam etti.

Varolan diğer direnişlerle (Aktif Dağıtım, Göktaş gibi) ortak komiteler oluşturuldu. Direnişleri bütünleştirme çabalarımız oldu. Direnişlerin tek başına dar eylemliliklerle kendisini ifade etmesinin mümkün olamayacağını, genel eylemliliklere dönüşmeyeceğini biliyorduk. Direnişlerin kendi özgül sorunlarının genel sorunlardan bağımsız olmaması, genel sorunlara karşı koyuşun hayata geçirilmesini zorunlu kılmaktaydı. Bu düşünceyle biraraya geldik ve deneyimlerimizi birbirimize aktardık. Kısmen olumlu sonuçlar veren bu iyi niyetli çabalarımıza rağmen, bu ortaklık somut olarak genel eylemliliklere dönüşemedi.

Direniş süreci içinde işçilerin direnişe bakışı, gelişen ve dönüşen bilinç düzeyleriyle birlikte farklılaşmaya başladı. Çadırdaki birlikte üretmeyi ve paylaşmayı öğrendik. İşverene karşı ortak çıkarlarımız için birlik ve beraberlik içerisinde mücadele etmeyi öğrendik. Senelerdir çalıştığımız işyerinde farkında olmadığımız gerçeklikleri çadırdaki gördük.

Sorunlarımızın genel olarak işçi sınıfının sorunu olduğu bilincimize yerleşti ve bu yüzden direnişimizi işçi sınıfının direnişi olarak kabul ettik.

6 aylık süreçte işçilerde genel olarak politikleşme ve bilinç sıçraması yaşandı. Bu gelişim ve dönüşümde sosyalist basının çabası ve katkısı büyüktür. Direnişin ilk günlerinde sosyalist basına yabancı olan, tanımayan işçiler çeşitli kaygılarla tepkili yaklaşmışlardı. Fakat süreç içerisinde bu kaygılar dostluklara ve ortak üretime dönüştü. Zaman zaman düşen direnişin ivmesinin yükseltilmesinde sosyalist basın büyük ölçüde etkili oldu. Zamanla dostumuzu, düşmanımızı tanıdık. Kuponlarını aldığımız, dedikodu haberlerini takip ettiğimiz boyalı basın ve medya değil, geceli-gündüzlü bize çadırdaki destek veren sosyalist basın yanımızdaydı. Bugüne dek kurtuluşumuzu vaadeden, oy vererek umut beslediğimiz düzen partileri de yanımızda yoktu. Halkın güvenliğini sağladığını düşündüğümüz devletin emniyet güçleri bizlerin değil, sermayenin korumalığını yapıyorlardı.

Çadırmıza Töpselvi halkı ilk günden beri destek verdi ve sahiplendi. Yalı eyleminde gözaltına alındıktan sonra çadıra döndüğümüzde, bizleri geniş katılımlı bir şekilde bekleyerek, bizi her yönüyle sahiplendiklerini gösterdiler. Fakat çevre halkla oluşturulan bu ağı ciddi mahalle komitelerine dönüştürememek de bizim eksikliklerimizden biri oldu.

Çeşitli demokratik kitle örgütleri ve sendikalar da direnişimize destek sundular. Fakat özellikle sendikalardan, tabanlarını harekete geçirme, direnişi bu şekilde kitleleştirme ve genelleştirme beklentisi içerisinde olduğumuzu her seferinde dile getirmemize rağmen, bu sağlanamadı.

Sonuç olarak direnişimiz 6. ayında, işverene

yapılan görüşme sonucu bitti. İşveren üretime dönmeyeceğini, dönmesi halinde direnişteki işçileri öncelikle alacağını içeren bir protokol imzaladı. Direnişi esas alan işçiler, direnişe katılmayan işçilerden öncelikli olarak haklarının tamamını aldılar. Bu sonuç, mücadeleye eden işçilerin maddi anlamda da direnmeyen işçilerden daha kazanımlı olduğunun göstergesiydi.

Aymasan direnişçileri olarak, direnişimizin bitişi ile ilgili yaptığı haberden dolayı, *Evrensel* gazetesini kınıyoruz. Direniş süresi boyunca çadıra uğramayan, yaşanan olumlu gelişmelerle ilgili haber yapmayı tercih etmeyen, zaman zaman küçük haberlerle geçiştiren *Evrensel* gazetesi, yaptığı bu olumsuz haberi gazetesinin en iyi görünen bir yerinde, bugüne dek yapmadığı bir şekilde yayınlamıştır. Direnişi iki kelimeyle özetlemiş, işçilerin çoğunluğunun direnişle ilgili düşüncelerini almaya gerek duymadan bir habere konu yapmıştır. Söz konusu haber, direnişin işçilerin kararları dışında, onların istemediği bir tarzda bitirildiği izlenimi vermektedir. Bu tamamen siyasi çıkar gözetken, faydacı ve iyiniyetli olmayan bir yaklaşımdır.

Aymasan direnişi bugüne dek işçiler ve sendikaların ortak toplantılarından çıkan düşünce ve kararlar doğrultusunda yönlendirilmiş ve bu yöntemi esas almıştır. Son olarak direnişin bu şekilde bitirilmesi kararı da yine aynı bakış açısıyla alınmış, işçilerle birlikte direnişin nasıl kazanımla sonuçlanacağı değerlendirilerek, direnişi esas alan işçiler lehine bitirilmiştir. Yapılan bu olumsuz haberdeki tavır, işçi sınıfı mücadelesini kendisine misyon biçtiğini söyleyen bir gazeteye uygun bir tavır değildir.

Direnişin değerlendirilmesi yapılırken, eksikler ve hatalar kuşkusuz göz ardı edilmemelidir. Direnişin yaşanacak olan direnişlere örnek teşkil etmesi ve işçi sınıfı hareketine katkı sunabilmesi için objektif bir tahlili yapılmalı ve dersler çıkarılarak deneyimleri aktarılmalıdır. Fakat bu yapılırken, kesinlikle söz konusu örnekteki gibi dar siyasi çıkarlar değil, işçi sınıfının ortak çıkarları gözönünde bulundurulmalıdır.

Direnişin işe geri dönüşle sonuçlanması, bizim ve işçi sınıfı adına en büyük kazanım olacaktı. Bu hedeflere ulaşamamanın altında yatan genel ve özel sebepler vardır. Genel anlamda koşulların olumsuzluğu ve bu hedefin önünde ciddi engeller olması; özelde ise öncü diyebileceğimiz, direnişi yönlendirmeye çalışan işçilerin direniş öncesi ve sonrasında ciddi örgütlülükler oluşturamaması, kolektif çalışmayı gerçek anlamda hayata geçirememesidir. Öncü işçilerin asıl taleplerini ve hedeflerini geniş işçi kitlesine yansıtamamaları ve ortak talepler haline getirememeleri de önemli eksikliklerdendir.

Sonuç olarak, tüm eksikliklere rağmen direniş mücadeleye eden işçiler lehine bitmiştir. Ayrıca işçilerin direniş sürecinde yaşadığı politikleşme ve dönüşme, işçi sınıfına yeni öncüler kazandırmıştır. Yapılan eylemlilikler ve direnişin genel tavrı, olumlu etki ve deneyimler bırakacak kadar önemlidir.

Aymasan direnişi işten çıkarmaların arttığı, sendikal örgütlülüklerin dağıtılmaya çalışıldığı, tüm örgütlü kesimlere saldırıların alabildiğine yoğunlaştığı olumsuz bir süreçte, işçi sınıfı adına olumlu deneyimler bırakan bir mücadele olmuştur. Sürecin olumlu ya da olumsuz değerlendirilmesini yapan herkesin kendisini de sorgulaması gerekir.

Birlik, mücadele, zafer!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Aymasan direnişçileri

19 Aralık katilamının 1. yılındayız... Direnişi bitirmeyi Bir yıl sonra bugün direniş sürüyor!

Devrimci İrade

**Yıllardır katliamlarla teslim
almaya çalıştılar**

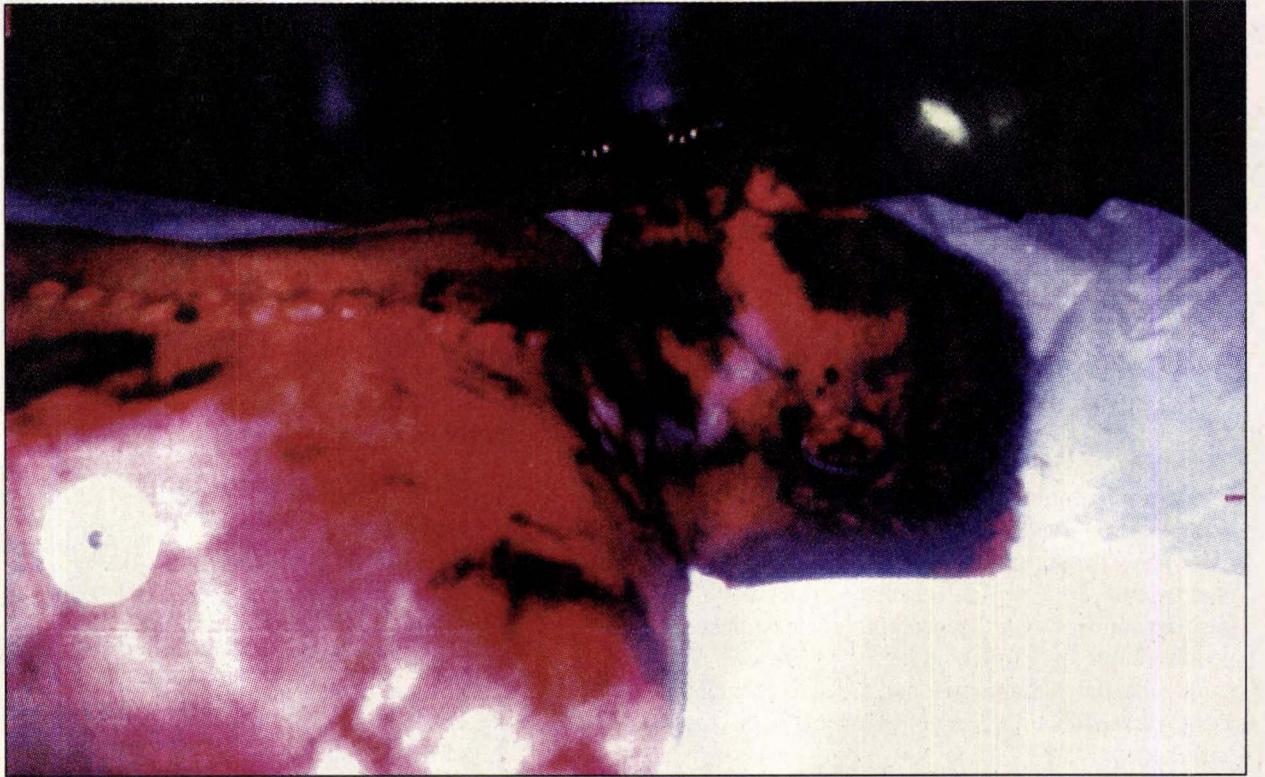
20 cezaevinde birden gerçekleştirilen 19 Aralık operasyonundan bugüne tam bir yıl geçti. Devrimci tutsaklar, 28 devrimcinin şehit düşmesi, yüzlercesinin yaralanması pahasına hücrelere atılabildi. 19 Aralık katliamı ile cezaevlerinde yeni bir dönem başlatılmış oldu. Dışarıda ise dizginsiz bir terör ve şiddet politikasına hız verildi.

Sermaye devleti, devrimci tutsakları teslim almak amacıyla yılları bulan bir hazırlığın içindeydi. '96 yılında çıkartılan 6-8 ve 10 Mayıs genelgelerinin ardından Eskişehir tabutluğu açıldı. Ardından tüm cezaevlerinde başlatılan SAG ve ÖO direnişi 69 gün sürmüş, devlete 12 şehit pahasına geri adım attırılmış, saldırı bir süre için geri püskürtülmüştü.

Ancak devlet aldığı bu yenilginin ardından boş durmadı, zindanlara yönelik yeni hesapların içine girdi. '91 yılında çıkartılan TMY'na dayanılarak, '97 Ağustos'unda çıkarılan genelgeyle F tipi cezaevlerinin inşasına başlandı. Komünist ve devrimci tutsaklar, gelen saldırı konusunda sık sık kamuoyunu uyardılar. Hücre tipi cezaevlerinin devrimci tutsaklar şahsında işçi ve emekçi hareketini hedeflediğini döne döne vurguladılar. Hücrelerin, işçi sınıfı ve emekçilere bu kadar kapsamlı saldırının yöneltileceği bir sırada, ilerici toplumsal muhalefeti sindirmek, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele isteklerini ve cesaretlerini kırmak, onları önderlikten yoksun bırakmak amacıyla yapıldığını anlattılar.

Ulucanlar'dan 19 Aralık'a...

26 Eylül '99'da Ulucanlar Cezaevi'nde koğu işgali bahane edilerek gerçekleştirilen katliamla hücre saldırısının startı verildi. 10 devrimci tutsağın katledildiği, onlarcasının yaralandığı katliamda, tüm devrimci tutsaklara "ya teslim olacaksınız ya da öleceksiniz" mesajı verilmek isteniyordu. Devrimci tutsaklar sergiledikleri başeğmez tutum ve

direngenlikle zindanlardaki direniş geleneğinin sürdürdüğünü ve devrimci iradenin teslim alınamazlığını bir kez daha ortaya koydular.

Ulucanlar katliamının ardından adım adım F tipi saldırısı hızlandırılıyor, yer yer zindanlarda gerilim tırmandırılıyordu. 6 Ocak 2000'de çıkartılan "Üçlü protokol" ile kazanılmış birçok hak tutsakların elinden alınmak isteniyor ve F tipinin zemini döşeniyordu. Trilyonlar harcanarak F tipi cezaevleri birer birer inşa ediliyordu. Bir yandan da medya aracılığıyla hücrelerin propagandası yapılıyordu. Cezaevlerinin "kanayan yara" olduğu şeklinde açıklamalarla, yaratılan provokasyonlarla, "cezaevlerine hakim olunamadığı", "koğu sisteminden vazgeçilmesi gerektiği" öne çıkarılıyordu.

Bu dönemde ikinci bir katliam provası olarak Burdur vahşeti gerçekleştirildi. Ulucanlar vahşeti bu kez de Burdur'da tekrarlandı. Katliam timleri kan döküp kol koparttılar. Saldırının kapsamı çok daha açık bir biçimde gözler önüne serildi. Bununla birlikte, dışarıda başta tutsak yakınları olmak üzere hücre karşıtı muhalefet geliyor, F tipi cezaevlerine karşı tepkiler yoğunlaşıyordu. Büyük kentlerde, dahası Anadolu'nun küçük şehirlerinde bile hücre karşıtı platformlar kuruluyor, sendikalar hücrelere karşı açıklamalar yapıyor, aydın-sanatçı girişimleri etkinlikler örgütlüyor, köşe yazarları hücreyi teşhir eden yazılar yazıyorlardı. Birçok yerde hücre karşıtı gösteriler düzenleniyordu.

20 Ekim: Büyük zindan direnişi başlıyor

Devrimci tutsaklar da adım adım yaklaşan saldırı karşısında hazırlıklarını tamamlayıp saldırıya önden yanıt verdiler. TKIP, DHKP-C ve TKP(ML) örgütleri 20 Ekim tarihinde Süresiz Açlık Grevi'ne başladılar. Taleplerin karşılanması yolunda adım atılmaması nedeniyle, 19 Kasım'da SAG Ölüm Orucu'na dönüştürüldü.

20 Ekim'deki çıkış, zindanlarda beklemeci tutuma bir son vermiş, direnişin coşkusu ve kararlılığı tutsakları kuşatmıştı. Dışarıda ise, Ulucanlar katliamının ardından yürütülen hücre karşıtı çalışmanın birikimine dayanarak, Ölüm Orucu direnişinin sarsıcı etkisiyle yeni bir hareketlilik yaşanıyordu. Bu durum, dışarıda ilerici-sol güçler açısından bir toparlanmayı sağlamış, binlerce insan "F tipi cezaevleri kapatılsın" talebiyle ardı ardına gösteriler düzenlemiş, hücre karşıtı mitingler gerçekleşmiş, aydınlar-sanatçılar da destek açıklamaları yapmışlardı. Ulucanlar duruşması hücre karşıtı gösteriye dönüşmüş, polisin saldırısı Ankara'da tüm gün boyunca süren sokak çatışmalarına yol açmıştı. Ölüm Orucu Direnişi'nin 50. gününde binlerce insan bu vesileyle Taksim alanına çıkmıştı. Diğer devrimci örgütlerin de bu evrede Ölüm Orucuna başlamaları ile direniş daha da büyümüştü.

Ölüm Orucu direnişinin başlamasının ardından, devlet cephesinden de hazırlıklar artmaya başladı. Dışarıdaki canlılığın ve direnişi sahiplenmenin etkisiyle, muhalefeti sindirebilmek ve oyalamak amacıyla, kamuoyunu aldatmaya dayalı göstermelik görüşmeler başlatıldı. TMMOB Başkanı Kaya Güvenç, TTB 2. Başkanı Metin Bakkalcı, İstanbul Baro Başkanı Yücel Sayman, Mehmet Bekaroğlu ve Oral Çalışlar'ın yer aldığı görüşmeler sürerken, 9 Aralık'ta anlaşma yapılacak havası yaratan bir açıklama yapıldı. H.Sami Türk bu açıklamada, toplumda geliştirilen tepkiler nedeniyle F tipi cezaevlerine sevklerin acil olmaktan çıktığını, sivil toplum kuruluşları ve uzmanların katılımıyla mimari projeyi yeniden gözden geçirmeyi düşündüklerini, bu nedenle F tipi cezaevlerini ertelediklerini söyledi.

Bu açıklama direnişi sürdüren devrimci tutsaklar tarafından kabul edilmedi. Talepleri bugünden karşılamak ve güvencesini yaratmak mümkünken, kamuoyunun önerileri ve sivil toplum kuruluşlarının katkılarıyla uygun projeler hazırlanmışken, direnişi bitirmek ve sonuçsuz bırakmak anlamına gelen

Devletin zindanlarda fiili saldırılarla gerçekleştirdiği katliamlar tablosu

2 Ağustos 1989	Eskişehir kanlı sürgün	2
21 Eylül 1995	Buca	3
03 Ocak 1996	Ümraniye	4
24 Eylül 1996	Diyarbakır	10
26 Eylül 1999	Ulucanlar	10
19 Aralık 2000	20 cezaevi	28

05 Kasım 2001	Armutlu	4
---------------	---------	---

Ölüm Orucunda hayatını yitiren devrimci tutsaklar

12 Eylül 1980-Mayıs 1987	7
13 Nisan 1984-24 Haziran 1984	4
20 Mayıs 1996-27 Temmuz 1996	12
20 Ekim 2000-19 Aralık 2001	50

k için katliam yapmışlardı...

eslim alınamaz!

“erteleme” önerisinin kabul görmesi mümkün olamazdı.

Yine aynı gün gerçekleşen MGK toplantısında saldırı için son hazırlıklar yapılmaktaydı. Bugünden sonra adım adım gerginlikler tırmandırıldı. Amaç kitle desteğini zayıflatarak devrimcileri yalnızlaştırmak, katliamın zeminini döşemektir.

**Yalan, demagoji ve oyalamaların amacı:
Yeni bir katliam için hazırlıkları tamamlamak**

İlk olarak 10 Aralık'ta DGM kararı ile basına yeni yasaklar getirildi. Ölüm Orucu direnişine ve F tipine ilişkin eylemlerin medyada yer almasının “devleti zaaf içinde göstereceği” ileri sürülerek, sansür uygulandı. Ölüm Orucu direnişi ile ilgili haberler tümüyle yasaklandı.

11 Aralık'ta çevik kuvvet otobüsünün taranması ve 2 polisin ölümü kullanılarak, çevik kuvvet polislerinin yürüyüşü örgütlendi. Ardından polis, 12 Aralık'ta Kızılay'da, öğrencilerin ve tutsak yakınlarının gerçekleştirdiği eyleme azgınca saldırdı. Tüm gün boyunca Ankara sokaklarında taşlı-sopalı çatışmalar yaşandı.

Bu arada arabulucu heyetin tüm girişimleri sonuçsuz kaldı. Adalet Bakanlığı, heyetin tüm

girişimlerini yanıtsız bırakırken, artık yapılacak hiçbir şey olmadığını açıkladı. Kapsamlı bir saldırının başlatılacağını bir diğer işareti de, 18 Aralık gecesi haber bültenlerinde Ölüm Orucu direnişçileri için belli hastanelerin hazırlandığı haberi idi.

**Operasyonun adı “Hayata dönüş”:
28 ölü, yüzlerce yaralı**

Adım adım hazırlıkları yapılan operasyon, 19 Aralık gecesi 20 cezaevinde aynı anda gerçekleştirildi. Bir gece öncesinden tüm cezaevlerinde görevli personel ve askerler geri çekilmiş ve yerlerine özel eğitilmiş askerler ve timler yerleştirilmişti. 19 Aralık sabahı Cumhuriyet tarihinin en kanlı zindan operasyonuna imza atılıyordu. Kriz Yönetim Merkezi tarafından yönetilen operasyonda, tüm cezaevlerinde bir avuç devrimci

tutsak için 20 binin üzerinde silahlı asker, polis ve özel eğitilmiş hareket timleri görev aldı. Cezaevleri iş araçları ve dozerlerle yıkıldı. Açık alanda bile kullanılması yasaklanan taşıyan çeşit çeşit gaz bombaları kullanıldı. Yangın bombaları ile tutsaklar diri diri yakıldı. Devrimci tutsakların üzerine hedef gözeterek kurşunlar yağdırıldı. 4 gün boyunca süren operasyonlarda 28 devrimci tutsak kurşunlanarak, yakılarak, gazdan zehirlenerek katledildi. “Hayata dönüş” adı verilen operasyonun ne kadar planlı olduğunu bir gün sonra İçişleri Bakanı Tantan şu sözlerle itiraf ediyordu: “Biz bu operasyon için bir yıl önce hazırlandık. Bu iş için özel eğitilmiş askerlerimiz cezaevi maketleri üzerinde eğitim yaptılar”. “9 Aralık'ta eylem bırakılmıyordu” diyenlere bir kez daha küçük bir hatırlatma yapalım. Tantan'ın itirafı bu katliamın ne denli planlı ve organize olduğunu kanıttır. Yaşanan süreç ve katliam, 9 Aralık'ta yapılan açıklamanın katliam planının bir parçası olduğu gerçeğini gün yüzüne çıkarmıştır. Arabulucu heyetinin üyesi olan Mehmet Bekaroğlu'nun katliamın ardından “kullanıldık” dediği yerde “o zaman bırakılmıyordu” demek, yalnızca devletin bu planlarını ve hedeflerini

Ailelerin tanıklıkları...

Süleyman Aslan (Cenker Aslan'ın babası): 26.12.

2000 tarihinde görüşebildim. Eşyalarının büyük çoğunluğu kendisine verilmemişti. Soğukta ayakkabısı yoktu ve poşet takarak görüşe gelmişti. Kelepçe yaraları kabuk bağlamıştı. Saçları adeta zorla kazınarak kesilmişti. İçerde psikolojik baskı ve dayak olduğunu, 24 saat yüksek sesle müzik dinletildiğini söyledi. Oğlum Bursa Cezaevi'nden Edirne'ye sevkedildi. Herkes gazdan halsiz kalacak kadar etkilenmiş. Hemen arkasından duvarlar iş makineleriyle kırılarak, büyük bir vahşet sergilenerek, her türlü işkencede bulunarak koğuşlara girilmiş. Tutuklu ve hükümlüler çınlıplak soyularak, kelepçelenerek yerlere yatırılmışlar. 3-5 kişilik hücrelere atıp, gardiyanlar tarafından işkence yapılmış. Sevk sırasında da işkence, kötü muamele devam etmiş.

Metin Cebeci (Erkut Cebeci'nin babası): Yüz ve ellerinde morluklar olduğunu, üst dişinin kırıldığını, yürürken sektiğini ve konuşurken devamlı sol kaburga boşluğunu tuttuğunu söyledi. 2 gün boyunca yoğun dayak yediği için yerinden kalkamamış.

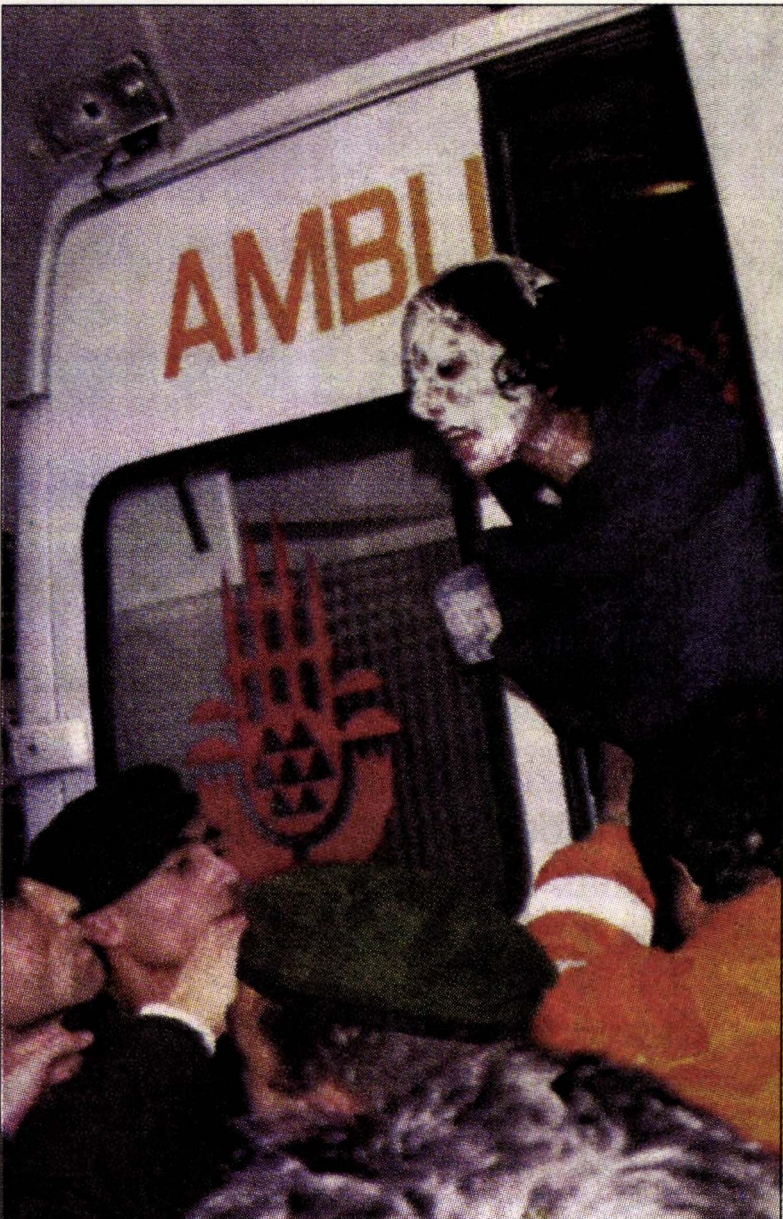
Hatun Keser (Cemal Keser'in eşi): 29 Aralık'ta görüşme yaptım. Kandıra Cezaevi'nde sistemli işkenceye maruz kaldığını, kendisine makatına cop sokulmak suretiyle tecavüz edildiğini söyledi. Falaka, haya sıkma, ayakta sayım vermeye zorlama gibi, fiziki ve psikolojik işkencecilere maruz kalmış. İşkenceler nedeniyle idrarından kan akıyormuş. Tüm alışverişlerini kantinden yapmak zorunda kalıyorlarmış ve herşey fahiş fiyatına satılıyormuş. Isınamıyorlarmış ve sıcak bu yokmuş.

görmemek anlamına gelmektedir.

Adli Tıp raporlarıyla yalan perdesi yırtıldı

Katliamdan 7 ay sonra açıklanan Adli Tıp raporları, operasyona ilişkin yalanlar paramparça etti, devletin sergilediği vahşeti belgeledi. Adli Tıp raporlarına göre Bayrampaşa Cezaevi bayanlar koğuşuna ölümcül dozajın çok çok üzerinde gaz bombası atılmış ve yanıcı bir cisimle bayan tutsaklar tutuşturulmuştur. 6 bayan tutsağın yanarak ölmesi bu şekilde olmuştur. Bayrampaşa Cezaevin için ise, silah atışlarının tek yönlü olarak idari kısımdan yapıldığı, koğuşlar yönünden tek bir mermiye rastlanmadığı raporda belirtilmiştir. Aynı şekilde, feda eyleminde bulunan Ölüm Orucu direnişçilerinin ölüm nedenlerinin “ateşli silah mermi çekirdeği yaralanması” olarak açıklanması da, ölümlerinin kendini yakmadan kaynaklı değil, katillerin açtığı ateş sonucu olduğunu belgelemektedir.

Adli Tıp raporlarının açıkladığı bir diğer gerçek ise, operasyon sırasında ölen askerlere ilişkin olandır. 2 askerin ölümü devrimci tutsakların silah kullanmasının kanıtı olarak gösterilmiş ve karşılıklı çatışma olduğu yalanına dayanak yapılmaya çalışılmıştır. Ancak Adli Tıp raporlarında da belirtildiği gibi, operasyon timlerinin kullandıkları yüksek enerjili silahlar askerlerin ölümüne yol açmıştır.

İçeride bu denli azgınca bir saldırı sürerken, devrimci tutsaklar birer birer katledilirken, Adalet Bakanı'nın "kayıp beklediğimin altında" açıklaması yapması ise, daha büyük bir katliam için harekete geçildiğinin dolaysız itirafıdır.

İçeride bunlar yaşanırken, dışarıda hücre karşıtı muhalefete azgınca saldırılar başlatıldı. Cezaevlerinin bir kaç km. ötesine barikatlar kurulurken, aileler buralardan gözaltına alındılar. Bir çok kurum ve kitle örgütü basıldı. Katliamı protesto gösterilerine müdahale edildi. Sadece Ankara'da bin civarında olmak üzere; ülke genelinde 2145 kişi gözaltına alındı.

Hücreler açıldı, direniş sürüyor!

Katliamla beraber F tipi cezaevlerine sevkler başlatıldı. Edirne, Sincan, Kandıra F tipi cezaevleri kanlı bir operasyona maruz kalan çoğu ağır yaralı devrimci tutsaklara açılmış oldu. Operasyon sürecinde ve sevklerde işkenceler devam etti. Farklı farklı cezaevlerinden tutsakların anlatımları ve sevkler sırasında yapılan uygulamalar her yerde benzerlik taşıyordu. Çırılçıplak soyma, kaba dayak, soğukta bekletme, falaka, haya sıkma, ayakta sayım vermeye zorlama tutsakların genelinde uygulandı. Ümraniye'den Kandıra F Tipi Cezaevi'ne yapılan sevkler sırasında 10'a yakın tutsağa ise copla tecavüz edildi.

Katliama emperyalistlerden onay

Emperyalistlere kölece bağımlı sermaye sınıfının ve devletin F tipi projesini bizzat CIA ve emperyalist ülkelerden ithal ettiği biliniyor. Emperyalistler, sömürü ve yıkım programının daha sorunsuz biçimde uygulanabilmesi için sermaye devletin devrimci tutsaklara yönelik saldırılarının ve kanlı operasyonların daima arkasında oldular. Operasyondan iki gün sonra IMF İcra Kurulunun 10 milyar dolar, Dünya Bankası'nın 5 milyar dolar krediye onay vermesi, aradaki ilişkiyi açıklamaya yeter de artar bile.

Katliamın ortağı medya

Katliam boyunca sermaye medyası da üzerine düşen rolü fazlasıyla yerine getirdi. Katliama ilişkin gerçeklerinin üzerini örtmek, sorumlularını gizlemek, kamuoyunu yanıltmak için her türlü yalanı kullandı. Ölümünün sorumluluğunu devrimci tutsaklara yüklemek amacıyla, "kendilerini yaktılar" demagojisini kullanmak için, önceden hazırlandığı belli olan ve alabildiğine kuru bir anlatıma sahip telefon konuşmalarını yayınladılar. (Öyle ki, iki gün sonra bu konuşmayı kendileri de yalanlamak zorunda kaldılar). Ölüm Orucunu "Sahte oruca kanlı iftar" başlığıyla verecek denli arsızlaştılar. Yalanlarla, çarpıtmalarla gerçekleri gizlemeye, kamuoyunu aldatmaya çalışsalar da, bir süre sonra kendi ekranlarında ve sayfalarında gerçekleri bir bir açıklamaya mecbur kaldılar.

Devrimci irade teslim alınamaz!

Katliama ve kanlı operasyona rağmen, Ölüm Orucu direnişini kırmak mümkün olmamıştır. Tam tersine, katliamın öncesinde 280 olan direnişçi sayısı katliamın hemen ertesinde 2018'e çıkmıştır. "Öleceğiz ama teslim olmayacağız!" diyen devrimci tutsaklar, devrimci iradeyi ve başeğmez yiğitliklerini dost da düşmana bir kez daha göstermişlerdir.

Katliamın üzerinden bir yıl geçmesine rağmen, devlet, devrimci tutsaklara ölüm hücrelerini kabul ettirememiştir. Buca'da, Ümraniye'de, Ulucanlar'da sergilenen direniş bu kez tüm cezaevlerine yayılmış, zindanlardaki direniş geleneğine bir yenisi daha

eklenmiştir. Devlet, devrimci tutsakları fiziken hücrelere atsa da siyasal olarak teslim almayı başaramamış, devrimci iradenin sert duvarına çarpmıştır.

19 Aralık'la beraber Ölüm Orucu Direnişi hücrelere, bir süre sonra da hastanelere taşınmıştır. İşkencelere, sistematik baskılara karşı devletin Ölüm Orucu Direnişini kırması mümkün olamamıştır. Hastanelere

SAHTE ORUÇ KANLI İFTAR

kaldırılan devrimci tutsaklara baskılar artırılmış, zorla müdahale sonucu onlarca devrimci tutsak sakat bırakılmıştır. Bu güne kadar içerde ve dışarıda Ölüm Orucunda ölenlerin sayısı 50'yi bulmuştur. Devrimci tutsakların boşalan mevzileri yeni Ölüm Orucu ekipleri ile doldurmaları sonucu direniş güçlenmiş, devlet son olarak da direniş kırabilmek amacıyla tahliye manevrasını ve zorla müdahale yasasını gündeme getirmiştir.

Ölüm Orucu direnişi katliamlara, işkencelere ve tüm manevralara rağmen kırılmadı. Devrimci iradenin teslim alınamayacağı bir kez daha görüldü. Şehitlerimizin anısına sahip çıkmak, katliamların hesabını sormak, irade savaşında kazanılan çatışmayı somut kazanımlarla birleştirmek ise, önümüzde hala bir görev olarak duruyor.

Otopsi raporlarından katliam gerçeği

Bayrampaşa Kapalı Cezaevi

Nilüfer Alcan: Duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Gülser Tuzcu: Yanma, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Seyhan Doğan: Yanma, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Şefinur Tezgel: Yanma, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Özlem Ercan: Yanma, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Yazgülü Güder Öztürk: Yanma, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Aşur Korkmaz: Kendini yaktı. Ölüm nedeni yanık, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesi.

Murat Ördem: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı gelişen iç kanama.

Ali Ateş: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç organ ve büyük damar delinmesinden gelişen iç kanama.

Mustafa Yılmaz: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç organ ve büyük damar delinmesinden gelişen iç kanama.

Cengiz Çalıkoparan: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı etraf kemik kırıklarıyla mütefakir büyük damar delinmesinden gelişen dış kanama. Yanı sıra vücudun çeşitli yerlerinde darp ve cebir izleri ile kesik yaraları da mevcut.

Ümraniye Cezaevi

Rıza Poyraz: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç kanama. Yanı sıra vücudunda darp ve cebir izleri bulundu.

Ercan Polat: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı büyük damar delinmesinden gelişen dış kanama.

Alp Ata Akçayöz: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç ve dış kanama.

Umut Gedik: Akciğer ödemeine bağlı solunum yetmezliği sonucu zehirlenerek ölüm.

Çanakkale E Tipi Cezaevi

İlker Babacan: Başa soldan giren göz yaşartıcı gaz bombasının kafatasını kırması ve beyin kanaması.

Fahri Sarı: Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç kanama.

Sultan Sarı: Muhtemelen 4 cm. çaplı künt bir cismin süratle göğüs ön duvarına vurulması sonucu göğüs kafesinin kırılması.

Fidan Kalşen: Kendini yakması sonucu öldü.

Ceyhan Cezaevi'nde Halil Önder kendisini yakması sonucu öldü.

Uşak Cezaevi'nde Yasemin Cancı ile Berrin Bıçkılar, kendilerini yakmaları sonucu öldü.

Bursa Cezaevi'nde Murat Özdemir ve Ali İhsan Özkan kendilerini yakmaları sonucu öldü.

Çankırı Cezaevi'nde Hasan Güngörmez ve İrfan Ortakçı kendisini yakması sonucu öldü.

19 Aralık'ta:

Katliamcılar yenildi!

Resul Ayaz

19 Aralık katliamı ÖO direnişinde kritik bir dönemeci oluşturuyor. Bu katliam herşeyden önce haklı ve meşru talepler için en zor koşullarda sürdürülen bir direnişin bu tür saldırılarla kırılmayacağını kanıtlamıştır. Devrimci tutsaklar açısından katliama karşı gösterilen direniş, en barbar katliamlar ve işkenceler karşısında boyun eğmemenin, teslim olmamanın bir manifestosu olmuştur. Devlet açısından ise, zorbaca yol ve yöntemlere rağmen devrimci iradenin teslim alınamayacağını bir kez daha tescili olmuştur. Katliamlardan, zorbaca yöntemlerden medet umanlar bir kez daha yanılmışlardır. 19 Aralık katliamı, eli kanlı sermaye iktidarının barbarlığının, acizliğinin ve çürümüşlüğüünün bir örneği olarak anılacaktır. Kuşkusuz o gün sergilenen direniş de sınıf mücadelesinin onurlu bir sayfası olarak tarihte hak ettiği yeri alacaktır.

Üç örgüte mensup devrimci tutsaklar, devletin hazırlıklarını yaptığı böylesine kanlı bir operasyona ve F tipi cezaevlerine karşı içerden bir barikat örmek ve kamuoyunu harekete geçirmek için 20 Ekim'de ÖO eylemine başladılar. Çok kısa zamanda dışarıda anlamlı bir destek sağlandı. İçerde de eylem kararlılıkla sürdürülüyor, yeni katılımlarla büyüyordu. Köşeye sıkışan katil devlet, bir kez daha sorunu kendi bildiği tarzda çözebileceğini düşünerek, dünyanın gözü önünde vahşet örneği bir katliama girişti. Kurşunlara, her türden gaz bombalarına hedef olan tutsaklardan 28'i hayatını yitirdi. Dört duvar arkasında insanlar diri diri yakıldı, işkencelerden geçirildi. Ve katiller sürüsü bu katliamı "hayata dönüş" olarak adlandıracak kadar arsızlaştı, kendi işlediği suçları devrimci tutsakların üstüne yıkmak ve gerçeklerin üstünü örtmek için hayasızca yalanlara başvurdu. Oysa gerçekler ortadaydı. 20 cezaevine giren 20 bini aşkın uzman katil bir yıldır hazırlığı ve tatbikatı yapılan katliamı gerçekleştiriyorlardı. Yakıp yıkmak, katletmek için gelmişlerdi, öyle yaptılar.

Katliam ve direnişin Bartın cephesi

19 Aralık'ta bulunduğumuz cezaevine de (Bartın) aynı amaç için gelmişlerdi. ÖO 1. ekibindeki siper yoldaşlarımızla beraber direnişin 45. gününden itibaren ayrı bir odada kalıyorduk. "Kalkın, operasyona geldiler" sesleri ile uyandık. Kapının dışındaki askerler, "ÖO'cularını bize teslim edin, bir sorun çıkmayacak" diyorlardı. Bir taraftan da kapıyı zorluyor, arada bir küfürlerle karışık tehditler savuruyorlardı. Amaçları hiç de söyledikleri gibi

değildi. Kapı mazgalından gaz bombaları atılmaya başlanmıştı bile. Muhatabımızın cezaevi müdürü ve savcısı olduğunu, askerlerin derhal geri çekilmesini, bir saldırı olursa direneceğimizi söylerken, diğer taraftan savunma hazırlıklarımızı yapıyorduk. Bu arada adli koşullardan saldırıları protesto eden slogan seslerini duyuyorduk. Bir süre sonra buna PKK'li tutsaklar da katıldılar. Yemekhane duvarları yerle bir edildi, içeriye yoğun bir gaz bombası saldırısı başladı.

Biz ÖO direnişçileri koğuşun içinde güvenli bir yere alındık. Geri kalan siper yoldaşları barikat kuruyor, atılan gaz bombalarını etkisiz hale getirmeye çalışıyorlardı. Koğuşun dört bir tarafı kapalı olduğu için, çok miktarda atılan çeşitli türden gaz bombalarının etkisiyle bir süre sonra kimse yerinden kımıldayamaz hale geldi. Barikatlar kurarak geri çekiliyordu siper yoldaşlarımız. Askerler kaldığımız koğuş dışında her yere girmiş ve kaldığımız koğuşu yoğun biçimde gaza boğmaya çalışıyorlardı. Elle yapılan gaz maskeleri de bir işe yaramıyordu. Küçük kağıtları yakarak gazın etkisini gidermeye çalışıyorduk. Siper yoldaşlarımız bizleri korumak için seferber olmuşlardı. Herşeye rağmen gayet sakinlik. Fizik direncimiz zayıflasa da moralimiz yüksekti. Ne onlar içeri girmeye cesaret edebiliyorlar, ne de biz gazın etkisinden sıyrılıp dışarıya çıkabiliyorduk. Arada bir zayıflayan barikat güçlendiriliyordu. Yaklaşık bir saat böyle geçti.

Bir saat kadar sonra ÖO 1. ekipten bir siper yoldaşımız saldırıların durdurulması için kendini yakmaya hazırlandı. Hazırlıklarını tamamladı ve "hoşçakalın yoldaşlar" diyerek bizimle olanca sakinliği ve kararlılığıyla vedalaştı. Ateşten bir top gibi kapıdan dışarıya fırladı. O an içimizden bir parça kopmuştu sanki. Onun ardından sloganlarımızı haykırdık ve ayağa kalktık. Kuşatmayı yarmak için

bazı siper yoldaşları kapıya yüklenirken, diğerleri kırılan duvarlardan yapılan saldırıları karşılamaya çalışıyorlardı. Atılan gaz bombalarını ve taşları geriye fırlatıyorlardı. Gün aydınlanmaya başladığında, koğuşun geri kalan kısmından püskürtülmüştü katiller. Diğer koğuşa girilmiş olduğunu o zaman görebildik. Kaldığımız koğuşun duvarları ise dört bir taraftan yıkılmıştı. Eski kaldığımız oda görece daha iyi durumda olduğu için bizi oraya götürdüler. Fakat direnişin sürdüğü yeri terketmek gelmiyordu içimden. Fırsat buldukça çatışmaların yoğunlaştığı koğuşa gidiyordum. Gün aydınlanmaya başladıkça, maskeli, tam teçhizatlı katil takımı

görebiliyorduk artık. Yüzlercesi elleri tetikte bekliyor, diğerleri ise kırılmış duvarlardan içeriye girmeye çalışıyorlardı. Çatıların üstünde, kulelerde, havalandırmada ve maltada yüzlercesi hazır bekliyordu. Dışarda kepeçeleri, zırlı araçları ve çekim yapan kamerayı görebiliyorduk. Yoğun bir taş ve gaz bombası sağanağına rağmen devrimci tutsaklar direnmiyor, saldırılara karşılık veriyor, iki de bir girmeye çalıştıkları yıkık duvarlardan onları geriye püskürtüyorlardı. Yüzlerce tam teçhizatlı profesyonel katil karşısında bir avuç çoğu ağır yaralı insan direnmiyor, küfürlü saldırı ve tehditlere sloganlarla karşılık veriyordu. Bu da komutanlarını çileden çıkartıyordu.

Saldırıları sürerken ÖO direnişçisi diğer siper yoldaşı kendini yakmak üzere yıkılmış duvardan dışarıya çıktı. Elindeki yanıcı maddeyi kafasından aşağıya boşaltarak, operasyonun durdurulmasını söyledi. Rütbeli oldukları belli olan birileri sözümona siper yoldaşının kendisini yakmasını engellemeye çalışan oyalayıcı sözler sarfederken, diğerleri de küfürlerle kışkırtıcı sözlerle gerçek niyetlerini ortaya koyuyor, içeriye girmenin bir yolunu arıyorlardı. 10-15 dakika süren karşılıklı bir söz düellosundan sonra direnişçi siper yoldaşı çakmağı yaktı ve slogan atarak katil sürüsünün üstüne yürümeye başladı. İşte o an gerçek yüzlerini gösterdi bu uşak takımı. Kimileri korkudan sağa sola kaçışırken, bir kısmı da ellerindeki coplarla, kalaslarla bedenini tutuşturan siper yoldaşımıza vurmaya başladılar. Sonrasını göremedik, zira onu gözden uzak bir yere doğru sürüklemişlerdi.

Birkaç kez daha içeri girme teşebbüsünde bulunan askerler geri püskürtüldü. Bu arada atılan taş vb. maddelere hedef olmayan insan yok gibiydi. Çoğu kafasından yaralıydı ve durumları ağırdı. Eldeki

19 Aralık'ta:

Bir kez daha biz kazandık!

Muharrem Kurşun

Geçtiğimiz yıl 20 Ekim'de Ölüm Orucu direnişine başlarken, bunun esaslı bir çatışma olacağını biliyorduk. Ne zaman ve nasıl? Bu konuda hiçbirimizin net bir düşüncesi olmamakla beraber, bir saldırı bekliyorduk. Çoğumuz ÖO direnişinde değil ama böyle bir saldırıda öleceğimizi düşünüyorduk. Fakat görüşmelerin beklenenden çok daha erken başlaması ve dışarıda ÖO direnişi ekseninde yaşanan hareketlilik, bir nebze de olsa, saldırı olasılığını gözümüzden uzaklaştırıyordu. Bununla beraber saldırı olasılığını yine de düşünüyorduk.

Yaratılmaya çalışılan tüm iyimser havaya rağmen, temel talebimizin kabul edilmeyeceğinin belli olması üzerine saldırı olasılığı yeniden öne çıkmaya başladı. Ayrıca bu olasılığı güçlendiren nedenler vardı.

Başlıca neden hücre saldırısının sermaye iktidarı için taşıdığı önemdi. Hücrelerin yaşama geçmesi, sermaye açısından canalcı bir öneme sahipti. Krizin emekçi sınıflara fatura edilmesinin güncelleştigi koşullarda, içeriye diz çöktürmek, dışarıya daha kolay hakim olmak anlamını taşıyordu onlar için. Bunu zaten açıkça ifade de ediyorlardı.

Buna rağmen, taleplerimizi kabul etmiş görünerek direnişi bitirebilirdi sermaye hükümeti. Nasıl olsa sözünde durmayacak, yine saldıracaktı. Ama bu şekilde geri adım attırmak komünistlere ve devrimcilere moral avantaj sağlarken, sermaye açısından bir dezavantaja dönüşecekti. Bundan daha önemlisi ise, emekçiler direnişin zaferle taçlanmasından kazanacağı moralle, krizin kendi omuzlarına yüklenmesine karşı çıkmak için direnişin moral kazanımlarıyla mücadeleyi yükseltebilecekti. Düzen açısından bu diğerinden çok daha önemli bir faktördü. Bu yüzdendir ki, 19 Aralık saldırısı, fiili olarak ilk elden zindanları hedef alsa da, özünde krizin fatura edileceği işçi ve emekçilere yönelik bir saldırıdır. Bugün baktığımızda, bu daha net bir biçimde görülmektedir.

Sermayenin bu kaygılarını görebiliyorduk. Bu yüzden saldırıya hazırдық. Teknik olarak hazırlıklarımız tamdı. Görüşmeler tıkanınca moral olarak da hazır hale geldik.

19 Aralık gecesi, saat 05.00...

“Saldırı var!” Tüm Ölüm Oruçcuları bu sözle uyandık. Direniş ÖO'na evrildiği günden itibaren DHKP-C'li siper yoldaşlarımızın koğuşunda kalıyordum. Saldırı da bu koğuşu hedefliyordu.

Kısa sürede giyindik. Çatışmaya hazırдық ama, ÖO'ları olarak, çatışma boyunca korunduk. Ölümüne bir korumaydı bu.

Hemen önceden hazırlanmış “gaz maskeleri” dağıtıldı bizlere. Peşpeşe atılan gaz bombalarından bir nebze de olsa bizi koruyordu, bu el emeği göz nuru maskeler. Bir saldırı sırasında DHKP-C'li ÖO direnişçileri feda eylemi gerçekleştirme kararı almışlardı.

Beklenen an gelmişti. Ne var ki yeterli malzeme yoktu. Bu yüzden yakma eylemi tam olarak hayata geçirilemedi. Hemen ardından sinir gazı bombaları atıldı. Kendini yakma eylemi sırasında maskelerimiz de gözden kaybolmuştu. Sinir gazını olduğu gibi

ciğerlerimize çekmek durumunda kaldık. Vahşet dedikleri bu olsa gerek. Sinir gazı insana az sonra öleceğini duyumsatıyor. Atılan sinir gazı ve diğer bombalar insanları öldürebilecek düzeydeydi. Ama hiçbirimiz burada ölmedi. Yaşadık, ölüme yatmışcasına değil, yaşama sarılmışcasına...

Daha sonra siper yoldaşları bizi aşağıya, mutfağa indirdi. Mutfak yukarıya kıyasla gaz bombalarından daha az etkilenmiş görünüyordu. Plastik masaları yerleştirip üzerlerine bizi yatırdılar. Ulucanlar katliamından yaralı kurtulan bir Ulucanlar gazisi siper yoldaşı gelip, hepimizi alnımızdan öptü. Belki az sonra ölecektim, ama çok mutluydum. Habip ve Ümitler'e, yakışır bir yoldaş, bir partili olarak tereddüt etmeden ölümü bekliyordum. O an kendimi çok güçlü hissediyordum. Habip ve Ümit yanımdaydılar çünkü. Habip bayrağımıza leke düşürmeyen kararlılığını sınırsız gülümsemesiyle bana naklederken; Ümit, ölümün üzerine tereddüt etmeden yürüme yürekliğini bırakıyordu. İşte, partisi ve inandığı değerler için ölümün üzerine yürümenin ve ölümsüzlük burçlarına çekilmenin anlamı burada yatıyor...

Yakılan ateş direnişi büyütüyor

Biz mutfağa indirildikten kısa bir süre sonra kendi koğuşumdan dostlar geldiler. Kısa bir süre sonra da DHKC sempatzanı adli mahkumlar geldiler. Gelenlerin sayısı azdı, ama oldukça anlamlıydı. Çatışmanın sonuna dek, gelen adli mahkumların çoğu yanımızda kaldılar.

Saatlerce gaz bombası atıldı. Yerler ıslak olduğu için çok fazla etki gösteremiyordu. Ancak bulunduğumuz yer düşmek üzereydi.

Tam bu sırada feda eylemi gerçekleştirildi. Hasan Güngörmez DHKC temsilcisiydi. Dürüst, insan güzeli yiğit bir insandı. Partisine ve davasına mertçe bağlıydı. Her zamanki yiğitliği ve mertliğiyle kalktı, bedenini ateşe verdi. Ateşten bir yüreği vardı Hasan'ın. Ateşten yüreğinin alazları dostça yüzümüze ve yüreğimize vurur, bizi ısıtırdı. Şimdi ise yüreğindeki ateş bedenini sarmış, bir ateş topuna dönüşmüştü. Bu ateş topu ki düşmana korku salarken, bizim de yüreğimizi yakıyordu.

“Hasan yoldaş ölümsüzdür!” Hep bir ağızdan haykırıyorduk sloganlarımızı, Hasan'ı ölümsüzlüğe bir ateş demeti olarak uğurlarken. Hepimiz Hasan'ın orada şehit düştüğünü sanıyorduk. Ama Hasan orada değil, 9 gün sonra hastanede ölümsüzlük burçlarına çekildi. Hastanede kaldığı süre boyunca tedaviyi kabul etmedi. Yiğitçe karşıladı ölümü.

Hasan şehitler panosunun önüne yatırıldıktan sonra sloganlarla karşı koğuşun mutfağına çekildik. Bir süre sonra yeni bir feda eylemi... Eylemi gerçekleştiren İrfan Ortakçı'nın davasına adanmışlığını birlikte kaldığımız 30 gün içinde farketmiştim. İrfan havalandırmaya çıkarak bedenini ateş topuna dönüştürdü. Düşman karşısında semah dönen bir ateş topu görmenin şaşkınlığı ve korkusuyla donakalmış, sonra su sıkıştı. Hayır, İrfan'ı “hayata döndürmek” için değil, kendi korkusuna su sıkarcasına yapmıştı bunu. Hemen ardından taş ve kiremit yağmuruna tutmuşlar İrfan'ı.

İrfan içeriye alındığında durumu kötüydü, onun da ölümsüzler kervanına katılacağı belliydi. İki gün sonra hastanede bu mütevazı devrimci de ölümsüzler kervanına katıldı.

Teslim olun çağrılarına son yanıtımız halaylarımız oldu

Çatışma başlayalı 10 saati geçmişti. Çekildiğimiz son yer de düşmek üzereydi. Bir siper yoldaşı havalandırmada halay çekelim dedi, herkes tarafından hemen kabul gördü. Havalandırmaya çıktık ve halaya başladık.

Aklımıza Ulucanlar geliyordu. Orada da ölüm halayla karşılanmıştı. Biz de ölümü onlar gibi karşılamak istiyorduk. İki türkölük halay süresince moral olarak son derece güçlüydük. Katil sürüleri şaşkınlıkla izliyorlardı bizi. Şaşkınlığı üzerlerinden attıktan sonra üzerimize kiremit ve gaz bombaları yağdırmaya başladılar. Bazılarımız tekrardan içeri girebildi. Bazılarımız ise gaz bombalarının etkisiyle ya da kiremitlerden yaralandığı için giremedi. Zaten içeride çok fazla kalınamadı. Yoğun gaz bombalarının etkisiyle kısa süre sonra yeniden havalandırmaya çıkıldı.

Havalandırmada ölüm oruçcusu bir siper yoldaşının yanına gittim. Bir başka siper yoldaşı da vardı yanımızda. Onun burada söylediklerini unutmak mümkün değil. Yoldaşlar, sizleri yeterince koruyamadık, diyordu. Bunu söylerken yüzü gözü kan içindeydi. O sözünü tamamladıktan birkaç dakika sonra yine tepemize kiremit yağmaya başladı. Aynı siper yoldaşı kiremitlerden korumak için üzerimize yattı.

Orada yaşananlar bununla sınırlı değil elbette. Yüzlerce asker katılmıştı operasyona. Operasyonu yönetenlerde “hayata döndürmek” gibi bir kaygı yoktu. Operasyona katılan askerlerin çoğunluğu özel timciydi. Öldürmekten sakınmayan bir tutum içindeydiler. Üst katlara çıkan 5-6 siper yoldaşı av tüfeklerinden atılan saçmalarla yaralandı. Özellikle birkaç kişi, onların deyiimiyle, zevk için dövüldü, kaba işkenceden geçirildi.

Bir kez daha biz kazandık!

Sonunda havalandırmaya girerek, bizleri tek tek dayak ve küfürler eşliğinde zindanın dış kapısına götürdüler. Oradan hastaneye, ertesi gün de Sincan hücrelerine götürüldük.

Evet bir mevzi yitirmiştik. Ama 19 Aralık'ta kaybeden asla biz olmadık. 28 canımızı ölümsüzlüğe uğurladık. Ama böylesine ağır bir bedele rağmen politik bir zafer kazandık. “Devrimciler asla teslim olmazlar” şiarı 20 zindanda birden, can ve kan bedeli bir direnişle, bir kez daha ete kemiğe büründü.

19 Aralık'ta böylesi bir direniş sergilememiş olsaydık, ÖO direnişi bugüne dek sürmezdi. Fiili olarak bugün devrimci tutsaklar hücrelerdeler, ama bu hücrelere teslim olunduğu anlamına gelmiyor. Direniş hala kararlılıkla sürüyor. Bu kararlılığının çimentosu 19 Aralık'ta karıldı.

Son söz olarak politik bir gerçekliği ifade etmek gerekiyor: 19 Aralık'ta bir kez daha biz kazandık.

TKİP'nin kuruluşunun üçüncü yıldönümü etkinliğine binbeşyüzü aşkın emekçi katıldı...

“Sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünya için, işçilerin birliği halkların kardeşliği!”

Etkin ve yoğun bir hazırlık süreci

“Sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünya için, işçilerin birliği halkların kardeşliği gecesi” Almany’a’nın Wuppertal kentinde gerçekleştirildi. Partimizin kuruluşunun üçüncü yıldönümü vesilesiyle düzenlediğimiz bu politik etkinliğe binbeşyüzü aşkın işçi, emekçi ve genç katıldı.

Gecemizi, emperyalist saldırganlığın dizginlerinden boşaldığı, dünya halkları üzerine ölüm ve yıkım kusan bir emperyalist savaşın cereyan ettiği ve ilerici, devrimci güçlerin tasfiye edilmek amacıyla hedef tahtasına oturtulduğu bir dönemde gerçekleştirdik.

İçinden geçtiğimiz süreç, yalnızca işçi ve emekçiler arasında değil, ilerici, devrimci güçler içinde de bir güçsüzlük ruh haline yol açıyor. Emperyalist gericiğin geleceğe dönük umut ve özlemlerimizi kırmak amaçlı bu saldırısına karşı direnmek; koşulların dünya ölçüsünde devrim ve sosyalizm için önemli imkanlar biriktirdiğini görerek savaşa karşı devrimi, kapitalizme karşı sosyalizmi savunmak; sosyalizme dönük umutları büyütmeğe yamsal önem taşıyor.

Öte yandan, bir devrim toprağı olan Türkiye ve Kürdistan emperyalist saldırganlığın ve savaşın üssü haline getirilmiş bulunuyor. Türkiye’nin işbirlikçi uşak takımı, emperyalist saldırganlığı ve savaşı da arkasına alarak, tüm toplumu teslim almak istiyor. Bir yılı aşkın bir süreye yayarak gerçekleştirdiği cezaevlerindeki katliamları bunun içindir. Faşist sermaye devleti devrimci ve komünistleri yok ederek Türkiye ve Kürdistan’ı bir devrim toprağı olmaktan çıkartmak amacıyla. Savaşı bahane edip bölgemizdeki kardeş halklara dönük düşmanca bir saldırganlığı tam bir uşak sadakatiyle kabul etmesi de bunun içindir. Tam da bu nedenle emperyalist saldırganlığa, savaşa ve faşist sermaye devletin devrim ve sosyalizmi dayatmak herkesten önce Türkiye’nin komünist ve devrimci güçlerine düşüyor.

Fakat ne yazık ki, Türkiye devrimci hareketi bu yönde bir güç ve irade ortaya koyamıyor. Gözle görülür bir dağılma, içten içe bir tasfiyeyi yaşıyor. Politik faaliyet alanındaki zayıflığın yanı sıra, özellikle bir yılı aşkın süredir süren ÖO Direnişi sürecinde sergilediği (direnişi sürdüren devrimci tutsaklar bunun dışındadır) olumsuz pratik bunda önemli bir rol oynadı. Devrimci hareket özellikle son bir yıllık süreçte oldukça yıprandı. Yurtdışında kitlelerle ilişkilerinde yaşadığı güven bunalımının yanı sıra, kendi taraftar kitlesi içinde de aynı durum başgösterdi. Çağrılarının karşılık bulmaması, bunun toplantılar, yürüyüş ve mitingler, gece türü etkinliklere yansması, bu zayıflığın popüler şahsiyetlerin çağrıldığı etkinliklerle giderilmesi çabaları bunun bir ifadesi.

Gecemize hazırlandığımız süreçte, partimizin yurtdışındaki güçleri olarak bugünkü olumsuz atmosferden bir ölçüde etkilenmek, daha çok da çeperimizdeki zayıf öğeler şahsında belli bir yıpranma yaşamakla birlikte, devrimci hareketle kıyaslanmaz imkan ve avantajlara sahiptik. Herşeyden önce partimizin bize sağladığı tarihsel iyimserliğe, ideolojik- politik açıklıklara sahiptik. Daha önemlisi, partimiz, hala sürmekte olan Ölüm Orucu direnişine büyük anlam ve önem atfetmiş olmasına, direnişin zaferi için büyük bir ciddiyetle hareket etmesine rağmen, kendisini yalnızca bununla sınırlamadı; devrimci politik faaliyetin yamsal önemde diğer alanlarında da var olmaya, gelişip güçlenmeye önem verdi. Bu bakış açısının ve bunun ifadesi çabalarının sonucundadır ki, partimiz bugün dünden daha güvenli adımlarla ilerliyor. Bu bizler için ek bir moral ve motivasyon kaynağıydı.

YDK olarak, içinden geçtiğimiz sürece ilişkin bilinç açıklığıyla ve partimizden aldığımız güçle etkinliğe hazırlandık.

Etkinliğimize, emperyalist saldırganlığın azgınlaştığı koşullarda, işçilerin birliği ve halkların kardeşliğine duyulan şiddetli ihtiyaçtan ve sömürsüz, savaşırsız bir dünyaya duyulan büyük özleminden hareketle, “Sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünya için işçilerin birliği, halkların kardeşliği” adını verdik. Devrim ve sosyalizmi propagandamızın merkezine oturttuk. “Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!” başlıklı çağrı bildirimiz ile aşıımız de devrim ve sosyalizm içerikliydi. Kimileri gibi “popüler sanatçılar”dan oluşan bir program yapmadık. Etkinliğimize devrim ve sosyalizmi savunan sanatçı ve misafirleri çağırdık. Gecemizin bileti de, Nazım’ın “Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine” veciz dizeleriyle dile gelen aynı temaya sahipti.

Öncelikle, çalışmayı planlamak, çalışma tarzımızın ne olması gerektiğini ortaya koymak ve hedeflerimizi belirlemek üzere tüm bölgelerde toplatılar yaptık. Yaygın bir seslenme ve etkinliği duyurma amacıyla özellikle Türkiyeli ve Kürdistanlı işçi ve emekçilerin yoğun olarak oturduğu semtlere afiş yaptık. Bunu savaşa karşı tutumumuzu anlatan pullama çalışmasıyla birleştirdik. Hazırladığımız 30 binin üzerindeki geceye çağrı bildirisini belli bölgelerde yaygın bir biçimde dağıttık. Başta belli fabrikaların önünde olmak üzere, Türkiyeliler’in alış-veriş yaptığı pazarlar, düğünler ve geceler, yürüyüş ve mitingler, posta kutuları, Türkiyeli ve Kürdistanlılar’ın işyerlerinin olduğu sokak ve caddeler ve kitle örgütleri dağıtım yaptığımız alanlar oldular. Kısacası gecemizi duyurmak için her imkanı değerlendirdik. Geçmişe göre hayli yaygın bir seslenme ve duyuru çalışması ortaya koyduk.

Başından itibaren ekip çalışmasının başarılı bir etkinlik için yamsal öneme sahip olduğunu vurguladık. Birçok yerde bunu başardık. Kimi yerlerde kazanmak istediğimiz yeni güçleri bu çalışmaya dahil edip, sahiplenmelerini sağladık. Ekipler halinde çalışmanın başarısı katılıma somut olarak yansıdı.

Hedef kitlemizi işçiler ve emekçiler olarak belirledik. Geçmişteki gece hazırlıklarımızdan farklı olarak daha geniş bir çevreye yönelişi örgütlemeye çalıştık. Belirlediğimiz hedefe tam ulaşamadık, ama geçmişteki merkezi etkinlikleri aşan bir katılımı sağlamayı başardık.

Tümüyle politik içerikli ve coşkulu bir etkinlik gerçekleştirdik

Yaklaşık bir ay boyunca ortaya koyduğumuz çabaların az-çok tatmin edici bir sonuç vereceğini biliyorduk. Nitekim öyle oldu.

Gecenin yapıldığı salonun görünümü, başta sahneye asılan ana pankartımız olmak üzere, görsel açıdan heyecan vericiydi ve kitlenin beğenisini kazandı. Salonun ön bölümünde ve sahnenin her iki yanında yoldaşlarımızın dalgalandırdığı kızıl bayraklar da oldukça etkileyiciydi.

Gecemiz, partimizin üçüncü kuruluş yıldönümüne dönük anlamlı vurgular yapan, partimizin özü ve özeti olan Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlara derin saygı ve bağlılığımızı bir kez daha dile getiren ve onların şahsında zindan direnişinde ölümsüzlüğe ulaşan devrimcileri saygıyla anan ve nihayet devrim ve sosyalizm kavgasında şehit düşenler için herkesi saygı duruşuna davet eden kısa bir konuşma ile açıldı. Saygı duruşu sırasında, gecemize katılan dostumuz Erdoğan Egemenoglu’nun okuduğu Nazım’ın “Güneşi içenlerin türküsü” şiiri salonda yükselen bir heyecan yarattı.

Ardından Paris Gençlik Korosu’nun çocuk grubu sahnede yerini aldı. Koro izleyiciler tarafından beğeniyle karşılandı.

Onları Ekim Devrimi’nden günümüze uzanan sınıf mücadeleleri, devrimler ve karşı-devrimleri konu edinen sinevizyon gösterimi izledi.

Gece partimiz adına bir yoldaşın yaptığı konuşmayla devam etti. Gecenin politik atmosferini yoğunlaştıran bu konuşmanın ardından, enternasyonalizme duyulan şiddetli ihtiyaç ve özlemi dile getiren İranlı misafir bı kadın sanatçı sahneye çıktı. Dost sanatçının piyano eşliğinde Azerice, Farsça ve Afgan dilinde söylediği halk türküleri, beğeniyle ve “Yaşasın enternasyonal dayanışma!” sloganıyla karşılandı.

Paris Gençlik Korosu bir kez daha sahnede yerini aldı. Her geçen gün biraz daha gelişen ve olgunlaşan, gelecek açısından yeni umutlar vaadede Gençlik Korosu, devrimci türkü ve marşlarla kitleyi coşturdu.

Gecenin ilk bölümünün sonunda Erdoğan Egemenoglu sahnede yerini aldı. Tok sesiyle ve yüreğini katarak bir kez daha Nazım’ın şiirlerini, bu şiirlere yaraşır bir biçimde okudu. Hemen her şiirini okurken, sahnede ana pankartı ve bu pankartın üzerindeki slogan ve amblemi işaretlemesi, büyük bir coşku yarattı.

Etkinliğimizin yarım saatlik bir aradan sonraki ikinci bölümü, değerli aydın ve devrimci dostu hocamız Haluk Gerger’in konuşmasıyla başladı. Haluk hoca; emperyalist kapitalizmin barbarlığını teşhir eden, sert bir biçimde eleştiren, buna karşın devrimin ve sosyalizmin tok bir savunusunu yapan, devrime ve sosyalizme dönük umut ve özlemleri canlandıran, dünya işçileri, emekçileri ve devrimcilerini devrime ve sosyalizme sımsıkı sarılmaya çağırarak son derece anlamlı bir konuşma yaptı. Gerçek bir aydın olmanın ancak, emekçilerden ve ezilenlerden yana olmakla, dolayısıyla devrim ve sosyalizm davasına taraf olmakla olanaklı olduğunu sade ve anlamlı bir örneğini sergiledi Haluk Gerger hoca.

Ardından, gecemize misafir olarak gelen devrimci dostu Kürt sanatçı Fırat Başkale sahneye davet edildi. Başkale devrimcilere, özellikle devrim ve sosyalizm kavgasında şehit düşenlere saygısını dile getirdi. Genç kitleyi coşturan ve halaya kaldıran Kürtçe ve Zazaca türkülerle gecemize ayrı bir renk kattı.

Tarihin tanığı değil aynı zamanda tarafı olduğunu her vesileyle dile getiren devrimci dostu, dostumuz Suavi ile grubu salona canlılık taşıdı. Suavi yürekten okuduğu türkü ve marşlarla kitleyi coşturdu. Yine tok sesiyle yürekli konuşmalar yaptı. Geline yerde Türkiye topraklarının kana ve zulme doydüğünü, karamsarlığa yer olmadığını, umudu canlı tutup büyütme zamanı olduğunu vurgulayan konuşmaları gecemizin platformuyla örtüşüyordu. Suavi ve grubunu içten devrimci duygular ve alkışlarla uğurladık.

Gecemizin kapanışını Grup Munzur’la yaptık. Gecenin geç vaktine ve kitlenin yorgunluğuna rağmen Grup Munzur kitleye hareketli ve coşkulu anlar yaşattı. Siper yoldaşlığının gereğine uygun mesajlarıyla salondaki emekçilere ve devrimcilere umut aşıladı. Gecemiz Grup Munzur’un söylediği türküler eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Ön çalışması, görseelliği, katılımı ve en önemlisi de geceye rengini veren devrim ve sosyalizm vurgusu ile asgari bir başarının ifadesi bir etkinlik gerçekleştirdiğimizi düşünüyoruz. Partinin yurtdışındaki güçleri olarak bugün daha inançlı, daha moralliyiz. Partimize her zamankinden daha çok güveniyoruz. Bu inaç, bu moral ve motivasyonla, partimizin bize dönük beklentilerine yanıt vermek için daha çok çalışacağız.

“İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” gecesinde TKİP adına yapılan konuşma...

Devrim yürüyüşümüz sürüyor!..

Sevgili dostlar, yoldaşlar...

“Sınıfsız, sömürsüz ve savaşırsız bir dünya için!” şiarıyla düzenlediğimiz “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” etkinliğine hoş geldiniz. Hepinizi partimiz adına içten devrimci duygularla selamlıyorum.

Dünyada ve Türkiye’de son birkaç aya sığın olayları birlikte izliyoruz. Olup bitenler komünistlerin ve devrimcilerin yıllardır anlatmaya çalıştığı temel gerçekleri doğruluyor. Örneğin, kapitalizm, militarizm ve savaş demektir diyorduk. Güncel gelişmeler bu gerçeği bir kez daha bütün açıklığı ile gözler önüne seriyor.

Emperyalistler halklara savaş ilan ettiler, buna da Afganistan’dan başladılar. Binlerce insanın ölümüne ve Afganistan’ın yıkımına yolaçan bu savaş halen sürüyor. Sırada Irak ve başka ülkeler var. Amerikan emperyalizmi hummalı bir şekilde tüm bölgeyi ateşe vermeye hazırlanıyor.

Bu kudurganlık elbette boşuna değil. Söz konusu olan emperyalist dünya hakimiyeti uğruna mücadeledir. ABD emperyalizmi halklara boyun eğdirmek, dünyanın kritik bölgelerine yerleşmek ve emperyalist rakipleri karşısında üstünlük elde etmek istiyor. Öteki emperyalistler de ondan geri kalmamak telaşındalar. Paylaşımında söz sahibi olmak istiyorlar, bunun için de ABD’nin açtığı yoldan yürüyorlar.

“Terörle mücadele” burada yalnızca bir aldatmacadır. En büyük terörist emperyalistlerin kendileridir. Baskı, tehdit, terör, zorbalık, saldırı, savaş, tüm bunlar onların yöntemleridir. Emperyalistler her zaman yalnızca egemenlik peşinde olmuşlardır. Şimdi yaptıkları da budur. Bu uğurda emperyalist savaş makinasını harekete geçirmişlerdir, saldırganlık ve savaşla sonuca gitmeye çalışmaktadırlar. Onlar bunu ilk kez de yapmıyorlar. 20. yüzyıl tarihi gözler önündedir. Emperyalist çıkarlar uğruna, insanlığı iki büyük emperyalist savaşa onlar sürüklediler! Böylece ülkelerin ve ulusların toplu yıkımına onlar yolaçtılar! İnsanlığa eşi benzeri tarihte görülmemiş yaygınlık ve yoğunluktaki büyük yıkımları ve derin acıları onlar yaşattılar.

Şimdi bir kez daha, sonu buna varacak bir yola girmişlerdir. Eğer işçiler ve ezilen halklar tarafından yolları kesilmezse, üçüncü bir kez daha aynı şeyi yapacaklardır. Bugün halklara karşı kullandıkları savaş makinalarını, dünya egemenliği uğruna bu kez birbirine yöneltmek yoluna gideceklerdir. Bundan kuşku duyulmamalıdır!

Kapitalizm, yalnızca militarizm ve savaş değil, aynı zamanda, baskı ve sömürü demektir. Eşitsizlik ve kölelik demektir. Uluslararası politikada militarizm ve savaş olarak kendini gösteren şey, toplumların iç yaşamında baskı ve terör, sömürü ve soygun, yoksulluk ve aşağılanma olarak ortaya çıkıyor. Emperyalist savaş, bugün somut olarak yaşandığı gibi, toplumların yaşamında baskı ve sömürünün yoğunlaştırılmasına gerekçe yapılıyor. Dışarda savaş, içerde yeni vergiler, işsizlik ve sosyal hakların gaspı olarak gösteriyor kendini. Demokratik hak ve özgürlüklerin budanması, polis devleti uygulamalarının olağanlaştırılması anlamına geliyor. Avrupa’da bizzat tanıklık ettiğiniz gibi, ırkçılık ve yabancı düşmanlığı anlamına geliyor.

Tüm bunlar gerçekte kapitalizmin doğasında vardır. Kapitalizm bunlarsız yaşayamaz. Hele de ekonomik bunalımın pençesinde kıvranıyorsa... Yurtdışında yaşayan işçiler ve emekçiler olarak bugün tüm bunları somut olarak görüyor, gündelik olarak yaşıyorsunuz.

Türkiye’nin güncel tablosu da gözler önündedir. Burada da tüm gelişmeler komünistleri ve devrimcileri doğrulamaktadır. Verdiğimiz mücadelenin haklılığını ortaya koymaktadır.

Bugün Türkiye’nin kapitalist ekonomisi tam bir batağa saplanmış, iflas etmiştir. Ağır borç köleliği ülkeyi soluksuz bırakmakta, bunalım ve borç batağı birarada emperyalist kölelik zincirlerini ağırlaştırmaktadır. Yularını tümüyle IMF ve Dünya Bankası’na kaptırmış işbirlikçi takımı, verilecek yeni borçlar karşılığında Türkiye’yi emperyalistlerin oyuncağı haline getirmiştir.

Yıllardır işçi sınıfına ve emekçilere döne döne IMF reçeteleri fatura ediliyor. Fedakarlık adı altında sürekli olarak emekçilerin kanı emiliyor. Milyonlarca insan ardı ardına sokağa atılıyor. Ama tüm bunlar yine de bir şey çözmiyor. Tersine, herşey düne göre çok daha kötü durumda. Halk kitleleri açlık ve perişanlık içindedir. Ülkenin kanını emen haramiler, insanımızı çöplükten beslenir hale getirmişlerdir.

Düzen siyasal bakımdan da tükenmiştir, iflas halindedir. Düzen partilerinin hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. Düzen siyaseti çürümüş, kokuşmuş ve çökmüştür, sorunlara herhangi bir çözüm, bir çıkış yolu sunmak güç ve yeteneğinden yoksundur. Bu nedenledir ki rejim çözümü baskı ve terörde arıyor. Emekçilerin büyüyen öfke ve hoşnutsuzluğunun karşısına faşist terörle çıkıyor. Emekçilerin hak arama mücadelesini terör ve yasaklarla karşılıyor. Kürt halkının eşitlik ve özgürlük istemini, bu kendini en geri ve masum biçimler içinde gösterse bile, hoyratça boğmaya çalışıyor. Devrimcilere yönelen dizginsiz terör de bu tutumun bir parçasıdır. İşkence ve katliamlar, hücre tipi hapisaneler, bunun içindir.

Fakat tüm bunlar, düzenin iflasına çözüm ve çare olamamaktadır. Emekçilerin baskı ve terörle dizginlenemeyeceği noktaya hızla yaklaşıyoruz. Amerikancı iktidarın dışarda macera aramasının, geleceğini ve güvenliğini tümünden ABD emperyalizmine ipotek etme hevesi göstermesinin gerisinde aynı zamanda bundan duyulan korku var.

Bugün Türkiye, Afganistan’a karşı emperyalist savaşın saldırı üssü durumundadır. ABD aynı şeyi Irak için de yapmak, dahası, bu yeni saldırıda Türk ordusunu kendi çıkarları için savaştırmak istemektedir. Pentagon, Türkiye’nin bugün içinde bulunduğu durumdan da yararlanarak, ülkeyi yöneten işbirlikçi takımını buna razı etmeye çalışmaktadır. Bunda sonuç alabilmek için de baskı ve rüşveti bir arada kullanmaktadır. İşbirlikçi iktidar bu baskılara direnme olanağından yoksundur. Sunulan rüşvetleri ise kriz ortamının nimetleri saymakta, IMF’den yeni borç karşılığında Amerikan askeri olmaya hazırlanmaktadır.

Emekçi dostlar, yoldaşlar,

Günümüz dünyasında ve Türkiye’inde yaşananlar, komünistler olarak haklılığımızı bütün açıklığı ile bir kez daha ortaya koyuyor. İşte biz bunun için varız; bu nedenle devrim istiyor, bunun için sosyalizmi hedefliyoruz. Devrim ve sosyalizm, yalnızca ülkemizin değil, tüm insanlığın en acil ve yaşamsal ihtiyacıdır bugün. Kapitalizmin barbarlığından başkaca bir çıkış yolu yoktur. Baskı, sömürü ve kölelikten ancak bu yolla kurtulabiliriz. Savaşların yolaçtığı yıkımlara ve acılara ancak bu yolla son verebiliriz.

Kapitalizmi insanlık için çözüm olmak bir yana, gerçek bir kâbustur. Ezilen insanlık günden güne bu gerçeğin daha çok farkına varmaktadır. ‘89 yıkılışının

ardından bunu yeniden anlamak için sadece on yıl yetebilmiştir. Bugün dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar yeniden ve yeni bir ruhla kavgaya atılıyorlar. Gitgide daha geniş kitleler eyleme katılıyor, kapitalizmi suçluyor, eşitliğin ve özgürlüğün egemen olduğu bir dünya istiyorlar. Bu ise sosyalizmi istemek demektir. Zira eşitliği ve özgürlüğü bize ancak sosyalizm verebilir. Bilimin verilerinden ve tarihin deneyimlerinden bunun böyle olduğunu biliyoruz.

Günümüzde umutsuz ve karamsar olmak için ortada bir neden yoktur. Ancak olup biteni anlamayanlar umutsuz ve karamsar olabilirler. Sistemin iflas ettiği bir zamanda, umutsuzluk ve karamsarlık akıl dışıdır; ancak bilinçsiz ve iradesiz olanlar bu duruma düşebilirler. Umutsuz ve karamsar olması gerekenler, dünyanın ve düzenin bugünkü efendileridir. Onları dışarda savaşa, içerde dizginsiz bir gericiliğe iten bundan başka nedir ki?

Sistemin iflası, emekçilerin yeni çözüm arayışlarına yönelmesi demektir. Bunu bugünün Türkiye’sinde tüm açıklığı ile görüyoruz. Bütün sorun, devrimcilerin bu arayışa yanıt vermeyi başarabilmesidir. Halihazırda başarısız olan da budur. Fakat devrimciler kendi başarısızlıklarını umutsuzluk ve karamsarlık nedeni haline getiremezler, buna hakları yoktur. Bunu yapanlar, bu duruma düşenler, gerçekte devrimci değildirler, olamazlar.

Tersine, bugünün Türkiye’sinde umutlu ve iyimser olmak için her türlü nedene sahibiz. Arkamızda büyük bir devrimci mücadele mirası, karşımızda iflas etmiş bir düzen ve önümüzde mücadeleye açık işçi sınıfı ve emekçiler var. Devrimci programa, politikaya ve örgüte sahip bir parti bu ortamda hızla güç olabilir. Arayış içindeki işçilere ve emekçilere gerçek bir çıkış yolu sunabilir. Bunun için kendine güvenmesi, kitlelere güvenmesi ve enerjik bir biçimde çalışması yeterlidir.

Emekçi kardeşler,

Partimiz, girmiş bulunduğumuz zor dönemin zorlu görevlerini bu bakış açısıyla, büyük bir inanç ve irade gücüyle üstlenmektedir. TKİP, faaliyetinde ve mücadelesinde başarılı bir gelişme çizgisi yakalamıştır, geleceğe güvenle ilerlemektedir. Karşı karşıya kaldığı tüm güçlüklerle, göğüslemek zorunda kaldığı tüm badirelere rağmen, bugün partimiz, kuruluşundan bu yana geçen üç yıl içerisinde, önemli mesafeler katetmiş, bizi daha büyük başarılarla taşıyacak önemli mevziler kazanmıştır.

Partimiz TKİP, işçi sınıfının devrimci partisidir. İşçi sınıfının ve emekçilerin kurtuluşu uğruna mücadele partimizin biricik varlık nedenidir. Bu uğurda hiçbir bedel ödemekten kaçınmamakta, inatçı ve kararlı bir biçimde yolunu yürütmektedir. Bu yürüyüşte dayanabileceği tek gerçek güç, işçi sınıfı ve emekçilerdir. Siyasal mücadelede, devrimci bir partinin başkaca bir dayanağı yoktur, olamaz da.

Komünistler, şanlı Ekim Devrimi’nin 70. yılında “Yeni Ekimler için!” şiarıyla yeni bir devrim yürüyüşünün yolunu açmışlardı. Bugün bu yürüyüş partili mücadele olarak yeni bir düzeyde sürüyor ve programımızda ortaya konulan amaç ve hedefler gerçekleşene kadar da sürecek. Onu durdurmanın olanağı yoktur.

Hepinizi içten devrimci duygularla selamlıyorum...

**Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!**

Direnişçi TKİP tutsaklarının mesajı:**Devrimin ve sosyalizmin şanlı kızıl bayrağı partimizin ellerindedir!..****Şan olsun Yeni Ekimler'in partisine!****Merhaba yoldaşlar, merhaba dostlar!**

Emperyalistlerin işçi sınıfına ve dünya halklarına karşı topyekûn yeni bir saldırı yönelttiği bir aşamada, Ekim Devrimi'nin 84. ve partimizin kuruluşunun 3. yıldönümünü kutlamak üzere düzenlediğiniz etkinliğe, sesimizi ulaştırmanın, sizlerle buluşmanın kıvancını yaşıyoruz.

"Yeni Ekimler için ileri"! şiarıyla başladığımız mücadelenin en anlamlı ve en zorlu görevlerinden birini, Partiyi kurarak yerine getirdik. Kuruluş ilanını izleyen günlerde yoğunlaşan saldırılara, yaşadığımız güç kayıplarına rağmen, bu üç yılı önemli kazanımlarla geride bıraktık. İkisi Merkez Komitesi üyesi üç yigit yoldaşımızı bu mücadelede yitirdik. Partimiz, halen devam eden bu zorlu dönemde, kendisini sınımış olmanın güveniyle, geleceğe büyük bir iyimserlik ve umutla bakıyor, yeni zorlu görevleri omuzlamaya hazırlanıyor.

Mevcut gelişmeler ve zorluklar karşısında tasfiyeciliğin ve teslimiyetin yeniden boy vermesi, bu toprakların devrim toprağı olduğu gerçeğini hiçbir biçimde ortadan kaldırmıyor. İyimserliğimiz; proleter bir devrime gebe olan bu topraklardaki güçlü devrimci gelenek ve birikime, bunun güvencesi olan işçi sınıfına yaslanmamızdan geliyor. İyimserliğimiz, Marksizm-Leninizmin gerçeğin bilimsel çözümlemesine dayalı teorik düşüncesinin her geçen gün dünya ölçüsünde, yeniden ve yeniden doğrulanmasından kaynaklanıyor.

Programımız kağıtlara dökülmüş süslü sözler değil, işçi sınıfının biricik devrimci programı, mücadelemizin canlı bir kılavuzudur. Gücümüzü buradan alıyor, geleceğe bu umutla bakıyoruz. Partimiz, barbar kapitalizme karşı işçi sınıfının elindeki en güçlü silahtır. Programımız, işçi sınıfının altında örgütlenip, uğrunda mücadele edeceği bir savaş bayrağıdır.

Bu çağrı, sizedir. Bu çağrı, zincirilerinden başka yitirecek bir şeyi olmayan

yüz milyonlarca işçi ve emekçiyedir. Bu çağrı, sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm çağrısıdır.

Dostlar, yoldaşlar!

Emperyalist haydutlar içinde debelendikleri krizi aşmaya çalışırken, bir kez daha işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı topyekûn bir savaşı dayatıyorlar. Bir kez daha barışı, insanca yaşamı, demokratik hak ve özgürlükleri, ulusların kendi kaderini tayin hakkını hayal haline getiriyorlar. Saltanatlarını dünyayı ateşe ve gözyaşlarına boğarak sürdürmeye çalışıyorlar. Bugün dünyanın dört bir yanındaki yüz milyonlarca işçi ve emekçi, emperyalist sömürü ve saldırganlığın tehditi altında, gelecek umudundan yoksun olarak yaşıyor.

Ekim Devrimi'nin güncelliği, yalnızca geriye bıraktığı tarihsel deneyim ve mirastan gelmiyor. O aynı zamanda, insanlığın önünde bulunan ve bir kez daha ancak proletarya devrimiyle çözebilecek olan sorunlar nedeniyle de günceldir.

Lenin, emperyalizmin saldırganlığını ve gericiliğini, birinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında, çok net bir biçimde gözler önüne sermişti. Emperyalizm çürüten kapitalizmdir. Gericilik onun dönemsel değil, sürekli ve karakteristik bir özelliğidir. O, insanlığın gelişmesinin önünde aşılması gereken en temel engeldir. O, dünyayı ateş ve kan denizine boğan, uygarlığı yıkıma uğratan, büyük acılara ve kayıplara yol açan haksız ve kirli savaşların asıl nedeni ve ana kaynağıdır. İki dünya savaşı, faşist barbarlık, bölgesel savaşlar, dünyanın dört bir yanındaki işgaller, darbeler, faşist beyaz terör, gerici boğazlaşmalar, tüm bunlar hep çürüten kapitalizmin ürünüdürler.

Kapitalizm varolduğu sürece, savaşlar insanlığın geleceği üzerinde bir tehdit olmaya devam edecektir. Bunu görmek için çok gerilere gitmeye gerek yok. Son on yıla bakın. Ruanda'dan Somali'ye, Irak'tan Yugoslavya'ya kadar emperyalizmin göz

diktiği her yer kana bulanmış, halkların kanı dökülmüş, ülkeler ve bölgeler yakılıp yıkılmıştır. Emperyalist haydutlar şimdi de Afganistan'ı yakıp yıkıyor, onbinlerce insanın kanını döküyorlar. Ardından ise Ortadoğu'yu talan etmek için hazırlanıyorlar. Tam bir haydut edasıyla dünya halklarına meydan okuyorlar. Halklara ait emeği ve kaynakları talan edip, onları açlığa, işsizliğe ve sefaletle mahkum ediyorlar.

Ekim Devrimi ile sömürüyü ortadan kaldırmanın, kardeşçe birarada yaşamının mümkün olduğunu gören halklar, şimdi bu aynı haydutların pençesi altındalar. Halkların özgürlüğü, eşitliği ve gönüllü birliğinin, bu temelde kardeşçe bir arada yaşamasının biricik olanaklı yolunu gösterdiği için de, bugün Ekim Devrimi günceldir ve Yeni Ekimer halklar için acil bir ihtiyaçtır.

Yalnızca mazlum halklar değil, dünyaki tüm işçi ve emekçiler de kapsamlı saldırılarla karşı karşıyalar. Temel hak ve özgürlükler giderek kısıtlanıyor, ücretler düşürülüyor, işsizlik ve sefalet kitleselleşiyor, milyonlarca işçi ve emekçi gelecek güvencesinden ve insanca yaşam koşullarından mahrum bırakılıyor. Bunlara gerici uygulamalar ve devlet terörü eşlik ediyor. Emperyalist metropollerde yaşayan göçmen işçilere ve azınlıklara Nazi döneminin yahudileri muamelesi yapılıyor, faşizm hortlatılıyor. Kapitalizm bir bütün olarak toplumu, insanlık değerlerini çürütüyor, yozlaştırıyor.

Bugün yaşanan hiçbir şey yeni değildir. Karşımızdaki sorunlar, komünistlerin 20. yüzyılın başlarında, "Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" olarak formüle ettikleri ikilemin bir ifadesidir. Ekim Devrimi, bu tablo karşısında işçi sınıfının iktidarının mümkün ve zorunlu olduğunu gösterdiği için tüm insanlık için günceldir, acil bir ihtiyaçtır.

Ve partimiz, Büyük Ekim Devrimi'nin izinde, yarım kalan bu tarihsel hesabı tamamlamak, emperyalist haydutları, sömürücü asakları ortadan kaldırmak iddiası ve hedefiyle, bu topraklarda işçi sınıfının biricik umudu olarak doğdu. Bu umudu büyütme için bütün işçi ve emekçileri partili mücadeleye çağırıyor ve diyoruz ki; Umudu büyütme için kavgayı büyüt!.. Partili mücadeleye güç ver!..

Kahrolsun emperyalizm, kahrolsun sermaye iktidarı!**Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!****Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!****Tahtıye olan ve halen Ölüm Orucu direnişini sürdüren****Direnişçi TKİP Tutsakları****Kızıl Bayrak'ın mesajı...****"İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" için!..****Sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünya için!..**

Büyük Ekim Devrimi'nden 84 yıl sonra, sosyalizm bugün bir kez daha insanlığın biricik umudu haline gelmiş bulunuyor. Türkiye ise bu umudun asla bitirilemediği bir coğrafyadır. Her on yılda bir faşist darbelerle ezilmeye çalışılan Türkiye devrimci hareketi, her seferinde yeniden toparlanarak devrim yürüyüşüne devam etmeyi başardı.

Türkiye işçi sınıfının öncü devrimci partisi işte bu güçlü damardan beslenerek inşa edildi. Sosyalizmi salt bir umut olmaktan çıkaracak, ete-kemiğe kavuşturacak bu gelişme, Türkiye işçi sınıfı hareketi için yeni bir dönemin başlaması anlamına geliyor.

İnsanlık bugün emperyalist-kapitalist barbarlığın ağır saldırısı altındadır. Emperyalist-kapitalist sistem, dünya jandarması ABD'nin komutası altında, yeni dünya düzenini oturtmaya çalışıyor. "Terörizmle mücadele" adı altında dünya halklarına ve ilerici devrimci akımlara karşı acımasız bir saldırı başlatmış bulunuyor. Dünyanın dört bir yanını kana buluyor. Yüz milyonlarca insanı yoksulluğa ve açlığa mahkum ediyor.

Fakat herşey, tüm göstergeler ve veriler, kapitalist sistemin pençesinde kıvrandığı temel sorunları çözmeye imkanından yoksun olduğunu gösteriyor. Dışarda savaşlara, içerde baskı ve teröre işte tam da bunun için başvuruluyor. Fakat bu barbarca girişimler de sistemin çözümsüzlüklerine bir çıkış oluşturmayacak.

Bu tablonun Türkiye cephesine gelince. Ülkeyi borç batağına gömen, işçi ve emekçileri sosyal yıkıma uğratan, sefalet, işsizliğe ve açlığa mahkum eden bir burjuva sınıf egemenliği ile karşı karşıyayız. İşbirlikçi sermaye sınıfı, sosyal yıkım saldırısını başarıya ulaştırmak için, içte baskı ve terörü yoğunlaştırıyor. Dışarda ise emperyalizmin hizmetinde bölge halklarına karşı savaş maceralarına girişerek, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor. Ancak Türk burjuvazisi, bunalımını aşma, temel ve toplumsal sorunları çözmeye imkan ve gücünden yoksundur. Çözümsüz ve çıkışsızdır. Yıkılmaya mahkumdur.

Türkiye'nin bugünkü koşulları, işçi sınıfı ve emekçilerin komünist partisi etrafında birleşme ve örgütlenme imkanlarını hızla büyütmektedir. Herşey komünistlerin bu zorlu ve ağır görevi başarma kararlılığı ve iradesine bağlıdır. Komünistler bu tarihi görevi başaracak tarihsel perspektife ve bilince, irade ve iddiaya sahiptirler.

Komünistler, devrim topraklarında devrimi gerçeğe dönüştürme; işbirlikçi burjuvazi ve gerisindeki emperyalizmi altederek, işçi sınıfının devrimci iktidarını kurma mücadelesini mutlaka başarıya ulaştıracaklardır. Bundan en ufak bir kuşumuz yoktur.

Bu düşünce ve inançla, Ekim Devrimi'nin 84., işçi sınıfının komünist partisinin 3. yılını büyük bir coşkuyla kutluyoruz. Siz dostlarımızı ve yoldaşlarımızı yüreğimizin bütün sıcaklığıyla kucaklıyor, devrimci selamlarımızı yolluyoruz.

Herşey parti ve devrim davası için!**İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!****SY Kızıl Bayrak**

Devrimci partilerin mesajlarından...

Yaşasın devrimci dayanışma!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları...

(...) Gericilik ve karşı-devrim rüzgarlarının pervasızca şaha kalktığı, ABD'nin başını çektiği emperyalist haydutluğun gemi azya aldığı, emperyalist hegemonya ve paylaşım savaşının Afganistan ve Ortadoğu'da olanca şiddetle sürdüğü, emperyalist terör kampanyalarının tüm işçileri ve ezilen hakları, onların sendikal ve politik örgütlenmelerini hedeflediği, emperyalist barbarizmin kendini her cephede dayattığı bir dönemde, gerçekten de işçilerin birliğine ve hakların kardeşliğine, bunun yönlendirdiği militan mücadele birliklerine şiddetle ihtiyaç var. İşçilerin, emekçilerin ve ezilen hakların gerçek anlamda devrime ve sosyalizme ihtiyacı var...

Tüm ülkelerin işçileri, emekçileri ve ezilen halkları; emperyalist barbarizm, sınırsız sömürü ve baskı, bugüne dek kazanılan tüm hak ve özgürlüklerin tırpanlanması demek olan emperyalist globalizm karanlığına boyun eğmek mi, yoksa tarihsel birikim ve mevzileri dayanak yapıp dünya çapında anti-emperyalist, anti-kapitalist ve anti-faşist direnişi örgütlemek mi yakıcı ikilemi ile karşı karşıyadırlar. Ya emperyalist barbarlık ve gericilik, ya da işçilerin ve ezilen halkların birleşik enternasyonal direnişi! Bunun dışındaki ara yollar tükenmiştir, ya da hızla tükenmektedir.

Karşı karşıya kalınan baskı, sömürü ve hegemonya düzeni yerel, ulusal değil, küreseldir. Dolayısıyla direniş de küresel olmak durumundadır! (...)

Gericiliğin, emperyalist haydutluğun gemi azya aldığı, TC'nin baskı ve sömürü mekanizmalarını görülmemiş boyutlara çıkardığı günümüzde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye Devrimci Hareketi en güçsüz dönemlerinden birini yaşıyor. Bu bir olgu ve emperyalizm için, Türkiye devleti için bulunmaz bir fırsattır. Bu fırsatı nasıl utanmazca değerlendirdiklerini günlük olarak yaşıyoruz.

Devrimci hareketin bu kadar güçsüz düşmesinde başka nedenler de sayılmakla birlikte belirleyici rol oynayan İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğidir. Bu tasfiyeciliğin sonuçlarını F tipi zindanlarda onlarca devrimcinin katledilmesinde, yüzlercesinin yaralanmasında; bir dizi siyasal, ekonomik ve toplumsal baskı ve yıkım programlarının uygulanmasında görmek mümkün. İmralı tasfiyeciliği, bu uğursuz rolünü icra etmeye devam edecektir.

Kuşkusuz, her açıdan devrimci mücadelenin önünde engel olan İmralı tasfiyeciliğine karşı tavır, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadeleyi yeniden canlandırma ve bir iktidar alternatifi olarak yarına taşımada tutarlı, samimi ve ciddi olup olmamanın da önemli bir mihenk taşıdır, önemli bir sınavdır. Bu alanda İmralı çizgisine, İmralı Partisine tavır almak, Türkiye ve Kürdistan'daki her devrimci ve yurtsever grubun önünde duran en önemli görevlerden biriydi. Ancak bu görev birkaç devrimci grup ve partinin dışında yerine getirilmemiş, savsaklanmış, ilkeler günü birlik ve pragmatik yaklaşımlara feda edilmiştir.

Ama hemen vurgulamalıyız ki, İmralı tasfiyeciliğine karşı tavır almayı kendine görev bilen, bunun savunageldiği ilkelerin kaçınılmaz bir gereği sayan, bundan taviz vermeyen, bu anlayışının bir sonucu olarak İmralı çizgisine karşı devrimci çizgide ısrar eden devrimcilere güç veren TKİP ve sorumlu arkadaşları burada anmak, sadece bir gerçekliğe parmak basmaktır. TKİP'li arkadaşların bu ilkeli ve tutarlı devrimci tutumlarını halklarımızın birleşik devrimci mücadeleleri açısından anlamlı ve değerli

buluyor, daha da büyütülmesi ve çoğaltılması gereken örnek devrimci bir tutum olarak değerlendiriyoruz.

Açık ki dünya çapında olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan somutunda da işçilerin birliğe, halklarımızın kardeşliğe ihtiyacı var. Bundan, işçilerin ve emekçilerin toplumsal kurtuluş, sosyalizm, Kürdistan halklarının ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelelerinin ortak enternasyonal dalgada buluşmalarını ve bunun yollarının ve araçlarının bugünden örülmesi zorunluluğunu anlıyoruz.

Bu gecenin, "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Gecesi"nin buna vesile olmasını, bunun bir basamağı olmasını diliyor, başarı dileklerimizle selam ve saygılarımızı sunuyoruz...

Yaşasın halklarımızın kardeşliği ve mücadele birliği!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

DHKC Avrupa Temsilciliği...

Düzenlemiş olduğunuz geceyi coşkuyla selamlıyoruz!

Dostlar, siper yoldaşları, Ölüm Orucu'nun ikinci yılına girdiğimiz şu günlerde direniş aynı coşku ve kararlılıkla devam ediyor. Emperyalizm, terör demagogileriyle bütün dünya halklarına saldırıyor. Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri, katliam yapalım, halkı açlığa ve sefaletle mahkum edelim ama kimse direnmesin, kimse sesini çıkarmasın istiyor. Hücreler de IMF politikalarını daha rahat hayata geçirebilmek için inşa edildi. Emperyalizmin teslim alma politikalarına karşı tutsaklarımız dünyanın en büyük direnişini yaratıyorlar.

Düşman direnişimizin bu kadar uzun soluklu olmasına tahammül edemedi. Katliamlarla, tahliye oyunları ile direnişi kırabileceğini zannetti. Bugün de hızla direnişi kırabilecek yeni yasal düzenlemeler yapmaya çalışıyorlar. Direnişin haklılığı ve kararlılığı karşısında güçleri direnişimizi kırmaya yetmeyecektir. (...)

Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri ne kadar katliamcı olursa olsunlar, ezilen dünya halklarının direnişleriyle karşılaşacaklardır. İşte Filistin, işte Afganistan, işte Türkiye, asla kazanan emperyalizm olamayacaktır. Ölüm Orucu direnişi, ezilen bütün dünya halkları için bir umut, teslimiyete karşı direnişin bayrağı olacaktır.

Bugün Ölüm Orucu direnişinin tek talebi "TECRİT KALDIRILSIN!"dır. Bu talebi içeride ve dışarıda güçlü bir şekilde haykıralım. Direnenler kazanacaktır!...

Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!...

TKP(ML) Yurtdışı Bürosu...

Emperyalist-kapitalist sistemin ve işbirlikçilerinin ezilen dünya halklarına saldırıları her alanda boyutlanarak sürmektedir. Dün Vietnam'da, bugün Afganistan'da katledilen savunmasız insanların üzerine atılan bombalarda hep aynı şey yazıyordu "Made in USA". İnsanlığa tek çözüm olarak sunulan kapitalist sistemin insanlığa verdiği sadece kan, gözyaşı ve yoksulluktur.

İnsanın insanca yaşayacağı bir dünya için çözüm DEVRİM'dir. Devrim saflarında birleşelim, örgütlenelim, mücadele edelim; başka kurtuluş yolu yok.

Siper yoldaşlarımız!.. 20 Ekim'de beraber yola çıktık, YAŞAMAK DİRENMEKTİR! şiarını hayata uyguladık. 2. yılında şanlı ÖO Direniş ruhunun "CANIMIZ HALK SAVAŞINA FEDA OLSUN"

Türkiye Komünist İşçi Partisi Program Tüzük

şiarıyla sizleri selamlıyoruz. (...)

Yaşasın devrimci dayanışma!

MLKP Almanya Örgütü...

(...) Devrimci irade ile kuşanmanın, anti-kapitalist perspektif açıklığı ile donanmanın her zamankinden daha fazla önem kazandığı bugünkü şartlarda, işçi sınıfı ve ezilen emekçi halkları faşizme ve emperyalist gericiliğe karşı örgütlemenin ve onların önünde savaşmanın görevleri tüm ağırlığı ile komünist-devrimci yapıların omuzlarına binmiş bulunuyor.

İnanıyoruz ki, görev başarılabilecek ve zafer koparılabilir alınacaktır. Bu vesile ile tertiplemiş olduğunuz gecenizi selamlıyor ve TKİP'yi 3. kuruluş yıldönümünde kutluyor ve mücadelesinde başarılar diliyoruz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

PRK/Rizgari (Partiya Rizgariye Kürdistan)...

11 Eylül'de Amerika'da binlerce sivilin hayatını kaybetmesine neden olan saldırıyı gerekçe gösteren emperyalist-kapitalist sistem yeni bir küresel saldırıya geçmiş bulunuyor. "Teröre karşı mücadele" gerekçesiyle başlatılan bu yeni saldırıyla işçi sınıfının ve ezilen halkların yüzyıllardır çok zorlu mücadelelerle kazandıkları demokratik hak ve özgürlükleri yok etmek için bütün gezegen terörize edilmektedir. Sistem, bu 11 Eylül saldırısıyla çözüm üretmediği yapısal ekonomik krizi dünya emekçilerine, baskı altındaki halklara fatura etmek istemektedir. Böylece emperyalistler, bir taraftan kendi metropollerinde büyüyen ve sisteme karşı ciddi bir devrimci enternasyonalist dinamik olma potansiyelleri taşıyan kapitalist küreselleşme karşıtı yeni uluslararası hareketi terör yasalarıyla boğmaya çalışırken, diğer taraftan anti-sömürgeci, anti-emperyalist ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerini "terörist" olarak damgalayıp tasfiye etmeyi amaçlamaktadırlar. (...)

"Doğu"lu mazlum halklar ve emekçilerle "batı"lı emekçileri karşı karşıya getirmeyi ve birbirine kırdırmayı amaçlayan bu "global" senaryoyu, ezilenler sömürülenler arasındaki enternasyonal birlik ve dayanışmayı yükselterek, hep birlikte bozmalıyız. (...)

Yaşasın dünya emekçilerinin ve sömürge halklarının enternasyonal dayanışması!

Sınıf Çalışmasının Sorunları...**Gelecek umudunu Türkiye işçi sınıfına bağlayanlara...**

"Kısa vadede bir kitlesel yükseliş ya da sınıf hareketinde yaşanacak politik patlamalar türünden özel beklentileri bir yana bırakmak, bu türden beklentilerin etkisinden kendimizi kurtarmak durumundayız. Devrimci bir teorik temel ve buna dayalı bir program üzerinde yükselen devrimci bir sınıf partisi olma konumunun getirdiği ciddiyetle, sınıf mücadelesine, bu arada işçi sınıfı hareketinin gelişme seyrine, sabırlı ve soluklu yaklaşmak durumundayız.

"Biz uzun vadeli ve soluklu bir çalışma perspektifine göre konumlanırsak ve sabırla çalışır, işimize bakarız. Ama öylesine dinamik ve esnek bir örgütsel yapıya ve çalışma tarzına sahip oluruz ki, bu bize beklenmedik gelişmeleri, kitle hareketindeki beklenmedik çıkışları başarıyla karşılama olanağı da sağlar. Lenin'in de sık sık vurguladığı gibi, biz devrimi örgütlemeye bakarız, bizim görevimiz sabırla ve sebatla devrimi örgütlemektir; ama devrim, genellikle olduğu gibi, bizim irademiz dışında ve beklenmedik zamanlarda ve beklenmedik biçimlerde patlak verecektir. Doğal olarak bu devrimci kitle hareketleri için de geçerlidir. Biz gündelik çalışmada ne kadar soluklu, sabırlı ve başarılı olursak, beklenmedik bir biçimde gündeme gelecek kitlesel patlamaların önüne düşmek konusunda da o ölçüde hazırlıklı ve başarılı oluruz."

İşçi sınıfı hareketinin durumu ve sınıf çalışmasının sorunları, TKİP Kuruluş Kongresi'nin temel gündem maddelerinden birini oluşturmaktadır. Burada kitap halinde sunulan metinler buna ilişkin zengin ve çok yönlü tartışma ve değerlendirmeleri kapsamaktadır. Bu metinler zamanında, Kuruluş Kongresi'ni izleyen aylar içinde, Kızıl Bayrak tarafından devrimci kamuoyuna sunulmuştu. Aynı şekilde, kitabın son iki bölümünü oluşturan "Kamu Çalışanları Hareketi" başlıklı Kuruluş Kongresi değerlendirmesi de yine aynı günlerde Kızıl Bayrak'ta yayınlanmıştı.

Komünistler tüm siyasal sorunları, bunlar gündelik pratik sorunlar olsalar bile, ideolojik ve ilkesel bir çerçevede ele almak, irdelemek ve bir sonuca bağlamak üstünlüğüne sahiptirler. Bu üstünlüğü ve bunun verimli sonuçlarını burada, sınıf hareketinin durumu ve sınıf çalışmasının sorunları üzerine tartışma ve değerlendirmelerde de, somut olarak görmekteyiz. Fakat bundan da önemli ve dikkate değer olan, buradaki tartışma ve değerlendirmelerin aynı zamanda yılları bulan pratik bir sınıf çalışmasının zengin verilerine, deneyim ve derslerine de dayanmasıdır. Metinler incelendiğinde, temel önemde konular ve sorunlar üzerine tartışma ve değerlendirmelerin, hiç de genel ya da soyut bir çerçevede değil, fakat tümüyle sınıf hareketinin geçmişten o güne somut seyri ve komünist sınıf çalışmasının somut verileri üzerinden yapıldığı görülecektir. Tartışma ve değerlendirmeleri canlı ve verimli kılan, yeni dönem için işlevsel sonuçlara ulaşmayı kolaylaştıran bir sonucu olmuştur bunun.

Komünistler başından itibaren, güç ve olanaklarının el verdiği ölçüde etkin bir sınıf çalışmasına yöneldiler ve bu çalışma içerisinde önemli bir deneyim birikimine ulaştılar. Bu deneyimler sürece paralel olarak komünist basında ve örgüt konferanslarında döne döne değerlendirildi. TKİP Kuruluş Kongresi

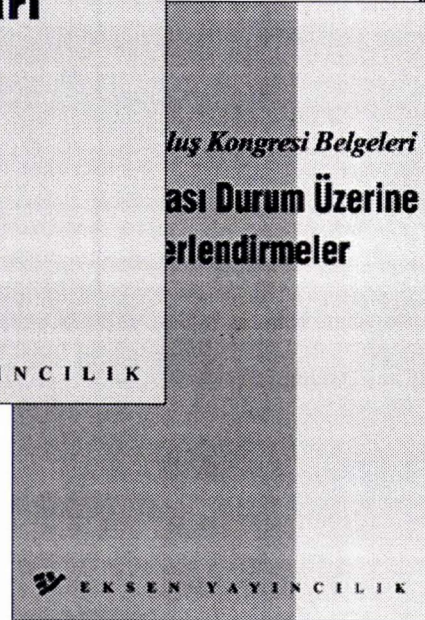
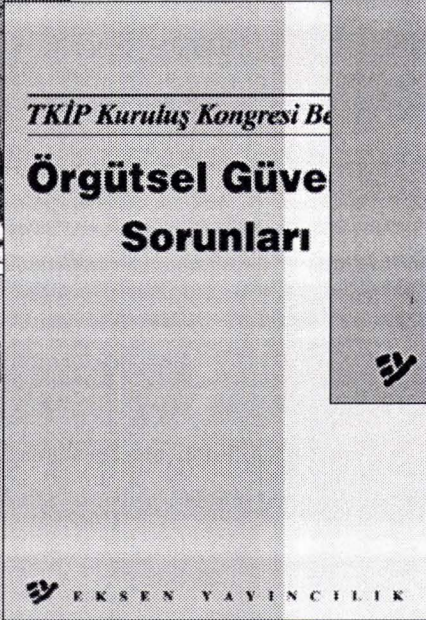
değerlendirmeleri tüm bunlar üzerinde yükselmekte, o güne kadarki deneyimlerin eleştirel bir genellemesini ortaya koymaktadır. Doğal olarak yeni dönem sınıf çalışmasının sorunlarının ele alınışında ve görevlerin belirlenmesinde de bundan gereğince yararlanılmaktadır.

İşçi sınıfının toplumda ve dolayısıyla toplumsal mücadelede tuttuğu çok özel ve kendine özgü yere ilişkin tartışmalar çoktan geride kaldı. Tüm zayıflıklarına ve kendini aşmadaki

zorlanmalarına karşın döne döne kendini yeniden ortaya koyan işçi sınıfı hareketinin gücü ve olanakları gözler önündedir. Bunları etkin bir yönelişle değerlendirmeyi başarabilmek, devrimci sınıf mücadelesinde mesafe almanın, yapısal çözümsüzlükler ve bunalımlar içinde debelenen düzen karşısında devrimci çıkış yolunu pratik olarak somutlamanın zorunlu koşuludur. Devrimci sınıf yönelimi ve çalışmasının stratejik devrimci anlamı da buradadır.

Elinizdeki kitap bu yönelim ve çalışmaya sağlam perspektif sunmakla kalmamakta, buna ilişkin sorunları çözümlemekte, dönemsel görevleri somutlamaktadır. Bu niteliği ile kitap, gelecek umudunu Türkiye işçi sınıfına bağlayan herkesin, herkesten de çok şu dönem sınıf çalışmasına yeni bir solukla yüklenen komünistlerin elinde düşünsel ve pratik işlevi olan bir silahtır.

(Sınıf Çalışmasının Sorunları kitabının *Sunuş metnidir...*)

Son Kitaplarımız**EKSEN YAYINCILIK**

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır...

Sorunlarımızı bir araya gelerek çözebiliriz

Çalıştığım tekstil fabrikası erkek dış giyim üzerine üretimini gerçekleştiriyor. Diktığımız giysiler çok pahalı olduğundan çoğu orta sınıf ve üzerindekiilere hitap ediyor. Üretim genelde iç pazara dönük, onlar kriz var kimse alış veriş yapmıyor dese de bizler bu durgun denilen dönemde bile fazla mesailere bırakılıyor. Üretimin artması için bizlere daha fazla baskı yapılıyor, maaşlarımız geç verilmekte, sigortalarımız asgari ücretten ödeniyor.

Fabrikanın üç değişik yerde 1500'ün üzerinde işçisi var, işletmelerin hepsini her yıl değişik holdingler satın alıyor. Şimdiki sahibinin ise Erbakan'ın damadı olduğu söyleniyor. Müslümanlığı kimseye kaptırmayan bu sermaye grubu işçileri öyle bir sömürüyor ki. Faiz haram diyorlar, oysa bizim maaşlar repo faizlerinde ve bu yolla trilyonlar kazanıyorlar. İşçiyi sefalet ücretine mahkum eder, fazla çalıştırır, hastaymışsın, hastan varmış onların sorunu olmaz. Fabrika doktoru sanki genel müdür, bütün kuralları işçiye işe girerken o söyler, vizite kağıdı alabilmek neredeyse imkansızdır. Bizler şimdiye kadar hiçbir patronu görmedik, tek muhatabımız genel müdür, ama işçilerin hiçbir sorunuyla ilgilenmiyor. Koyduğu katı kurallarla işçiyi baskı altına almış. Yasalarda, hiçbir şekilde geçmeyen kendi yasalarını uyguluyorlar. İşe 5 dakika geç kaldın mı eve geri gönderip 2 günlük parayı kesebiliyorlar. İşçi adına açılan dosyada, işe geç kaldığı, gelmediği günler, aldığı ihtarlar üretim kapasitesi, ustayla ilişkileri akla gelecek herşey not alınıyor.

Birkaç yıl öncesine kadar işçiler dövülüyormuş, bahanesi işlerin yanlış yapıldığı. İşçiler arkadaşlarının dövülmesine hep sessiz kalmış, fabrika bir başka patrona satıldıktan sonra işçiler de dayak yemekten kurtulmuş.

Sorunlarımız diğer tekstil fabrikalarında çalışan arkadaşlarımızdan farklı değil, sadece uygulama biçimlerinde farklılıklar var. Tekstil konfeksiyonda sürekli üretim maliyetlerini kisan patronlar haklarımızın çoğunu aldılar, bir süredir hemen bütün tekstil fabrikalarında hatalı çıkan üretimin faturası işçilerin maaşından kesiliyor.

Tüketim maddelerine zam geldiği halde bizlere 6. ayda yapılan zam %10'dur. Herbir arkadaş işten atılma korkusuyla maaşlara ses çıkarmadı. Her zaman dillerinden düşürmedikleri işsizliği bize karşı koz olarak kullanıyorlar. Sigortamız asgari ücretten ödeniyor, bunu öyle bir yapıyorlar ki sigortacılar geldiğinde asgari ücret aldığımızı söyleyecekmişiz. Bunu böyle söylemezsek işten atmayla tehdit ediyorlar. Fabrikada örgütsüzlük olduğundan tehditlere karşı çıkılamıyor.

Arkadaşların birbirine olan güvensizliği daha da körükleniyor, her zaman kendisini yalnız hissetmesi isteniyor. Kendi hakkını dahi aramaktan çekiniyor. Tek başına karşı çıkmanın sorunları çözmediği ortadadır. Bizleri edilgen ve pasif hale getiriyor. Bizler arkadaşlarımıza güvenmedikçe her geçen gün kaybediyoruz, patronlar kazanıyor. Artık üç-beş arkadaş bir araya gelip sorunlara çözüm bulabilmek için adım atmaktan çekinmeyelim. Örgütlülüğümüzü oluşturup patronlara savaş açmazsak hiçbir kazanç elde edemeyiz.

Tekstil işçisi/İstanbul

Taban basıncını sendikalara yöneltmeliyiz

Bugüne kadar işçi ve emekçiler sonu gelmeyen saldırıların sorumluluğunu ya hükümet ya da IMF'de arıyordu. Emperyalizme yönelik ürkük eleştirilerden öteye gidemeyen KESK yönetiminin bundaki payı görmezlikten gelinemez. 1 Aralık'ta yapılan eylemler gösteriyor ki; sermaye uşaklarının politikalarına, hain sendika ağalarına rağmen, işçi ve emekçiler artık alanlarda asıl saldırganı tanımlamasını biliyorlar. Geri bilinçli emekçiler için bile saldırının "emperyalist saldırı" olduğunu tanımlamak artık zor değil.

Emperyalizme, özelde Amerikan emperyalizmine ve onun saldırganlığına karşı tepkilerini 1 Aralık eyleminde ortaya koydular.

İşçi ve emekçilerin biriken öfkesi harekete geçecek kanallar arıyor. Eylem öncesinde, 1 Aralık eyleminin hava boşaltma eylemine dönüşmemesi için, günü kurtarmaya yönelik eylemlilik anlayışına karşı mücadele edeceğimizi, eylemin etkili ve coşkulu bir şekilde geçmesi için kullanacağımız araçları ve müdahale tarzımızı belirlemiştik. Açtığımız pankart reformist sendika yöneticisi tarafından,

"eylemin niteliğine ilişkin olarak bu pankartın taleplerimizi yansıtmadığı" türünden, kendi korkak ve geri zeminlerinin dayanağı yapılmaya çalışıldı.

Bunu boşa çıkartarak eylemde yerimizi aldık. Basın açıklamasının yapılacağı alana giderken ve alanda işçi ve emekçilerin pankart ve şiarları sahiplenmesi oldukça olumluydu. Eylemin en güv ve coşkulu sloganı "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!" ve "Emperyalist savaşa hayır!" oldu.

1 Aralık sonrası bizi bekleyen en büyük risk eylemlerin arkasının getirilememesi, sendika bürokrasisinin eylemi bir iç boşaltma aracına çevirmeleri ihtimalidir. Bunu boşa çıkaracak taban örgütlülükleri halihazırda yoktur. Dolayısıyla, sendika bürokratlarının inisiyatifi ve ihanetini parçalamak gibi bir görevle yüzyüzeyiz. Taban basıncını ülke genelinde işyerlerinden sendikalara doğru taşımak, saldırılar püskürtüleceye kadar eylem şiarını yaygınlaştırmalıyız.

Kırşehir'den kamu emekçileri

Kapitalizme karşı mücadele, çocuklar açlıktan ölmesin diyer!

21 Kasım Çarşamba günü televizyonlarda 2 yaşındaki bir kız çocuğunun, Merivan'ın açlıktan öldüğü haberini hepimiz izledik. Merivan'ın anne ve babası 1 yıl önce Ağrı'dan Manisa'ya göç etmişler. Baba bir süre inşaatlarda çalışarak 7 çocuğuna ekmek parası kazanmış. Daha sonra iş bulamadığı için ekmek bile götürememiş evine.

Merivan'ın otopsi raporunda beslenemediği için bağırsaklarının kuruduğu ve aşırı su kaybı olduğu belirtiliyor. Yani resmen açlıktan ölen bir çocuk. Bu televizyonlara yansıyan bir örnek. Duymadığımız kimbilir daha nice Merivanlar öldü ve ölecek.

Ben bir çocuk annesiyim. Eşim tekstil işçisi. Sabah 8'den gece 11'e kadar çalışıyor. 3 kişilik bir aile olduğumuz halde Merivan'ın ailesinden çok farklı değil durumumuz.

Haberi izlerken kucağımda oğlum hıçkırarak ağladı. Eminim ki benim gibi duyulanan birçok insan olmuştur. Gözlerimi her kapattığımda Merivan'ın bir deri bir kemik kalmış o küçük cansız bedeni geliyor gözlerimin önüne.

Ve yine her gün ABD'nin yağdırdığı bombalarla, binlerce yoksul Afgan

insanın ölüşünü görüyoruz. Asıl söylemek istediğim şu; kapitalizme karşı mücadele emperyalist savaşa karşı mücadeledir. Kapitalizme karşı mücadele, çocuklar açlıktan ölmesin diyer. Kapitalizme karşı mücadele, "gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan" bir toplum içindir. Kapitalizme karşı mücadele sel baskınlarında, depremlerde birlerce insan ölmesin diyer. Kısacası kapitalizme karşı mücadele insanlık içindir; savaşların, katliamların, ölümlerin olmadığı, sömürünün ve açlığın olmadığı bir düzen olan sosyalizm içindir.

SY Kızıl Bayrak okuru/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mah. Müftülük Cad. Aydın Apt. No:8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax : 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 12.500 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 25 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Devrimciler ölmez,
Devrim davası
yenilmez!

19 Aralık şehitlerinin anısı önünde
saygıyla eğiliyoruz...